

Dziennik Urzędowy

L 323

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

10 grudnia 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

DYREKTYWY

- ★ **Dyrektywa Rady 2009/157/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła ⁽¹⁾ 1**

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/914/WE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 30 listopada 2009 r. zmieniająca decyzję Komitetu Wykonawczego, ustanowionego na mocy konwencji z Schengen z 1990 r., zmieniającą rozporządzenie finansowe w sprawie kosztów instalacji i eksploatacji funkcji technicznego wsparcia systemu informacyjnego Schengen (C.SIS) 6**

2009/915/WE:

- ★ **Decyzja Rady z dnia 30 listopada 2009 r. zmieniająca decyzję Rady 2000/265/WE z dnia 27 marca 2000 r. w sprawie ustanowienia rozporządzenia finansowego regulującego aspekty budżetowe zarządzania, przez Zastępcę Sekretarza Generalnego Rady, umowami zawartymi przez niego, w imieniu niektórych państw członkowskich, dotyczącymi zainstalowania i funkcjonowania infrastruktury łączności dla środowiska Schengen, SISNET 9**

Cena: 4 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG*(Ciąg dalszy na następnej stronie)*
PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

UMOWY

Rada

- ★ Informacja dotycząca daty wejścia w życie umów o ekstradycji oraz o wzajemnej pomocy prawnej między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki 11
-

III Akty przyjęte na mocy Traktatu UE

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

- ★ Decyzja Rady 2009/916/WPZiB z dnia 23 października 2009 r. dotycząca podpisania i zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Seszeli w sprawie statusu sił dowodzonych przez Unię Europejską w Republice Seszeli w ramach operacji wojskowej UE Atalanta 12

Umowa między Unią Europejską a Republiką Seszeli w sprawie statusu sił dowodzonych przez Unię Europejską w Republice Seszeli w ramach operacji wojskowej UE Atalanta 14

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

- ★ Decyzja Rady 2009/917/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie stosowania technologii informatycznej do potrzeb celnych 20
-

IV Inne akty

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

Urząd Nadzoru EFTA

- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 28/08/COL z dnia 23 stycznia 2008 r. w sprawie programu na rzecz sektora drzewnego („Verdiskapningsprogrammet for tre”) Norwegia 31
-

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2009/157/WE

z dnia 30 listopada 2009 r.

w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła

(wersja ujednolicona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 77/504/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. w sprawie zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. W celu zapewnienia jej jasności i zrozumiałości należy ją zatem ujednolicić.

(2) Produkcja bydła zajmuje bardzo ważne miejsce w rolnictwie wspólnotowym, a zadowalające wyniki w tym zakresie zależą w dużym stopniu od wykorzystania zwierząt hodowlanych czystorasowych.

(3) Różnice między państwami członkowskimi, odnoszące się do ras i norm utrudniają rozwój handlu wewnątrz-wspólnotowego. W celu wyeliminowania tych różnic, a tym samym osiągnięcia wzrostu wydajności produkcji rolnej w tym sektorze, powinien zostać zliberalizowany handel wewnątrz-wspólnotowy zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 20 października 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 15 lipca 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dz.U. L 206 z 12.8.1977, s. 8.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik I część A.

(4) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wywierania nacisku na konieczność wystawiania świadectw rodowodowych zgodnie z przedstawioną procedurą wspólnotową.

(5) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁵⁾.

(6) Niniejsza dyrektywa nie narusza zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

a) „zwierzę hodowlane czystorasowe z gatunku bydła” oznacza każde zwierzę z gatunku bydła, z bawołami włącznie, którego rodzice i dziadkowie są wpisani lub zarejestrowani w księdze hodowlanej danej rasy oraz które albo jest wpisane, albo jest zarejestrowane i może być wpisane do takiej księgi hodowlanej;

b) „księga hodowlana” oznacza każdą księgę, rejestr, zbiór lub środek przechowywania danych:

(i) które są utrzymywane przez organizację hodowców lub ich stowarzyszenie oficjalnie uznane przez państwo członkowskie, w którym dana organizacja lub stowarzyszenie zostało utworzone, lub też przez organ danego państwa członkowskiego; oraz

⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (ii) w których wprowadza się lub rejestruje zwierzęta hodowlane czystorasowe danej rasy z gatunku bydła z podaniem przodków.

Artykuł 2

Państwa członkowskie zapewniają, aby nie było zakazane, ograniczone lub utrudnione z przyczyn zootechnicznych, co następuje:

- a) handel wewnątrzspółnotowy zwierzętami hodowlanymi czystorasowymi z gatunku bydła;
- b) handel wewnątrzspółnotowy nasieniem oraz komórkami jajowymi i zarodkami zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła;
- c) zakładanie ksiąg hodowlanych, pod warunkiem, że spełniają one wymogi ustanowione zgodnie z art. 6;
- d) uznanie organizacji lub stowarzyszeń, które prowadzą księgi hodowlane zgodnie z art. 6; oraz
- e) handel wewnątrzspółnotowy bykami przeznaczonymi do sztucznego unasienniania, z zastrzeżeniem przepisów dyrektywy Rady 87/328/EWG z dnia 18 czerwca 1987 r. w sprawie dopuszczania zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła do celów hodowlanych ⁽¹⁾.

Artykuł 3

Organizacje hodowców oraz ich stowarzyszenia urzędowo uznawane przez państwo członkowskie nie mogą sprzeciwiać się wprowadzeniu do ich ksiąg hodowlanych zwierząt hodowlanych czystorasowych z gatunku bydła pochodzącego z innych państw członkowskich, jeżeli spełniają one wymogi ustanowione zgodnie z art. 6.

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie sporządzają i aktualizują wykaz instytucji, o których mowa w art. 1 lit. b) ppkt (i), które są urzędowo zatwierdzone do prowadzenia lub zakładania ksiąg hodowlanych, i udostępniają ten wykaz innym państwom członkowskim oraz opinii publicznej.

2. Szczegółowe zasady jednolitego stosowania ust. 1 mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 7 ust. 2.

Artykuł 5

Państwa członkowskie mogą wymagać, aby zwierzęta hodowlane czystorasowe z gatunku bydła oraz ich nasienie, komórki jajowe i zarodki posiadały w handlu wewnątrzspółnotowym

świadcstwo rodowodowe, które odpowiada wzorcowi opracowanemu zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 7 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do osiągnięć zootechnicznych.

Artykuł 6

Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 7 ust. 2, określa się, co następuje:

- a) metody monitorowania osiągnięć oraz metody oceny wartości genetycznej bydła;
- b) kryteria regulujące zasady uznawania organizacji i stowarzyszeń hodowców;
- c) kryteria regulujące zakładanie ksiąg hodowlanych;
- d) kryteria regulujące wprowadzanie zapisów do ksiąg hodowlanych;
- e) dane, które należy podać w świadectwie rodowodowym.

Artykuł 7

1 Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Zootechniki ustanowiony na mocy decyzji Rady 77/505/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. ustanawiającej Stały Komitet ds. Zootechniki ⁽²⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres wymieniony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

Artykuł 8

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 9

Dyrektywa 77/504/EWG, zmieniona aktami wymienionymi w załączniku I część A, traci moc, bez naruszenia zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku I część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy traktować jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 10

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą dyrektywę stosuje się od dnia 2 stycznia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 26.6.1987, s. 54.

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 12.8.1977, s. 11.

Artykuł 11

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady
S. O. LITTORIN
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Część A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian
(o których mowa w art. 9)

Dyrektywa Rady 77/504/EWG
(Dz.U. L 206, 12.8.1977, s. 8)

Dyrektywa Rady 79/268/EWG
(Dz.U. L 62, 13.3.1979, s. 5)

Pkt II.A.65 i pkt II.E.6 załącznika I do Aktu Przystąpienia z 1979 r.
(Dz.U. L 291, 19.11.1979, s. 64 i 85)

Dyrektywa Rady 85/586/EWG
(Dz.U. L 372, 31.12.1985, s. 44)

wyłącznie art. 4

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3768/85
(Dz.U. L 362, 31.12.1985, s. 8)

wyłącznie załącznik pkt 46

Dyrektywa Rady 91/174/EWG
(Dz.U. L 85, 5.4.1991, s. 37)

wyłącznie art. 3

Dyrektywa Rady 94/28/WE
(Dz.U. L 178, 12.7.1994, s. 66)

wyłącznie art. 11

Pkt V.F.I.A.60 załącznika I do Aktu Przystąpienia z 1994 r.
(Dz.U. C 241, 29.8.1994, s. 155)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003
(Dz.U. L 122, 16.5.2003, s. 36)

wyłącznie załącznik III pkt 23

Dyrektywa Rady 2008/73/WE
(Dz.U. L 219, 14.8.2008, s. 40)

wyłącznie art. 2

Część B

Wykaz terminów transpozycji do prawa krajowego
(o których mowa w art. 9)

Dyrektywa	Termin dla dokonania transpozycji
77/504/EWG	1 stycznia 1979 r., za wyjątkiem art. 7. W odniesieniu do art. 7, w zakresie każdego z jego punktów, w tych samych terminach, w których państwa członkowskie wykonają przepisy stosowane w handlu wewnątrzspółnotowym, w szczególności decyzje, które są następnie przyjmowane zgodnie z art. 6.
85/586/EWG	1 stycznia 1986 r.
91/174/EWG	31 grudnia 1991 r.
94/28/WE	1 lipca 1995 r.
2008/73/WE	1 stycznia 2010 r.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Dyrektywa 77/504/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1 lit. a)	art. 1 lit. a)
art. 1 lit. b) tiret pierwsze i drugie	art. 1 lit. b) ppkt (i) oraz (ii)
art. 2 akapit pierwszy tiret pierwsze do piątego	art. 2 lit. a) - e)
art. 2 akapit drugi	—
art. 3	—
art. 4	art. 3
art. 4a	art. 4
art. 5	art. 5
art. 6 ust. 1 tiret pierwsze do piątego	art. 6 lit. a) - e)
art. 6 ust. 2	—
art. 8 ust. 1 i 2	art. 7 ust. 1 i 2
art. 8 ust. 3	—
—	art. 8
art. 9	—
—	art. 9
—	art. 10
art. 10	art. 11
—	załącznik I
—	załącznik II

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 30 listopada 2009 r.

zmieniająca decyzję Komitetu Wykonawczego, ustanowionego na mocy konwencji z Schengen z 1990 r., zmieniającą rozporządzenie finansowe w sprawie kosztów instalacji i eksploatacji funkcji technicznego wsparcia systemu informacyjnego Schengen (C.SIS)

(2009/914/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając art. 119 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach („konwencja z Schengen z 1990 r.”) ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z postanowieniami art. 119 konwencji z Schengen z 1990 r. koszty instalacji i eksploatacji jednostki C.SIS, o której mowa w art. 92 ust. 3, ponoszą wspólnie umawiające się strony.
- (2) Zobowiązania finansowe wynikające z instalacji i eksploatacji C.SIS są regulowane przez szczególne rozporządzenie finansowe zmodyfikowane decyzją Komitetu Wykonawczego Schengen z dnia 15 grudnia 1997 r. zmieniającą rozporządzenie finansowe w sprawie C.SIS ⁽²⁾ (dalej zwane „rozporządzeniem finansowym w sprawie C.SIS”).
- (3) Rozporządzenie finansowe w sprawie C.SIS ma zastosowanie do Danii, Finlandii i Szwecji oraz do Islandii

i Norwegii na mocy decyzji Rady 2000/777/WE ⁽³⁾, jak również do Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowackiej, Republiki Słowenii i Republiki Węgierskiej na mocy decyzji Rady 2007/471/WE ⁽⁴⁾, a także do Szwajcarii na mocy decyzji Rady 2008/421/WE ⁽⁵⁾.

- (4) Bułgaria i Rumunia mają zostać objęte systemem informacyjnym Schengen pierwszej generacji (SIS 1+) w ramach projektu SIS 1+ z dniem, który Rada określi zgodnie z art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z roku 2005.
- (5) Od tej daty Bułgaria i Rumunia powinny uczestniczyć w stosowaniu rozporządzenia finansowego w sprawie C.SIS.
- (6) Rozsądne jest, aby Bułgaria i Rumunia uczestniczyły we wcześniejszych kosztach związanych z C.SIS. Ponieważ jednak przystąpiły one do Unii Europejskiej dopiero w roku 2007, uznaje się za właściwe, aby uczestniczyły we wcześniejszych kosztach powstałych w związku z instalacją C.SIS od dnia 1 stycznia 2007 r. Uważa się również za rozsądne, aby uczestniczyły w kosztach eksploatacyjnych od dnia 1 stycznia 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 444.

⁽³⁾ Dz.U. L 309 z 9.12.2000, s. 24.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 179 z 7.7.2007, s. 46.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 149 z 7.6.2008, s. 74.

- (7) Liechtenstein ma uczestniczyć w stosowaniu przepisów dorobku Schengen dotyczących systemu informacyjnego Schengen od dnia, który zostanie określony przez Radę zgodnie z art. 10 Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen. Od tej daty Liechtenstein powinien uczestniczyć w stosowaniu rozporządzenia finansowego w sprawie C.SIS.
- (8) Rozsądne jest, aby Liechtenstein uczestniczył we wcześniejszych kosztach. Ponieważ jednak wspomniany wyżej protokół został podpisany dopiero w dniu 28 lutego 2008 r., uznaje się za właściwe, aby Liechtenstein uczestniczył we wcześniejszych kosztach powstałych w związku z instalacją C.SIS od dnia 1 stycznia 2008 r. Uważa się również za rozsądne, aby uczestniczył on w kosztach eksploatacyjnych od dnia 1 stycznia 2010 r.
- (9) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja rozwija – w rozumieniu umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej oraz Republikę Islandii i Królestwo Norwegii o włączeniu tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽¹⁾ – przepisy dorobku Schengen, które wchodzą w zakres art. 1 punkt G decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy⁽²⁾.
- (10) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja rozwija – w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską o włączeniu Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽³⁾ – przepisy dorobku Schengen, które wchodzą w zakres art. 1 pkt G decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁽⁴⁾ i 2008/149/WSiSW⁽⁵⁾.
- (11) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja rozwija – w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską o włączeniu Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen – przepisy dorobku Schengen, które wchodzą w zakres art. 1 pkt G decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/261/WE⁽⁶⁾ i 2008/262/WSiSW⁽⁷⁾.
- (12) Zjednoczone Królestwo uczestniczy w stosowaniu niniejszej decyzji, zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz zgodnie z art. 8 ust. 2 decyzji Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącej wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen⁽⁸⁾.
- (13) Irlandia uczestniczy w stosowaniu niniejszej decyzji, zgodnie z art. 5 Protokołu włączającego dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej dołączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz zgodnie z art. 6 ust. 2 decyzji Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącej wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen⁽⁹⁾.
- (14) W odniesieniu do Republiki Cypryjskiej niniejsza decyzja jest aktem, który rozwija prawny dorobek Schengen lub jest w inny sposób z tym dorobkiem związany w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

⁽³⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2008/149/WSiSW z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 50).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2008/261/WE z dnia 28 lutego 2008 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej i tymczasowego stosowania niektórych postanowień Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 3).

⁽⁷⁾ Decyzja Rady 2008/262/WSiSW z dnia 28 lutego 2008 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej i tymczasowego stosowania niektórych postanowień Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 5).

⁽⁸⁾ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

- (15) Niniejsza decyzja jest aktem, który rozwija prawny dorobek Schengen lub jest w inny sposób z tym dorobkiem związany w rozumieniu art. 4 ust. 2 aktu przystąpienia z 2005 r.,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W tytule I pkt 3 dodaje się następujące tiret w brzmieniu:

- „— w przypadku Bułgarii i Rumunii składki oblicza się wyłącznie na podstawie kosztów poniesionych na instalację C.SIS od dnia 1 stycznia 2007 r. Państwa te uczestniczą również w kosztach eksploatacyjnych C.SIS od dnia 1 stycznia 2010 r.;
- w przypadku Liechtensteinu składkę oblicza się wyłącznie na podstawie kosztów poniesionych na instalację C.SIS od dnia 1 stycznia 2008 r. Liechtenstein uczestniczy również w kosztach eksploatacyjnych C.SIS od dnia 1 stycznia 2010 r.”.

Artykuł 2

W tytule II pkt 2 ostatni akapit oraz w tytule III pkt 2 akapit ósmy określenie beneficjenta otrzymuje brzmienie:

„Ministère de l'Intérieur, Direction des systèmes d'information et de communications

(Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, Wydział Systemów Informatycznych i Komunikacyjnych).”

Artykuł 3

W całej decyzji słowa „franki”, „franki francuskie” oraz „francs” zastępuje się słowem „euro”.

Artykuł 4

W odniesieniu do Liechtensteinu powyższe zmiany stosuje się od wejścia w życie Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Zostaje ona opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 30 listopada 2009 r.

zmieniająca decyzję Rady 2000/265/WE z dnia 27 marca 2000 r. w sprawie ustanowienia rozporządzenia finansowego regulującego aspekty budżetowe zarządzania, przez Zastępcę Sekretarza Generalnego Rady, umowami zawartymi przez niego, w imieniu niektórych państw członkowskich, dotyczącymi zainstalowania i funkcjonowania infrastruktury łączności dla środowiska Schengen, SISNET

(2009/915/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

uwzględniając art. 2 ust. 1 akapit drugi zdanie pierwsze protokołu, który dołączono do Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i który włącza dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej,

W decyzji Rady 2000/265/WE wprowadza się następujące zmiany:

a także mając na uwadze, co następuje:

1) w art. 25 dodaje się ustępy w brzmieniu:

(1) Na mocy decyzji 1999/870/WE⁽¹⁾ i decyzji 2007/149/WE⁽²⁾ Zastępca Sekretarza Generalnego Rady został upoważniony do tego, by w związku z włączaniem dorobku Schengen w ramy Unii Europejskiej reprezentować niektóre państwa członkowskie podczas zawierania umów w sprawie instalowania i funkcjonowania infrastruktury łączności dla środowiska Schengen („SISNET”) oraz zarządzać tymi umowami do czasu zakończenia migracji do infrastruktury łączności utrzymywanej przez Wspólnotę Europejską.

„1a. Z dniem 1 stycznia 2010 r. wykaz państw, o których mowa w ust. 1, uzupełnia się o Bułgarię i Rumunię.

1b. Z dniem 1 stycznia 2010 r. wykaz państw, o których mowa w ust. 1, uzupełnia się o Liechtenstein.”;

(2) Zobowiązania finansowe wynikające z tych umów są pokrywane z wyodrębnionego budżetu (zwanego dalej „budżetem SISNET”), z którego finansowana jest infrastruktura łączności określona w tych decyzjach Rady.

2) skreśla się art. 26 akapit trzeci;

(3) Państwa członkowskie, które przystąpiły do Unii Europejskiej na mocy Aktu przystąpienia z 2005 roku, mają zostać objęte systemem informacji Schengen pierwszej generacji (SIS 1+) z dniem, który Rada określi zgodnie z art. 4 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2005 roku. Od tego dnia wspomniane państwa członkowskie powinny wносить wkład do tego budżetu.

3) w art. 28 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa, o których mowa w art. 25, mają obowiązek wpłacić 70 % swojego wkładu w terminie do dnia 1 kwietnia, a 30 % – w terminie do dnia 1 października.”;

(4) Liechtenstein ma uczestniczyć w stosowaniu przepisów dorobku Schengen związanych z systemem informacyjnym Schengen od dnia określonego przez Radę zgodnie z art. 10 Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen. Od tego dnia Liechtenstein powinien wносить wkład do tego budżetu,

b) skreśla się ust. 1a;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od ust. 1 i bez uszczerbku dla art. 49 Bułgaria i Rumunia wpłacają swoje odpowiednie wkłady za 2010 rok w całości do dnia 31 grudnia 2010 r. Liechtenstein wpłaca swój odpowiedni wkład za rok 2010 w całości do dnia 31 grudnia 2010.”;

d) skreśla się ust. 4;

4) art. 37 akapit piąty otrzymuje brzmienie:

„Komitet doradczy dąży do przyjmowania opinii na zasadzie konsensusu. Jeśli taki konsensus nie jest możliwy do osiągnięcia, komitet doradczy przyjmuje opinie zwykłą większością głosów swoich przedstawicieli. Wymagane dla ważności głosowania kworum wynosi 19 przedstawicieli. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego. Od dnia, o którym mowa w art. 25 ust. 1a, wymagane kworum wynosi 21 przedstawicieli.”;

(¹) Dz.U. L 337 z 30.12.1999, s. 41.

(²) Dz.U. L 66 z 6.3.2007, s. 19.

5. art. 49 lit. c) otrzymuje brzmienie:

- „c) dostosowanie wkładów państw, o których mowa w art. 25, w celu ustalenia, jaki udział we wcześniejszych kosztach instalacji SISNET ma mieć inne państwo. Udział ten oblicza się na podstawie stosunku środków z tytułu VAT wpłaconych przez inne państwo do całkowitych środków Wspólnot Europejskich z tytułu VAT za poprzedni rok budżetowy. Jeżeli dane o środkach z tytułu VAT nie są dostępne, dostosowanie wkładów oblicza się na podstawie udziału każdego z zainteresowanych państw członkowskich w łącznym PKB wszystkich państw członkowskich, o których mowa w art. 25. Wkład ten jest przedmiotem „noty uznaniowej” na rzecz państw, o których mowa w art. 25, w wysokości proporcjonalnej do ich udziału obliczonego zgodnie z art. 26.”.

Artykuł 2

W odniesieniu do Liechtensteinu zmiany, o których mowa w art. 1, zaczynają obowiązywać po wejściu w życie Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją

Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

UMOWY

RADA

Informacja dotycząca daty wejścia w życie umów o ekstradycji oraz o wzajemnej pomocy prawnej między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki

Umowa o ekstradycji oraz umowa w sprawie wzajemnej pomocy prawnej podpisane między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w dniu 25 czerwca 2003 r. ⁽¹⁾ w Waszyngtonie wchodzi w życie w dniu 1 lutego 2010 r. zgodnie z art. 22 umowy o ekstradycji i art. 18 umowy w sprawie wzajemnej pomocy prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 19.7.2003, s. 27.

III

(Akty przyjęte na mocy Traktatu UE)

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU V TRAKTATU UE

DECYZJA RADY 2009/916/WPZiB

z dnia 23 października 2009 r.

dotycząca podpisania i zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Seszeli w sprawie statusu sił dowodzonych przez Unię Europejską w Republice Seszeli w ramach operacji wojskowej UE Atalanta

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 24,

uwzględniając zalecenie Prezydencji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dnia 15 maja 2008 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (RB ONZ) przyjęła rezolucję 1814 (2008) wzywającą państwa i organizacje regionalne do podjęcia działań, aby chronić statki zaangażowane w transport i dostarczanie pomocy humanitarnej do Somalii oraz w działalność zatwierdzoną przez Organizację Narodów Zjednoczonych.

(2) Dnia 2 czerwca 2008 r. RB ONZ przyjęła rezolucję 1816 (2008) upoważniającą państwa współpracujące z tymczasowym rządem federalnym Somalii, na okres sześciu miesięcy od dnia przyjęcia rezolucji, do wpływania na wody terytorialne Somalii i zastosowania w sposób zgodny z właściwymi postanowieniami prawa międzynarodowego wszelkich środków niezbędnych do powstrzymania aktów piractwa i rozboju na morzu. Okres obowiązywania tych przepisów przedłużono o 12 miesięcy w drodze rezolucji RB ONZ 1846 (2008) przyjętej 2 grudnia 2008 r.

(3) Dnia 10 listopada 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/851/WPZiB w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii⁽¹⁾ (operacja „Atalanta”).

(4) Art. 11 wspólnego działania 2008/851/WPZiB przewiduje, że status sił dowodzonych przez UE i ich personelu przebywającego na terytoriach lądowych państw trzecich lub działającego na wodach terytorialnych lub na wodach wewnętrznych państw trzecich ma zostać ustalony zgodnie z procedurą określoną w art. 24 Traktatu.

(5) Po otrzymaniu dnia 18 września 2007 r. upoważnienia Rady, zgodnie z art. 24 Traktatu, Prezydencja wspierana przez Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela wynegocjowała umowę między Unią Europejską a Republiką Seszeli w sprawie statusu sił dowodzonych przez Unię Europejską w Republice Seszeli.

(6) Umowa powinna zostać zatwierdzona,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę między Unią Europejską a Republiką Seszeli w sprawie statusu sił dowodzonych przez Unię Europejską w Republice Seszeli w ramach operacji wojskowej UE Atalanta.

Tekst umowy dołączony jest do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby uprawnionej do podpisania umowy ze skutkiem wiążącym dla Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 23 października 2009 r.

W imieniu Rady
T. BILLSTRÖM
Przewodniczący

TŁUMACZENIE

UMOWA

między Unią Europejską a Republiką Seszeli w sprawie statusu sił dowodzonych przez Unię Europejską w Republice Seszeli w ramach operacji wojskowej UE Atalanta

UNIA EUROPEJSKA (UE),

z jednej strony, oraz

REPUBLIKA SESZELI, zwana dalej „państwem przyjmującym”,

z drugiej strony,

razem zwane dalej „stronami”,

UWZGLĘDNIAJĄC:

- rezolucje Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (RB ONZ) 1814 (2008), 1838 (2008), 1846 (2008) oraz 1851 (2008),
- pisma Republiki Seszeli z dnia 2 kwietnia 2009 r. i z dnia 21 sierpnia 2009 r., w których zwraca się z prośbą o obecność jednostek sił morskich UE na swoim terytorium,
- wspólne działanie Rady Unii Europejskiej 2008/851/WPZiB z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii,
- fakt, że umowa ta nie będzie miała wpływu na prawa ani obowiązki stron wynikające z umów międzynarodowych ani innych instrumentów ustanawiających międzynarodowe sądy i trybunały, w tym ze Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1**Zakres stosowania i definicje**

1. Niniejszą umowę stosuje się do sił dowodzonych przez Unię Europejską oraz do ich personelu.

2. Niniejsza umowa ma zastosowanie wyłącznie na terytorium państwa przyjmującego, w tym na jego wodach i w przestrzeni powietrznej.

3. Na użytek niniejszej umowy:

- a) „siły dowodzone przez Unię Europejską (EUNAVFOR)” oznaczają dowództwo wojskowe UE oraz kontyngenty narodowe biorące udział w operacji UE „Atalanta”, ich okręty, statki powietrzne, wyposażenie oraz środki transportu;
- b) „operacja” oznacza przygotowanie, ustanowienie, wykonanie i wspieranie misji wojskowej w ramach mandatu wynikającego z rezolucji RB ONZ 1814 (2008), 1838 (2008), 1846 (2008), 1851 (2008) oraz wszelkich kolejnych właściwych rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ, Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza oraz pism z zaproszeniami od Republiki Seszeli z dnia 2 kwietnia 2009 r. i z dnia 21 sierpnia 2009 r.;

c) „dowódca operacji” oznacza dowódcę operacji;

d) „dowódca sił UE” oznacza dowódcę w teatrze działań;

e) „dowództwo wojskowe UE” oznacza dowództwo wojskowe oraz jego oddziały – w tym oddziały ochrony statków, podlegające dowódcom wojskowym UE sprawującym dowództwo lub kontrolę nad operacją;

f) „kontyngenty narodowe” oznaczają jednostki, okręty, statki powietrzne i oddziały – w tym oddziały ochrony statków zaokrętowane na pokładzie statków handlowych – należące do państw członkowskich Unii Europejskiej oraz do państw trzecich biorących udział w operacji;

g) „personel EUNAVFOR-u” oznacza personel cywilny i wojskowy przydzielony EUNAVFOR-owi, jak również personel rozmieszczony w celu przygotowania operacji, personel towarzyszący osobom zatrzymanym przez EUNAVFOR oraz personel pełniący misję z ramienia państwa wysyłającego lub instytucji UE w ramach operacji, który, o ile niniejsza umowa nie stanowi inaczej, znajduje się na terytorium państwa przyjmującego, z wyjątkiem personelu miejscowego oraz personelu zatrudnionego przez międzynarodowych dostawców sprzętu i usług;

h) „personel miejscowy” oznacza personel posiadający obywatelstwo państwa przyjmującego lub mający w nim stałe miejsce pobytu;

- i) „obiekty” oznaczają wszelkie pomieszczenia, mieszkania oraz tereny niezbędne EUNAVFOR-owi i personelowi EUNAVFOR-u;
- j) „państwo wysyłające” oznacza państwo włączające swój kontyngent narodowy do EUNAVFOR-u, w tym każde z państw członkowskich Unii Europejskiej i państw trzecich uczestniczących w operacji;
- k) „wody” oznaczają wody wewnętrzne, wody archipelagu i morze terytorialne państwa przyjmującego oraz przestrzeń powietrzną ponad tymi wodami;
- l) „korespondencja służbowa” oznacza wszelką korespondencję związaną z operacją i jej funkcjami.

Artykuł 2

Postanowienia ogólne

1. EUNAVFOR i jego personel przestrzegają przepisów ustawowych i wykonawczych państwa przyjmującego i powstrzymują się od wszelkich działań lub działalności niezgodnych z celami operacji.
2. EUNAVFOR regularnie informuje rząd państwa przyjmującego o liczbie swego personelu przebywającego na terytorium państwa przyjmującego, jak również podaje dane identyfikacyjne okrętów, statków powietrznych i jednostek działających na wodach państw przyjmującego i zawijających do portów tego państwa.

Artykuł 3

Identyfikacja

1. Członkowie personelu EUNAVFOR-u obecni na terytorium lądowym państwa przyjmującego muszą zawsze mieć przy sobie paszport lub wojskowy dowód tożsamości.
2. Pojazdy, statki powietrzne, okręty i inne środki transportu EUNAVFOR-u posiadają wyraźne oznaczenia identyfikacyjne lub tablice rejestracyjne sił EUNAVFOR-u, o których z wyprzedzeniem powiadamiane są właściwe organy państwa przyjmującego.
3. EUNAVFOR ma prawo umieszczać flagę Unii Europejskiej oraz oznaczenia, takie jak insygnia wojskowe, tytuły i symbole oficjalne, na swych obiektach, pojazdach i innych środkach transportu. Mundury personelu EUNAVFOR-u oznakowane są widocznym emblematem EUNAVFOR-u. Flagi narodowe lub oznaczenia poszczególnych kontyngentów narodowych biorących udział w operacji mogą być umieszczane na obiektach sił EUNAVFOR-u, na ich pojazdach i innych środkach transportu oraz na mundurach, zgodnie z decyzją dowódcy sił UE.

Artykuł 4

Przekraczanie granic i poruszanie się w obrębie terytorium państwa przyjmującego

1. Personel EUNAVFOR-u – z wyłączeniem załóg okrętów i statków powietrznych EUNAVFOR-u – ma wstęp na teryto-

rium lądowe państwa przyjmującego wyłącznie po przedstawieniu dokumentów przewidzianych w art. 3 ust. 1. Personel EUNAVFOR-u nie podlega przepisom paszportowym ani wizowym, kontroli imigracyjnej ani celnej podczas wjazdu na terytorium państwa przyjmującego, opuszczania tego terytorium lub pobytu na nim.

2. Personel EUNAVFOR-u nie podlega przepisom państwa przyjmującego w zakresie rejestracji i kontroli cudzoziemców, jednak nie nabywa on żadnych praw do stałego pobytu lub zamieszkania na terytorium państwa przyjmującego.

3. Przy wjeździe do portu lotniczego lub morskiego państwa przyjmującego, EUNAVFOR przestrzega przepisów ustawowych i wykonawczych państwa przyjmującego w zakresie zdrowia publicznego i ochrony środowiska. W tym celu można zawrzeć uzgodnienie wykonawcze, o którym mowa w art. 18.

4. Po wkroczeniu EUNAVFOR-u na terytorium państwa przyjmującego państwo to otrzymuje w celach informacyjnych ogólny wykaz zasobów EUNAVFOR-u. Zasoby te posiadają oznaczenia identyfikacyjne EUNAVFOR-u. EUNAVFOR nie podlega obowiązkowi przedkładania wykazów ani innych dokumentów celnych dotyczących zasobów i środków transportu EUNAVFOR-u służących wsparciu operacji, gdy zasoby lub środki transportu są przywożone na terytorium państwa przyjmującego, przewożone przez nie lub z niego wywożone; nie podlegają one również żadnym kontrolom.

5. Personel EUNAVFOR-u – z poszanowaniem przepisów ustawowych i wykonawczych państwa przyjmującego – może kierować pojazdami silnikowymi, pilotować okręty i statki powietrzne na terytorium państwa przyjmującego pod warunkiem posiadania odpowiednio ważnych krajowych, międzynarodowych lub wojskowych praw jazdy, uprawnień kapitańskich lub licencji pilota.

6. Do celów operacji państwo przyjmujące przyznaje EUNAVFOR-owi i personelowi EUNAVFOR-u swobodę poruszania się i podróżowania na swoim terytorium, w tym także w obrębie swoich wód i przestrzeni powietrznej. Swoboda poruszania się w obrębie wód państwa przyjmującego obejmuje postój i kotwiczenie niezależnie od okoliczności.

7. Do celów operacji EUNAVFOR może realizować – na terytorium państwa przyjmującego, w tym na jego morzu terytorialnym i w przestrzeni powietrznej – start, lądowanie lub przyjmowanie na pokład każdego statku powietrznego lub urządzenia wojskowego, z zastrzeżeniem uzyskania upoważnienia organu państwa przyjmującego, odpowiedzialnego za bezpieczeństwo lotów.

8. Do celów operacji okręty podwodne EUNAVFOR-u nie mają obowiązku poruszania się po powierzchni wód ani uwidaczniania swojej flagi na morzu terytorialnym państwa przyjmującego.

Do celów operacji, EUNAVFOR oraz wszelkie wycarterowane przez niego środki transportu mogą korzystać z dróg publicznych, mostów, promów, portów lotniczych i morskich bez uiszczania ceł, opłat, opłat drogowych, podatków i podobnych należności. EUNAVFOR nie jest zwolniony z uzasadnionych opłat za usługi zamówione i wykonane na takich samych warunkach, jakie obowiązują w tym zakresie siły zbrojne państwa przyjmującego.

Artykuł 5

Przywileje i immunitety przyznane EUNAVFOR-owi przez państwo przyjmujące

1. Obiekty EUNAVFOR-u oraz jego okręty i statki powietrzne są nietykalne. Funkcjonariusze państwa przyjmującego nie mogą na nich przebywać bez zgody dowódcy sił UE.
2. Obiekty EUNAVFOR-u, ich wyposażenie i inne przedmioty, które się w nich znajdują, oraz środki transportu EUNAVFOR-u nie podlegają rewizji, rekwizycji, zajęciu ani egzekucji.
3. EUNAVFOR, jego mienie i zasoby objęte są immunitetem jurysdykcyjnym, niezależnie od tego, gdzie i w czym posiadaniu się znajdują.
4. Archiwa i dokumenty EUNAVFOR-u są nietykalne zawsze i niezależnie od tego, gdzie się znajdują.
5. Korespondencja służbowa EUNAVFOR-u jest nietykalna.
6. W odniesieniu do zakupywanych i przywożonych towarów, świadczonych usług oraz obiektów wykorzystywanych przez EUNAVFOR do celów operacji, siły EUNAVFOR-u oraz ich dostawcy lub kontrahenci zwolnieni są z wszelkich opłat krajowych, regionalnych i lokalnych, podatków i należności o podobnym charakterze. EUNAVFOR nie podlega zwolnieniu z opłat, podatków ani należności stanowiących zapłatę za zamówione i wykonane usługi.
7. Państwo przyjmujące zezwala na przywóz i wywóz artykułów przeznaczonych dla operacji i zwalnia je z wszelkich ceł, opłat, opłat drogowych, podatków i podobnych należności innych niż należności za przechowywanie, przewóz i inne zamówione i wykonane usługi.

Artykuł 6

Przywileje i immunitety przyznane personelowi EUNAVFOR-u przez państwo przyjmujące

1. Personel EUNAVFOR-u nie podlega aresztowaniu ani zatrzymaniu w żadnej formie.
2. Dokumenty, korespondencja i mienie personelu EUNAVFOR-u są nietykalne, z wyjątkiem przypadku przedsięwzięcia środków egzekucyjnych dozwolonych na mocy ust. 6.
3. Personel EUNAVFOR-u korzysta z immunitetu od jurysdykcji karnej państwa przyjmującego niezależnie od okoliczności.

Państwo wysyłające lub dana instytucja UE, w zależności od przypadku, mogą uchylić immunitet od jurysdykcji karnej, z którego korzysta personel EUNAVFOR-u. Uchylenie takie powinno zawsze być w formie pisemnej.

4. Personel EUNAVFOR-u korzysta z immunitetu od jurysdykcji cywilnej i administracyjnej państwa przyjmującego w odniesieniu do wypowiedzi pisemnej, ustnej i wszystkich działań podejmowanych przez niego podczas pełnienia obowiązków służbowych. Dowódca sił UE oraz właściwy organ państwa wysyłającego lub instytucja UE są niezwłocznie informowani o każdym przypadku wytoczenia przed sądem państwa przyjmującego powództwa przeciwko personelowi EUNAVFOR-u. Przed wszczęciem postępowania sądowego dowódca sił UE oraz właściwy organ państwa wysyłającego lub instytucja UE przedkłada sądowi dokument stwierdzający, czy czyn będący przedmiotem postępowania został popełniony przez personel EUNAVFOR-u podczas pełnienia obowiązków służbowych.

Jeżeli czyn ten został popełniony przez personel EUNAVFOR-u podczas pełnienia obowiązków służbowych, nie wszczyna się postępowania i stosuje się przepisy art. 15. Jeżeli czyn ten nie został popełniony podczas pełnienia obowiązków służbowych, można wszcząć postępowanie. Poświadczenie dowódcy sił UE oraz właściwego organu państwa wysyłającego lub instytucji UE jest wiążące dla jurysdykcji państwa przyjmującego i państwo to nie może go zakwestionować.

Wszczęcie postępowania przez personel EUNAVFOR-u uniemożliwia mu powoływanie się na immunitet jurysdykcyjny w stosunku do powództw wzajemnych powiązanych bezpośrednio z powództwem głównym.

5. Personel EUNAVFOR-u nie może być zmuszany do składania zeznań w charakterze świadka. EUNAVFOR i państwa wysyłające podejmują jednak starania, aby przedstawić zeznania świadków lub pisemne oświadczenia personelu EUNAVFOR-u, biorącego udział w jakimkolwiek incydencie w związku z przekazywaniem osób w ramach umowy między Unią Europejską a państwem przyjmującym na temat warunków przekazywania przez EUNAVFOR państwu przyjmującemu osób podejrzewanych o piractwo lub rozbój oraz ich zasobów.

6. W stosunku do członka personelu EUNAVFOR-u nie można stosować żadnych środków egzekucyjnych z wyjątkiem przypadków, w których wszczęto przeciwko niemu postępowanie cywilne niepowiązane z wykonywaniem obowiązków służbowych. Mienie członka personelu EUNAVFOR-u nie podlega zajęciu w celu wykonania wyroku, postanowienia lub nakazu sądowego, jeżeli dowódca sił UE poświadczy, że jest ono niezbędne do wykonywania przez tego członka personelu EUNAVFOR-u obowiązków służbowych. W postępowaniu cywilnym personel EUNAVFOR-u nie podlega ograniczeniu wolności osobistej ani innym środkom przymusu.

7. Immunitet personelu EUNAVFOR-u od jurysdykcji państwa przyjmującego nie uchyla w stosunku do niego jurysdykcji odpowiednich państw wysyłających.

8. W zakresie usług świadczonych na rzecz EUNAVFOR-u personel EUNAVFOR-u nie podlega przepisom o ubezpieczeniach społecznych, które mogą obowiązywać w państwie przyjmującym.

9. Personel EUNAVFOR-u zwolniony jest z wszelkich form opodatkowania dochodów i wynagrodzenia, wypłacanych mu przez EUNAVFOR lub państwa wysyłające, a także wszelkich innych dochodów pochodzących spoza państwa przyjmującego.

Państwo przyjmujące, w zgodzie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi, które może wydać, zezwala na przywóz przedmiotów przeznaczonych do osobistego użytku personelu EUNAVFOR-u i zwalnia te przedmioty z wszelkich opłat celnych, podatków i związanych z tym należności, z wyjątkiem opłat za przechowywanie, przewóz i podobne usługi.

Osobisty bagaż personelu EUNAVFOR-u jest zwolniony z rewizji, chyba że istnieją uzasadnione podstawy do przypuszczenia, że zawiera on przedmioty, które nie są przeznaczone do osobistego użytku personelu EUNAVFOR-u, lub przedmioty, których przywóz lub wywóz jest zabroniony przez prawodawstwo państwa przyjmującego lub podlega przepisom tego państwa w zakresie kwarantanny. W takich wypadkach rewizję przeprowadza się jedynie w obecności członka personelu EUNAVFOR-u lub upoważnionego przedstawiciela EUNAVFOR-u.

Artykuł 7

Personel miejscowy

Personel miejscowy korzysta z przywilejów i immunitetów tylko w zakresie przyznanym mu przez państwo przyjmujące. Państwo przyjmujące sprawuje jednak jurysdykcję nad tym personelem w taki sposób, aby nadmiernie nie zakłócać wypełniania przez niego funkcji związanych z operacją.

Artykuł 8

Jurysdykcja karna

Właściwe organy danego państwa wysyłającego mają prawo w pełni sprawować na terytorium państwa przyjmującego jurysdykcję karną oraz władzę dyscyplinarną przyznaną im przez prawodawstwo tego państwa wysyłającego w stosunku do każdego członka personelu EUNAVFOR-u podlegającego temu prawodawstwu. W każdym możliwym przypadku państwo przyjmujące stara się ułatwiać sprawowanie jurysdykcji przez właściwe organy państwa wysyłającego.

Artykuł 9

Mundury i broń

1. Noszenie mundurów podlega zasadom przyjętym przez dowódcę sił UE.

2. Na morzu personel wojskowy EUNAVFOR-u, jak również personel policyjny towarzyszący osobom zatrzymanym przez

EUNAVFOR, może nosić broń i amunicję, pod warunkiem że jest do tego upoważniony wydanymi mu rozkazami; jest to ściśle ograniczone potrzebami operacyjnymi.

3. Na terytorium lądowym Seszeli personel EUNAVFOR-u może – pod warunkiem że jest do tego upoważniony wydanymi mu rozkazami – nosić broń na terenie swoich jednostek lub gdy przemieszcza się między takimi jednostkami lub okrętami i statkami powietrznymi oraz gdy eskortuje osoby zatrzymane podejrzwane o piractwo. W każdym innym przypadku broń można nosić wyłącznie po uzyskaniu uprzedniego upoważnienia zgodnie z ustawą dotyczącą broni i amunicji na Seszelach.

Artykuł 10

Wsparcie państwa przyjmującego i zawieranie umów

1. Państwo przyjmujące zgadza się na udzielenie siłom EUNAVFOR-u, na ich prośbę, pomocy w znalezieniu odpowiednich obiektów.

2. Państwo przyjmujące udostępnia, w miarę dostępnych mu środków i możliwości, bez pobierania jakichkolwiek opłat, obiekty, których jest właścicielem, w zakresie potrzebnym do prowadzenia przez EUNAVFOR działań administracyjnych i operacyjnych; nie dotyczy to opłat za użytkowanie i paliwo.

3. W miarę dostępnych mu środków i możliwości państwo przyjmujące udziela pomocy w przygotowaniu, ustanowieniu, wykonaniu i wsparciu operacji. Pomoc i wsparcie operacji przez państwo przyjmujące udzielane są na takich samych warunkach jakie obowiązują w tym zakresie siły zbrojne państwa przyjmującego.

4. Prawo właściwe dla umów zawieranych przez EUNAVFOR w państwie przyjmującym jest określone w tych umowach.

5. Umowa może przewidywać, że do sporów wynikających z jej realizacji zastosowanie ma procedura rozstrzygnięcia sporów, o której mowa w art. 15 ust. 3 i 4.

6. Państwo przyjmujące ułatwia wykonywanie umów zawartych przez EUNAVFOR z podmiotami gospodarczymi do celów operacji.

Artykuł 11

Zmiany w obiektach

1. Siły EUNAVFOR-u upoważnione są do budowy lub przebudowy obiektów i wprowadzania w nich innych zmian w zależności od potrzeb operacji z poszanowaniem przepisów ustawowych i wykonawczych państwa przyjmującego.

2. Państwo przyjmujące nie żąda od EUNAVFOR-u żadnego odszkodowania za wspomnianą budowę, przebudowę lub zmiany.

Artykuł 12

Śmierć członków personelu EUNAVFOR-u

1. Dowódca sił UE ma prawo objąć nadzór nad odesłaniem zwłok zmarłych członków personelu EUNAVFOR-u oraz ich mienia osobistego do państwa pochodzenia i podjąć w tym celu stosowne kroki.

2. Nie przeprowadza się sekcji zwłok zmarłych członków personelu EUNAVFOR-u bez zgody państwa, którego obywatelem była zmarła osoba, oraz obecności przedstawiciela EUNAVFOR-u lub przedstawiciela danego państwa, którego obywatelem była zmarła osoba.

3. Państwo przyjmujące oraz EUNAVFOR współpracują w jak najszerszym zakresie w celu szybkiego odesłania zwłok zmarłego członka personelu EUNAVFOR-u do państwa pochodzenia.

Artykuł 13

Bezpieczeństwo EUNAVFOR-u i żandarmeria wojskowa

1. Państwo przyjmujące podejmuje wszelkie odpowiednie środki w celu zapewnienia ochrony i bezpieczeństwa EUNAVFOR-u i jego personelu.

2. Dowódca sił UE może ustanowić jednostkę żandarmerii wojskowej w celu utrzymania porządku w obiektach EUNAVFOR-u.

3. Żandarmeria wojskowa może także w porozumieniu i we współpracy z żandarmerią wojskową lub policją państwa przyjmującego podejmować działania poza tymi obiektami w celu zapewnienia porządku i dyscypliny wśród personelu EUNAVFOR-u.

4. Personel EUNAVFOR-u przejeżdżający przez terytorium państwa przyjmującego, aby towarzyszyć osobom zatrzymanym przez EUNAVFOR, może stosować niezbędne środki przymusu przeciw tym osobom.

Artykuł 14

Łączność

1. EUNAVFOR może instalować i obsługiwać nadawcze i odbiorcze stacje radiowe, jak również systemy satelitarne. EUNAVFOR współpracuje z właściwymi organami państwa przyjmującego w celu uniknięcia konfliktu w korzystaniu z właściwych częstotliwości. Państwo przyjmujące nieodpłatnie udostępnia spektrum częstotliwości zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi państwa przyjmującego.

2. EUNAVFOR korzysta z prawa do nieograniczonej łączności radiowej (włącznie z satelitarnymi, ruchomymi i przenośnymi aparatami radiowymi), telefonicznej, telegraficznej, faksowej i za pomocą innych środków, jak również z prawa do instalowania urządzeń niezbędnych do utrzymania takiej komunikacji w obiektach EUNAVFOR-u i między

nimi, w tym instalowania kabli i linii naziemnych na potrzeby operacji.

3. W obrębie swoich obiektów EUNAVFOR może podjąć działania niezbędne do przekazywania poczty adresowanej do EUNAVFOR-u lub jego personelu i przez nich nadawanej.

Artykuł 15

Roszczenia odszkodowawcze z tytułu śmierci, uszkodzenia ciała, szkód i strat

1. EUNAVFOR i personel EUNAVFOR-u nie ponoszą odpowiedzialności z tytułu szkód lub strat dotyczących mienia cywilnego lub rządowego, spowodowanych przez działania podejmowane przez EUNAVFOR w trakcie wykonywania obowiązków służbowych lub powstałych w wyniku działalności związanej z zakłóceniami porządku publicznego lub ochroną EUNAVFOR.

2. W celu osiągnięcia ugody roszczenia odszkodowawcze z tytułu szkód lub strat dotyczących mienia cywilnego lub rządowego nie objęte postanowieniami ust. 1 oraz roszczenia odszkodowawcze z tytułu śmierci lub uszkodzenia ciała osób oraz z tytułu szkód lub strat dotyczących mienia EUNAVFOR-u przekazywane są EUNAVFOR-owi za pośrednictwem właściwych organów państwa przyjmującego – w przypadku roszczeń odszkodowawczych wniesionych przez osoby prawne lub fizyczne z państwa przyjmującego – lub kierowane do właściwych organów państwa przyjmującego w przypadku roszczeń odszkodowawczych wniesionych przez EUNAVFOR.

3. W przypadku gdy osiągnięcie ugody jest niemożliwe, roszczenie odszkodowawcze przedkłada się komisji ds. roszczeń składającej się z jednakowej liczby przedstawicieli EUNAVFOR-u i przedstawicieli państwa przyjmującego. Ugodę osiąga się na zasadzie wspólnego porozumienia.

4. W przypadku gdy niemożliwe jest osiągnięcie ugody w ramach komisji ds. roszczeń, spór:

a) w przypadku roszczeń w wysokości 40 000 EUR lub poniżej tej kwoty rozstrzygany jest na drodze dyplomatycznej pomiędzy państwem przyjmującym a przedstawicielami UE;

b) w przypadku roszczeń powyżej kwoty, o której mowa w lit. a), wnoszony jest przed trybunał rozjemczy, którego decyzje są wiążące.

5. Trybunał rozjemczy składa się z trzech sędziów polubownych, z których jeden jest wyznaczany przez państwo przyjmujące, drugi przez EUNAVFOR, a trzeci wyznaczany jest wspólnie przez państwo przyjmujące i EUNAVFOR. Jeżeli jedna ze stron nie wyznaczy sędziego polubownego w terminie dwóch miesięcy lub w przypadku braku zgody pomiędzy państwem przyjmującym a EUNAVFOR-em co do wyznaczenia trzeciego sędziego, sędzia ten jest wyznaczany przez przewodniczącego Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Dowódca operacji/sił UE oraz organy administracyjne państwa przyjmującego zawierają porozumienie administracyjne w celu określenia zakresu uprawnień komisji ds. roszczeń oraz trybunału rozjemczego, procedur obowiązujących w tych organach oraz zasad wnoszenia roszczeń odszkodowawczych.

Artykuł 16

Współpraca i spory

1. Wszelkie kwestie zaistniałe w związku ze stosowaniem niniejszej umowy rozpatrywane są wspólnie przez przedstawicieli EUNAVFOR-u oraz właściwe organy państwa przyjmującego.

2. W przypadku braku wcześniejszego rozstrzygnięcia, spory dotyczące wykładni lub stosowania niniejszej umowy rozstrzygane są wyłącznie na drodze dyplomatycznej przez przedstawicieli UE i przedstawicieli państwa przyjmującego.

Artykuł 17

Inne postanowienia

1. W każdym przypadku gdy niniejsza umowa odnosi się do przywilejów, immunitetów i praw EUNAVFOR-u oraz jego personelu, rząd państwa przyjmującego odpowiada za ich wprowadzenie w życie i ich poszanowanie przez właściwe organy lokalne państwa przyjmującego.

2. Żadne z postanowień niniejszej umowy nie ma na celu ustanowienia odstępstwa ani nie może być interpretowane jako ustanawiające odstępstwo od praw, które mogą przysługiwać na mocy innych umów państwu członkowskiemu UE lub jakiegokolwiek innemu państwu wnoszącemu wkład w EUNAVFOR.

Artykuł 18

Uzgodnienia wykonawcze

Do celów niniejszej umowy kwestie operacyjne, administracyjne i techniczne mogą być przedmiotem osobnych uzgodnień pomiędzy dowódcą operacji/sił UE oraz organami administracyjnymi państwa przyjmującego.

Artykuł 19

Wejście w życie i wygaśnięcie

1. Niniejsza umowa wchodzi w życie z dniem jej podpisania i pozostaje w mocy do dnia wyjazdu ostatniego oddziału EUNAVFOR-u oraz ostatniego członka personelu EUNAVFOR-u, zgodnie z informacją dostarczoną przez EUNAVFOR. Każda ze stron może rozwiązać niniejszą umowę w dowolnym wcześniejszym terminie po złożeniu pisemnego wypowiedzenia z sześciomiesięcznym wyprzedzeniem.

2. Niezależnie od ust. 1, postanowienia art. 4 ust. 8, art. 5 ust. 1–3, art. 5 ust. 6, art. 5 ust. 7, art. 6 ust. 1, art. 6 ust. 3, art. 6 ust. 4, art. 6 ust. 6, art. 6 ust. 8–10, art. 10 ust. 2, art. 11, art. 13 ust. 1, art. 13 ust. 2 i art. 15 uznaje się za stosowane od dnia rozmieszczenia pierwszego członka personelu EUNAVFOR-u, jeżeli data ta była wcześniejsza niż data wejścia w życie niniejszej umowy.

3. Niniejsza umowa może być zmieniona poprzez pisemne porozumienie stron.

4. Wygaśnięcie niniejszej umowy nie wpływa na jakiegokolwiek prawa ani obowiązki wynikające z wykonania niniejszej umowy przed takim wygaśnięciem.

Sporządzono w Victorii, Seszele, w dwóch egzemplarzach, w języku angielskim, dnia 10 listopada 2009 r.

W imieniu Unii Europejskiej

W imieniu Republiki Seszeli

AKTY PRZYJĘTE NA MOCY TYTUŁU VI TRAKTATU UE

DECYZJA RADY 2009/917/WSiSW

z dnia 30 listopada 2009 r.

w sprawie stosowania technologii informatycznej do potrzeb celnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 30 ust. 1 lit. a) i art. 34 ust. 2 lit. c),

uwzględniając inicjatywę Republiki Francuskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Administracje celne wraz z innymi właściwymi organami odpowiadają za to, by na granicach zewnętrznych Wspólnoty i na jej terytorium zapobiegać naruszeniom nie tylko norm wspólnotowych, ale i przepisów krajowych, oraz by prowadzić dochodzenia w sprawie tych naruszeń i je ścigać.
- (2) Nasilenie wszelkiego rodzaju nielegalnego handlu stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego, moralności publicznej i bezpieczeństwa publicznego.
- (3) Należy zacieśnić współpracę między administracjami celnymi i w tym celu ustanowić procedury, dzięki którym administracje celne będą mogły działać wspólnie oraz wymieniać dane osobowe i inne dane na temat nielegalnego handlu, wykorzystując nowe technologie do zarządzania takimi informacjami i ich przekazywania, przestrzegając jednak decyzji ramowej Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych ⁽²⁾, a także przestrzegając zasad zawartych w zaleceniu nr R (87) 15 Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 17 września 1987 r. w sprawie wykorzystania danych osobowych przez policję (zwanym dalej „zaleceniem nr R (87) 15”).
- (4) Należy także zwiększyć komplementarność względem działań prowadzonych w ramach współpracy z Europejskim Biurem Policji (Europol) oraz Europejską

Jednostką ds. Współpracy Sądowej (Eurojust), umożliwiając tym podmiotom dostęp do systemu informacji celnej, w tym do bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych, by mogły wypełniać zadania w ramach swoich mandatów.

- (5) Możliwość czytania zapisów w systemie informacji celnej powinna pozwolić Europolowi na sprawdzanie informacji otrzymywanych przy zastosowaniu innych środków i informacji otrzymanych z tych baz, na odkrycie nowych związków, które dotychczas nie mogły być znalezione, i na przygotowanie tym samym szerszej analizy. Możliwość czytania zapisów w bazie danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych powinno pozwolić Europolowi na rozpoznanie powiązań pomiędzy dochodzeniami, o których wcześniej nie wiedział i które dotyczą Unii Europejskiej lub wykraczają poza nią.
- (6) Możliwość czytania zapisów w systemie informacji celnej powinna pozwolić Eurojustowi na natychmiastowe otrzymywanie informacji wymaganych do właściwej wstępnej analizy pozwalającej na rozpoznanie i pokonanie przeszkód prawnych i osiągnięcie lepszych rezultatów ścigania. Możliwość czytania zapisów w bazie danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych powinna pozwolić Eurojustowi na otrzymywanie informacji dotyczących prowadzonych i zakończonych dochodzeń w różnych państwach członkowskich, zapewniając tym samym lepsze wsparcie organom wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich.
- (7) Ponieważ administracje celne muszą w codziennych działaniach stosować zarówno przepisy wspólnotowe, jak i niewspólnotowe, należy zadbać o to, by przepisy o wzajemnej pomocy i współpracy administracyjnej ewoluowały w podobny sposób. W związku z tym należy uwzględnić przepisy dotyczące systemu informacji celnej i bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych, zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 766/2008 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 24 listopada 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2005, s. 60.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 766/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 218 z 13.8.2008, s. 48).

- (8) Państwa członkowskie uznają korzyści, jakie pełne wykorzystanie bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych będzie miało dla koordynowania i wzmocnienia zwalczania przestępczości transgranicznej, zobowiązują się zatem do jak najszybszego wprowadzenia danych do tej bazy.
- (9) Doświadczenie nabyte od czasu wejścia w życie Konwencji w sprawie wykorzystania technologii informatycznej dla potrzeb celnych z dnia 26 lipca 1995 r. (zwanej dalej „konwencją o CIS”) (1) pokazuje, że stosowanie systemu informacji celnej jedynie do obserwacji, składania sprawozdań, niejawnego nadzoru lub kontroli szczególnych nie pozwala w pełni zrealizować celu Systemu, którym jest zapobieganie poważnym naruszeniom przepisów krajowych, prowadzenie dochodzeń w sprawie tych naruszeń i ich ściganie.
- (10) Analiza strategiczna powinna osobom, które na najwyższym szczeblu odpowiadają za ustalanie projektów, celów i polityki zwalczania nadużyć finansowych, ułatwiać planowanie działań i stosowanie środków niezbędnych do osiągnięcia celów operacyjnych.
- (11) Analiza operacyjna działań, środków i zamiarów niektórych osób lub przedsiębiorstw, które nie przestrzegają lub prawdopodobnie nie przestrzegają przepisów krajowych, powinna ułatwiać organom celnym podejmowanie odpowiednich kroków w konkretnych przypadkach, tak aby realizowane były cele w zakresie zwalczania nadużyć finansowych.
- (12) Konwencję o CIS należy zatem zastąpić.
- (13) Niniejsza decyzja nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (14) Niniejsza decyzja nie uniemożliwia państwom członkowskim stosowania swoich konstytucyjnych zasad dotyczących publicznego dostępu do dokumentów urzędowych,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

ROZDZIAŁ I

UTWORZENIE SYSTEMU INFORMACJI CELNEJ

Artykuł 1

- Niniejszym tworzy się wspólny zautomatyzowany system informacji do potrzeb celnych, zwany dalej „systemem informacji celnej” lub „Systemem”.
- System informacji celnej ma, zgodnie z niniejszą decyzją, pomagać w zapobieganiu poważnym naruszeniom przepisów krajowych, w prowadzeniu dochodzeń w sprawie tych naruszeń i w ich ściganie i w tym celu ma możliwie szybko udostępniać dane, a przez to zwiększać skuteczność procedur współpracy i kontroli stosowanych przez administracje celne państw członkowskich.

ROZDZIAŁ II

DEFINICJE

Artykuł 2

Na użytek niniejszej decyzji:

- „przepisy krajowe” oznaczają przepisy ustawowe lub wykonawcze państwa członkowskiego, których stosowanie wchodzi w pełni lub częściowo w zakres kompetencji administracji celnej tego państwa członkowskiego w odniesieniu do:
 - przepływu towarów podlegających zakazom, ograniczeniom lub środkom kontroli, w szczególności tym, o których mowa w art. 30 i 296 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską („traktat WE”);
 - środków kontroli przepływów gotówki we Wspólnocie, gdy takie środki są przyjmowane zgodnie z art. 58 traktatu WE;
 - przenoszenia, przekształcania, ukrywania lub maskowania mienia lub produktów nabytych lub uzyskanych bezpośrednio lub pośrednio w wyniku międzynarodowego nielegalnego handlu narkotykami lub w wyniku naruszenia:
 - przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych państwa członkowskiego, których stosowanie wchodzi w pełni lub częściowo w zakres kompetencji administracji celnej tego państwa członkowskiego i które dotyczą transgranicznego przepływu towarów podlegających zakazom, ograniczeniom lub środkom kontroli, w szczególności tym, o których mowa w art. 30 i 296 traktatu WE, oraz nieujednoczonym podatkom akcyzowym;
 - ogółu przepisów wspólnotowych i związanych z nimi przepisów wykonawczych, które regulują przywóz, wywóz, tranzyt i obecność towarów będących przedmiotem handlu między państwami członkowskimi a państwami trzecimi oraz między państwami członkowskimi w przypadku towarów niemających statusu towarów wspólnotowych w rozumieniu art. 23 traktatu WE lub w przypadku towarów podlegających dodatkowym kontrolom lub dochodzeniom służącym określeniu ich statusu wspólnotowego;
 - ogółu przepisów przyjętych na szczeblu wspólnotowym w ramach wspólnej polityki rolnej oraz szczególnych przepisów przyjętych w odniesieniu do towarów, które powstają w wyniku przetworzenia produktów rolnych; lub

(1) Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 33.

(iv) ogółu przepisów, które na szczeblu wspólnotowym zostały przyjęte pod względem ujednoczonego podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przywozu, oraz krajowych przepisów wykonawczych lub przepisów stosowanych w tym zakresie;

2) „dane osobowe” oznaczają wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej („osoby, której dotyczą dane”), przy czym osoba możliwa do zidentyfikowania to taka osoba, która może zostać zidentyfikowana bezpośrednio lub pośrednio, w szczególności na podstawie numeru identyfikacyjnego lub co najmniej jednej cechy szczególnej związanej z jej tożsamością fizyczną, fizjologiczną, psychiczną, ekonomiczną, kulturową czy społeczną;

3) „dostarczające państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które wprowadza dane do systemu informacji celnej;

4) „analiza operacyjna” oznacza analizę operacji, które naruszają lub prawdopodobnie naruszają przepisy krajowe; analiza ta obejmuje następujące etapy:

a) gromadzenie informacji, w tym danych osobowych;

b) ocenę wiarygodności źródła informacji oraz samych informacji;

c) badanie, metodyczne przedstawianie i interpretowanie zależności między tymi informacjami lub między tymi informacjami a innymi istotnymi danymi;

d) formułowanie stwierdzeń, hipotez lub zaleceń, które jako informacja o ryzyku mogą być bezpośrednio wykorzystywane przez właściwe organy do zapobiegania innym operacjom sprzecznym z przepisami krajowymi i do wykrywania takich operacji lub do dokładnej identyfikacji osób lub przedsiębiorstw zaangażowanych w takie operacje;

5) „analiza strategiczna” oznacza badanie i przedstawianie ogólnych tendencji w naruszeniach przepisów krajowych, polegające na ocenie zagrożenia, skali i wpływu niektórych rodzajów operacji sprzecznych z przepisami krajowymi i pozwalające ustalić priorytety, zyskać dokładniejszy obraz danego zjawiska lub zagrożenia, ukierunkować działania na prewencję i wykrywanie nadużyć finansowych oraz dokonać przeglądu struktury organizacyjnej. Do analizy strategicznej mogą służyć jedynie dane, z których zostały usunięte elementy identyfikacyjne.

ROZDZIAŁ III

FUNKCJONOWANIE SYSTEMU INFORMACJI CELNEJ I KORZYSTANIE Z NIEGO

Artykuł 3

1. System informacji celnej składa się z centralnej bazy danych dostępnej z terminali umiejscowionych w każdym państwie członkowskim. Zawiera on wyłącznie dane, w tym dane osobowe, niezbędne do realizacji celu, o którym mowa w art. 1 ust. 2; dane te obejmują następujące kategorie:

a) towary;

b) środki transportu;

c) przedsiębiorstwa;

d) osoby;

e) tendencje w zakresie nadużyć finansowych;

f) dostępna wiedza specjalistyczna;

g) przedmioty zatrzymane, zajęte lub skonfiskowane;

h) gotówka zatrzymana, zajęta lub skonfiskowana.

2. Komisja zapewnia techniczne zarządzanie infrastrukturą systemu informacji celnej zgodnie z zasadami przewidzianymi w przyjętych przez Radę przepisach wykonawczych.

Sprawozdania z zarządzania Komisja przedstawia komitetowi, o którym mowa w art. 27.

3. Komisja informuje ten komitet o rozwiązaniach praktycznych przyjętych w zakresie zarządzania technicznego.

Artykuł 4

1. W zakresie niezbędnym do realizacji celu Systemu państwa członkowskie ustalają, jakie informacje z każdej z kategorii wymienionych w art. 3 ust. 1 mają być wprowadzane do Systemu. W ramach kategorii określonej w art. 3 ust. 1 lit. e) nie wolno w żadnym wypadku wprowadzać danych osobowych.

2. W ramach kategorii określonych w art. 3 ust. 1 lit. a)–d) wprowadzane informacje dotyczące osób mogą zawierać jedynie następujące dane:

a) nazwisko, nazwisko rodowe, imiona, poprzednie nazwiska oraz pseudonimy;

b) datę i miejsce urodzenia;

c) obywatelstwo;

d) płeć;

e) numer, miejsce i datę wystawienia dokumentów tożsamości (paszportów, dowodów tożsamości, praw jazdy);

- f) adres;
- g) wszystkie obiektywne i trwałe znaki szczególne;
- h) powód wprowadzenia danych;
- i) proponowane działanie;
- j) kod ostrzegawczy, informujący, czy dana osoba w przeszłości posiadała broń, stosowała przemoc lub zbiegła organom ścigania;
- k) numery rejestracyjne środków transportu.

3. W ramach kategorii określonych w art. 3 ust. 1 lit. f) informacje wprowadzane o osobach zawierają jedynie nazwiska i imiona ekspertów.

4. W ramach kategorii określonych w art. 3 ust. 1 lit. g) i h) informacje wprowadzane o osobach zawierają jedynie:

- a) nazwisko, nazwisko rodowe, imiona, poprzednie nazwiska oraz pseudonimy;
- b) datę i miejsce urodzenia;
- c) obywatelstwo;
- d) płeć;
- e) adres.

5. W żadnym przypadku do systemu informacji celnej nie wolno wprowadzać danych osobowych, o których mowa w art. 6 decyzji ramowej 2008/977/WSiSW.

Artykuł 5

1. Dane z kategorii, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a)–g), wprowadza się do systemu informacji celnej jedynie do celów obserwacji, składania sprawozdań, niejawnego nadzoru, kontroli szczególnych oraz analizy strategicznej i operacyjnej.

Dane z kategorii, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. h), wprowadza się do systemu informacji celnej jedynie do celów analizy strategicznej lub operacyjnej.

2. Na potrzeby działań, o których mowa w ust. 1, dane osobowe wchodzące w zakres kategorii wymienionych w art. 3 ust. 1 mogą zostać wprowadzone do systemu informacji celnej jedynie wtedy, gdy istniejące informacje pozwalają domniemywać, w szczególności na podstawie wcześniejszych nielegalnych działań, że dana osoba dopuściła się, dopuszcza się lub dopuści się poważnych naruszeń przepisów krajowych.

Artykuł 6

1. Jeżeli przeprowadza się działania, o których mowa w art. 5 ust. 1, można w całości lub w części gromadzić i przekazywać dostarczającemu państwu członkowskiemu następujące informacje:

- (i) fakt odnalezienia zgłoszonego towaru, środka transportu, przedsiębiorstwa lub zgłoszonej osoby;
- (ii) miejsce, godzinę i powód kontroli;
- (iii) trasę podróży i miejsce docelowe;
- (iv) dane osób towarzyszących danej osobie lub pasażerów środka transportu;
- (v) wykorzystywane środki transportu;
- (vi) przewożone przedmioty;
- (vii) okoliczności odnalezienia towaru, środka transportu, przedsiębiorstwa lub osoby.

Jeżeli takie informacje zostały zgromadzone podczas niejawnego nadzoru, należy podjąć odpowiednie kroki, aby zabezpieczyć niejawny charakter nadzoru.

2. W ramach kontroli szczególnych, o których mowa w art. 5 ust. 1, osoby, środki transportu i przedmioty można przeszukać w dopuszczalnym zakresie oraz zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami państwa członkowskiego, w którym dokonuje się przeszukania. Jeżeli przepisy państwa członkowskiego nie zezwalają na przeprowadzanie kontroli szczególnych, kontrole te są automatycznie zamieniane przez to państwo członkowskie na obserwacje i składanie sprawozdań lub na niejawny nadzór.

Artykuł 7

1. Bezpośredni dostęp do danych wprowadzonych do systemu informacji celnej jest zastrzeżony dla organów krajowych wyznaczonych przez każde państwo członkowskie. Organami tymi są administracje celne, ale oprócz tego mogą nimi być także inne organy właściwe, które zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami danego państwa członkowskiego są właściwe do prowadzenia działań w celu określonym w art. 1 ust. 2.

2. Każde państwo członkowskie przesyła pozostałym państwom członkowskim oraz komitetowi, o którym mowa w art. 27, wykaz swoich właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1 jako organy mające bezpośredni dostęp do systemu informacji celnej i określa, do jakich danych i w jakim celu każdy z tych organów może mieć dostęp.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2, Rada może w drodze jednoznacznej decyzji przyznać organizacjom międzynarodowym lub regionalnym dostęp do systemu informacji celnej. Podejmując taką decyzję, Rada uwzględnia wszystkie wzajemne uzgodnienia oraz wszystkie opinie wspólnego organu nadzorczego, o którym mowa w art. 25, dotyczące adekwatności środków ochrony danych.

Artykuł 8

1. Państwa członkowskie, Europol i Eurojust mogą wykorzystywać dane z systemu informacji celnej jedynie w celu, o którym mowa w art. 1 ust. 2. Mogą one jednak wykorzystywać te dane do celów administracyjnych lub innych za uprzednią zgodą państwa członkowskiego, które wprowadziło te dane do Systemu, z zastrzeżeniem wszelkich warunków postawionych przez to państwo członkowskie. Wykorzystanie danych do takich innych celów musi być zgodne z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami państwa członkowskiego, które zamierza te dane wykorzystać zgodnie z art. 3 ust. 2 decyzji ramowej 2008/977/WSiSW, i powinno uwzględniać zasadę 5.2.i zalecenia nr R (87) 15.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 1 i 4 niniejszego artykułu, art. 7 ust. 3 oraz art. 11 i 12, dane z systemu informacji celnej mogą być wykorzystywane jedynie przez krajowe organy, które w każdym państwie członkowskim zostały wyznaczone przez to państwo członkowskie i są – w świetle przepisów ustawowych, wykonawczych i procedur tego państwa członkowskiego – organami właściwymi do podejmowania działań w celu określonym w art. 1 ust. 2.

3. Każde państwo członkowskie przesyła pozostałym państwom członkowskim oraz komitetowi, o którym w art. 27, wykaz właściwych organów, które wyznaczyło zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Dane z systemu informacji celnej można – za uprzednią zgodą państwa członkowskiego, które wprowadziło dane do Systemu, i z zastrzeżeniem wszelkich warunków postawionych przez to państwo – przekazywać do użytku organom krajowym innym niż organy wyznaczone zgodnie z ust. 2, państwom trzecim oraz organizacjom międzynarodowym lub regionalnym, które pragną wykorzystać te dane. Każde państwo członkowskie przyjmuje specjalne środki, aby zapewnić bezpieczeństwo tych danych podczas ich przekazywania służbom znajdującym się poza jego terytorium. Szczegółowy opis takich środków należy przekazać wspólnemu organowi nadzorczemu, o którym mowa w art. 25.

Artykuł 9

1. Wprowadzenie danych do systemu informacji celnej podlega przepisom ustawowym, wykonawczym i procedurom dostarczającego państwa członkowskiego, chyba że niniejsza decyzja zawiera przepisy bardziej rygorystyczne.

2. Wykorzystywanie danych z systemu informacji celnej – w tym wykonywanie wszelkich działań, o których mowa w art. 5 ust. 1, proponowanych przez dostarczające państwo

członkowskie – podlega przepisom ustawowym, wykonawczym i procedurom państwa członkowskiego wykorzystującego te dane, chyba że niniejsza decyzja zawiera przepisy bardziej rygorystyczne.

Artykuł 10

1. Każde państwo członkowskie wyznacza właściwą administrację celną odpowiedzialną na szczeblu krajowym za system informacji celnej.

2. Administracja, o której mowa w ust. 1, odpowiada za prawidłowe działanie systemu informacji celnej w danym państwie członkowskim i stosuje niezbędne środki, by zapewnić przestrzeganie niniejszej decyzji.

3. Państwa członkowskie przekazują sobie informacje o administracji, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 11

1. Europol – w granicach swojego mandatu i w celu realizacji swoich zadań – jest uprawniony dostępu do danych wprowadzonych do systemu informacji celnej zgodnie z art. 1, art. 3–6 oraz art. 15–19 oraz do ich przeszukiwania.

2. Jeżeli w trakcie przeszukiwania danych Europol stwierdzi, że istnieje powiązanie między informacjami przetwarzanymi przez Europol a wpisem w systemie informacji celnej, Europol – w trybie określonym w decyzji Rady 2009/371/WSiSW z dnia 6 kwietnia 2009 r. ustanawiającej Europejski Urząd Policji (Europol) ⁽¹⁾ – informuje państwo członkowskie, które dokonało tego wpisu.

3. Wykorzystanie informacji uzyskanych dzięki przeszukaniu danych w systemie informacji celnej wymaga zgody państwa członkowskiego, które wprowadziło te dane do Systemu. Jeżeli dane państwo członkowskie zezwoli na wykorzystanie tych informacji, ich przetwarzanie reguluje decyzja 2009/371/WSiSW. Europol może przekazać takie informacje państwu trzecim lub organom trzecim jedynie za zgodą państwa członkowskiego, które wprowadziło odnośne dane do Systemu.

4. Europol może wystąpić do zainteresowanych państw członkowskich o dalsze informacje zgodnie z decyzją 2009/371/WSiSW.

5. Bez uszczerbku dla ust. 3 i 4, Europol nie podłącza żadnych udostępnionych mu części systemu informacji celnej do żadnego komputerowego systemu gromadzenia i przetwarzania danych, który jest stosowany przez Europol lub w ramach jego struktury, ani nie przenosi danych z tych części do żadnego takiego systemu, ani nie pobiera, ani w żaden inny sposób nie kopiuje żadnych części systemu informacji celnej.

Europol zapewnia, by dostęp do danych wprowadzonych do systemu informacji celnej mieli jedynie odpowiednio upoważnieni pracownicy Europolu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 121 z 15.5.2009, s. 37.

Europol zezwala wspólnemu organowi nadzorczemu ustanowionemu na mocy art. 34 decyzji 2009/371/WSiSW na kontrolę swoich działań prowadzonych w ramach wykonywania prawa dostępu do danych w systemie informacji celnej i prawa ich przeszukiwania.

6. Przepisy niniejszego artykułu nie mogą być interpretowane jako modyfikacja tych przepisów decyzji 2009/371/WSiSW, które dotyczą ochrony danych i odpowiedzialności prawnej za wszelkie nieuprawnione lub nieprawidłowe przetwarzanie takich danych przez pracowników Europolu, ani jako modyfikacja uprawnień wspólnego organu nadzorczego ustanowionego na mocy wspomnianej decyzji.

Artykuł 12

1. Członkowie krajowi Eurojustu, ich zastępcy, asystenci oraz specjalnie upoważniony personel mają – w granicach swojego mandatu i w celu realizacji zadań Eurojustu – prawo dostępu do danych wprowadzonych do systemu informacji celnej zgodnie z art. 1, art. 3–6 i art. 15–19 oraz do ich przeszukiwania.

2. Jeżeli w trakcie przeszukiwania danych członek krajowy Eurojustu, jego zastępcy, asystenci lub specjalnie upoważniony personel stwierdzi, że istnieje powiązanie między informacjami przetwarzanymi przez Eurojust a wpisem w systemie informacji celnej, osoba ta informuje o tym państwo członkowskie, które dokonało tego wpisu. Informacje uzyskane w wyniku takiego przeszukiwania można przekazywać państwom trzecim i organom trzecim jedynie za zgodą państwa członkowskiego, które dokonało wpisu.

3. Przepisy niniejszego artykułu nie mogą być interpretowane jako modyfikacja przepisów decyzji Rady 2009/426/WSiSW z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wzmocnienia Eurojustu i w sprawie zmiany decyzji 2002/187/WSiSW ustanawiającej Eurojust w celu zintensyfikowania walki z poważną przestępczością⁽¹⁾, które dotyczą ochrony danych i odpowiedzialności prawnej za wszelkie nieuprawnione lub nieprawidłowe przetwarzanie takich danych przez krajowych przedstawicieli Eurojustu, ich zastępców, asystentów i specjalnie upoważniony personel, ani jako modyfikacja uprawnień wspólnego organu nadzorczego ustanowionego na mocy wspomnianej decyzji.

4. Żadnych części systemu informacji celnej, do których mają dostęp członkowie krajowi Eurojustu, ich zastępcy, asystenci i specjalnie upoważniony personel, nie wolno podłączać do żadnego komputerowego systemu gromadzenia i przetwarzania danych stosowanego przez Eurojust lub w ramach jego struktury, ani żadnych danych, które są w tych częściach zawarte, nie wolno przenosić do takiego systemu ani nie wolno pobierać żadnej części systemu informacji celnej.

5. Dostęp do danych wprowadzonych do systemu informacji celnej mają jedynie członkowie krajowi Eurojustu, ich zastępcy, asystenci i specjalnie upoważniony personel; dostęp ten nie może być rozszerzany na innych pracowników Eurojustu.

ROZDZIAŁ IV

ZMIANA DANYCH

Artykuł 13

1. Jedynie dostarczające państwo członkowskie ma prawo zmieniać, uzupełniać, korygować lub usuwać dane, które wprowadziło do systemu informacji celnej.

2. Jeżeli dostarczające państwo członkowskie zauważy lub dowie się, że wprowadzone przez nie dane są niezgodne ze stanem faktycznym albo zostały wprowadzone lub są przechowywane niezgodnie z przepisami niniejszej decyzji, państwo to odpowiednio zmienia, uzupełnia, koryguje lub usuwa takie dane i powiadamia o tym odpowiednio pozostałe państwa członkowskie, Europol i Eurojust.

3. Jeżeli państwo członkowskie, Europol lub Eurojust posiada dowody sugerujące, że część danych jest niezgodna ze stanem faktycznym albo została wprowadzona lub jest przechowywana w systemie informacji celnej niezgodnie z przepisami niniejszej decyzji, niezwłocznie powiadamia o tym dostarczające państwo członkowskie. Sprawdza ono odnośne dane i w razie konieczności niezwłocznie koryguje lub usuwa nieprawidłowości. Dostarczające państwo członkowskie powiadamia pozostałe państwa członkowskie, Europol i Eurojust o dokonaniu wszelkich korekt lub usunięć.

4. Jeżeli w chwili wprowadzania danych do systemu informacji celnej państwo członkowskie zauważy, że jego zgłoszenie jest sprzeczne z poprzednim zgłoszeniem pod względem treści lub wymaganych działań, powiadamia o tym niezwłocznie państwo członkowskie, które dokonało poprzedniego zgłoszenia. Oba państwa członkowskie podejmują następnie próbę rozwiązania problemu. Jeżeli brak jest porozumienia, zachowane zostaje pierwsze zgłoszenie, a do Systemu zostają wprowadzone te elementy nowego zgłoszenia, które nie są sprzeczne z pierwszym zgłoszeniem.

5. Z zastrzeżeniem niniejszej decyzji, jeżeli sąd lub inny właściwy organ któregoś państwa członkowskiego podejmuje ostateczną decyzję o zmianie, uzupełnieniu, korekcie lub usunięciu danych znajdujących się w systemie informacji celnej, państwa członkowskie zobowiązują się wzajemnie do wykonania tej decyzji. W razie sprzeczności między decyzjami sądów lub innych właściwych organów różnych państw członkowskich, w tym między decyzjami, o których mowa w art. 23 ust. 1, dotyczącymi korekt lub usunięć, państwo członkowskie, które wprowadziło odnośne dane, usuwa te dane z Systemu.

ROZDZIAŁ V

ZATRZYMYWANIE DANYCH

Artykuł 14

1. Dane wprowadzone do systemu informacji celnej zatrzymywane są jedynie przez okres konieczny do osiągnięcia celu, który uzasadniał ich wprowadzenie. Przynajmniej raz w roku dostarczające państwo członkowskie dokonuje przeglądu danych pod względem oceny konieczności ich zatrzymywania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 138 z 4.6.2009, s. 14.

2. Dostarczające państwo członkowskie może w okresie dokonywania przeglądu zdecydować o zatrzymaniu danych do czasu następnego przeglądu, jeżeli ich zatrzymanie jest konieczne do celów, do których zostały wprowadzone. Bez uszczerbku dla art. 22 i 23, jeżeli nie podjęto decyzji o zatrzymaniu danych, zostają one automatycznie przeniesione do tej części systemu informacji celnej, do której dostęp jest ograniczony zgodnie z ust. 4.

3. Jeżeli zgodnie z ust. 2 ma nastąpić przeniesienie danych z systemu informacji celnej, system ten automatycznie z miesięcznym wyprzedzeniem informuje o tym dostarczające państwo członkowskie.

4. Dane przeniesione zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu zatrzymuje się w systemie informacji celnej jeszcze przez jeden rok, ale – bez uszczerbku dla przepisów art. 22 i 23 – są one dostępne jedynie przedstawicielom komitetu, o którym mowa w art. 27, lub organom nadzorczym, o których mowa w art. 24 i art. 25 ust. 1. W tym okresie mogą oni przeszukiwać te dane jedynie po to, by sprawdzić ich zgodność ze stanem faktycznym i legalność; potem dane te muszą zostać usunięte.

ROZDZIAŁ VI

UTWORZENIE BAZY DANYCH REJESTRU CELNEGO DLA CELÓW IDENTYFIKACYJNYCH

Artykuł 15

1. Oprócz danych, o których mowa w art. 3, system informacji celnej zawiera w specjalnej bazie danych, zwanej dalej „bazą danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych”, dane określone w niniejszym rozdziale. Bez uszczerbku dla przepisów niniejszego rozdziału oraz rozdziału VII i VIII, wszystkie przepisy niniejszej decyzji mają zastosowanie również do bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych. Wyjątek określony w art. 21 ust. 2 nie ma zastosowania.

2. Celem bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych jest umożliwienie organom krajowym odpowiedzialnym za prowadzenie dochodzeń celnych i wyznaczonym zgodnie z przepisami art. 7, aby podczas tworzenia akt dochodzeń lub podczas prowadzenia dochodzenia – na potrzeby Europolu i Eurojustu – względem jednej lub więcej osób lub jednego lub więcej przedsiębiorstw identyfikowały właściwe organy pozostałych państw członkowskich, które prowadzą dochodzenia względem tych osób lub przedsiębiorstw, tak by dzięki informacjom o istnieniu akt dochodzeń osiągnąć cele, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. Na potrzeby bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych każde państwo członkowskie przekazuje pozostałym państwom członkowskim, Europolowi, Eurojustowi oraz komitetowi, o którym mowa w art. 27, wykaz poważnych naruszeń własnych przepisów krajowych.

Wykaz ten zawiera tylko te naruszenia, które podlegają:

- a) karze pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu polegającemu na pozbawieniu wolności na maksymalny okres co najmniej 12 miesięcy; lub
- b) grzywnie w wysokości co najmniej 15 000 EUR.

4. Jeżeli państwo członkowskie pobierające dane z bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych potrzebuje dalszych informacji o zarejestrowanych aktach dochodzeniowych dotyczących danej osoby lub przedsiębiorstwa, zwraca się ono o pomoc do dostarczającego państwa członkowskiego na podstawie obowiązujących aktów dotyczących wzajemnej pomocy.

ROZDZIAŁ VII

FUNKCJONOWANIE BAZY DANYCH REJESTRU CELNEGO DLA CELÓW IDENTYFIKACYJNYCH I KORZYSTANIE Z NIEJ

Artykuł 16

1. Dane z akt dochodzeniowych będą wprowadzane do bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych jedynie z uwagi na cele określone w art. 15 ust. 2. Wprowadzane są jedynie dane następujących kategorii:

- a) osoby lub przedsiębiorstwa, które są lub były przedmiotem aktów dochodzeniowych założonych przez właściwy organ państwa członkowskiego:
 - (i) które w świetle prawa krajowego danego państwa członkowskiego są podejrzane o to, że poważnie naruszają lub naruszyły przepisy krajowe albo uczestniczą lub uczestniczyły w takim naruszeniu;
 - (ii) co do których istnieje zgłoszenie stwierdzające, że nastąpiło takie naruszenie; lub
 - (iii) na które nałożono karę administracyjną lub sądową za takie naruszenie;
- b) dziedzina, której dotyczą akta dochodzeniowe;
- c) nazwa, przynależność państwowa i dane teledresowe organu państwa członkowskiego, który prowadzi dochodzenie, wraz z sygnaturą akt.

Dane, o których mowa w lit. a)–c), są wprowadzane do rekordu danych oddzielnie dla każdej osoby lub każdego przedsiębiorstwa. Zakazane jest tworzenie odesłań między rekordami danych.

2. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1 lit. a), zawierają jedynie:

- a) w przypadku osób: nazwisko, nazwisko rodowe, imiona, poprzednie nazwiska i pseudonimy, datę i miejsce urodzenia, narodowość i płeć;

b) w przypadku przedsiębiorstw: nazwę przedsiębiorstwa, nazwę handlową, adres, numer identyfikacyjny VAT oraz numer identyfikacyjny podatku akcyzowego.

3. Dane są wprowadzane na czas określony zgodnie z art. 19.

Artykuł 17

Państwo członkowskie nie ma obowiązku w żadnym konkretnym przypadku wprowadzać danych, o których mowa w art. 16, jeżeli i dopóki zakłócałoby to porządek publiczny lub szkodziło innym podstawowym interesom, w szczególności gdyby stanowiło bezpośrednie i poważne zagrożenie dla jego bezpieczeństwa publicznego lub bezpieczeństwa publicznego innego państwa członkowskiego bądź państwa trzeciego, lub gdyby zagrożone były inne istotne interesy o równoważnym znaczeniu, lub gdyby takie wpisy mogły poważnie zaszkodzić prawom jednostek lub utrudnić prowadzenie dochodzenia.

Artykuł 18

1. Wprowadzać dane do bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych oraz je przeszukiwać mają prawo wyłącznie organy, o których mowa w art. 15 ust. 2.

2. Każde zapytanie skierowane do bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych musi dotyczyć następujących danych osobowych:

a) w przypadku osób: imię lub nazwisko, lub nazwisko rodowe, lub poprzednie nazwiska, lub pseudonimy, lub data urodzenia;

b) w przypadku przedsiębiorstw: nazwa przedsiębiorstwa lub nazwy handlowe, lub adres, lub numer identyfikacyjny VAT, lub numer identyfikacyjny podatku akcyzowego.

ROZDZIAŁ VIII

OKRES ZATRZYMYWANIA DANYCH W BAZIE DANYCH REJESTRU CELNEGO DLA CELÓW IDENTYFIKACYJNYCH

Artykuł 19

1. Długość okresów przechowywania danych określa się zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami państwa członkowskiego, które wprowadza dane. Nie mogą być jednak przekraczane następujące okresy, liczone od dnia wprowadzenia danych do akt:

a) dane dotyczące bieżących aktów dochodzeniowych są zatrzymywane nie dłużej niż trzy lata, jeżeli w tym okresie nie stwierdzono żadnego naruszenia. Dane te usuwa się przed upływem tego trzyletniego okresu, jeżeli upłynęło 12 miesięcy od ostatniej czynności dochodzeniowej;

b) dane dotyczące aktów dochodzeniowych, które doprowadziły do stwierdzenia, że miało miejsce naruszenie, ale nie doprowadziły jeszcze do wydania wyroku skazującego ani

do nałożenia grzywny, są zatrzymywane nie dłużej niż sześć lat;

c) dane dotyczące aktów dochodzeniowych, które doprowadziły do wydania wyroku skazującego lub do nałożenia grzywny, są zatrzymywane nie dłużej niż dziesięć lat.

2. Na wszystkich etapach dochodzenia, o którym mowa w ust. 1 lit. a)–c), jeżeli osoba lub przedsiębiorstwo, o których mowa w art. 16, zostają wyłączone z zakresu dochodzenia zgodnie z przepisami ustawowymi i wykonawczymi dostarczającego państwa członkowskiego, wtedy wszelkie dane dotyczące tej osoby lub tego przedsiębiorstwa niezwłocznie się usuwa.

3. Dane usuwane są automatycznie z bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych w dniu, w którym upłynęły okresy zatrzymywania danych określone w ust. 1.

ROZDZIAŁ IX

OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH

Artykuł 20

Jeżeli niniejsza decyzja nie stanowi inaczej, ochrona danych wymienianych na podstawie niniejszej decyzji podlega przepisom decyzji ramowej 2008/977/WSiSW.

Artykuł 21

1. Dane mogą być kopiowane jedynie ze względów technicznych, pod warunkiem że takie kopiowanie jest potrzebne organom, o których mowa w art. 7, do ich bezpośredniego przeszukiwania.

2. Z zastrzeżeniem art. 8 ust. 1, dane osobowe wprowadzone przez inne państwa członkowskie nie mogą być kopiowane z systemu informacji celnej do innych krajowych baz danych, chyba że chodzi o kopie przechowywane w systemach zarządzania ryzykiem, które służą do bezpośrednich krajowych kontroli celnych, lub kopie przechowywane w systemie analizy operacyjnej, który służy do koordynacji działań. Takie kopie mogą być wykonywane jedynie w specjalnych przypadkach lub do celów dochodzeń.

3. W obu wyjątkowych przypadkach, o których mowa w ust. 2, wyłącznie analitycy upoważnieni przez organy krajowe każdego państwa członkowskiego mają prawo przetwarzać dane osobowe z systemu informacji celnej w ramach systemu zarządzania ryzykiem, który służy do bezpośrednich kontroli celnych prowadzonych przez organy krajowe, lub w ramach systemu analizy operacyjnej, który służy do koordynacji działań.

4. Każde państwo członkowskie przesyła pozostałym państwom członkowskim i komitetowi, o którym mowa w art. 27, wykaz wydziałów zarządzających ryzykiem, których analitycy są upoważnieni do kopiowania i przetwarzania danych osobowych wprowadzonych do systemu informacji celnej.

5. Dane osobowe skopiowane z systemu informacji celnej zatrzymuje się jedynie przez okres niezbędny do osiągnięcia celu, w którym zostały skopiowane. Państwo członkowskie, które dokonało skopiowania, weryfikuje co najmniej raz w roku konieczność ich zatrzymywania. Okres przechowywania nie może być dłuższy niż dziesięć lat. Dane osobowe, które nie są konieczne do kontynuowania analizy operacyjnej, są niezwłocznie usuwane lub usuwa się z nich wszelkie elementy umożliwiające identyfikację.

Artykuł 22

Prawa osób, których dane osobowe figurują w systemie informacji celnej, w szczególności prawo dostępu do nich, prawo do ich korekty, usunięcia lub zablokowania są wykonywane zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami państwa członkowskiego, które stosuje decyzję ramową 2008/977/WSiSW i w którym osoby te powołują się na te prawa. Jednak dostępu można odmówić, jeśli taka odmowa jest konieczna i proporcjonalna, by nie utrudniać żadnego z prowadzonych dochodzeń krajowych, lub w okresie niejawnego nadzoru lub obserwacji i składania sprawozdań. Przy ocenie, czy należy zastosować takie wyłączenie, uwzględnia się uzasadnione interesy danej osoby.

Artykuł 23

1. Na terytorium każdego z państw członkowskich każdy może – zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i procedurami danego państwa członkowskiego – wystąpić do sądu lub organu właściwego w świetle przepisów ustawowych, wykonawczych i procedur tego państwa członkowskiego o wszczęcie postępowania lub w stosownym przypadku wnieść do tego sądu lub organu skargę w sprawie swoich danych osobowych, które znajdują się w systemie informacji celnej, i zażądać, aby:

- a) skorygować lub usunąć dane osobowe niezgodne ze stanem faktycznym;
- b) skorygować lub usunąć dane osobowe umieszczone lub przechowywane w systemie informacji celnej niezgodnie z przepisami niniejszej decyzji;
- c) uzyskać dostęp do danych osobowych;
- d) zablokować dane osobowe;
- e) uzyskać odszkodowanie zgodnie z art. 30 ust. 2.

2. Bez uszczerbku dla art. 31, zainteresowane państwa członkowskie zobowiązują się wzajemnie do wykonywania ostatecznych decyzji sądów lub innych właściwych organów odnoszących się do ust. 1 lit. a)–c) niniejszego artykułu.

Artykuł 24

Każde państwo członkowskie wyznacza krajowy organ nadzorczy lub organy nadzorcze odpowiedzialne za ochronę

danych osobowych, które zgodnie z decyzją ramową 2008/977/WSiSW niezależnie nadzorują dane osobowe zawarte w systemie informacji celnej.

Artykuł 25

1. Ustanawia się wspólny organ nadzorczy, który składa się z dwóch przedstawicieli z każdego państwa członkowskiego reprezentujących odnośny(-e) niezależny(-e) krajowy(-e) organ(-y) nadzorczy(-e).

2. Wspólny organ nadzorczy prowadzi nadzór i zapewnia, by podczas przetwarzania danych osobowych za pomocą systemu informacji celnej stosowane były przepisy niniejszej decyzji i decyzji ramowej 2008/977/WSiSW pod względem ochrony osób fizycznych.

3. W tym celu wspólny organ nadzorczy jest organem właściwym do prowadzenia nadzoru nad działaniem systemu informacji celnej, do badania wszelkich trudności w stosowaniu lub interpretacji, które mogą się pojawić podczas działania Systemu, do analizowania problemów, które mogą się pojawić w zakresie prowadzenia niezależnego nadzoru przez krajowe organy nadzorcze państw członkowskich lub w zakresie wykonywania praw dostępu do Systemu przysługujących osobom fizycznym, oraz do formułowania propozycji służących wspólnemu rozwiązywaniu problemów.

4. Aby wykonywać swoje obowiązki, wspólny organ nadzorczy ma dostęp do systemu informacji celnej.

5. Sprawozdania sporządzane przez wspólny organ nadzorczy przekazuje się organom, którym swoje sprawozdania składają krajowe organy nadzorcze, Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 26

1. Europejski Inspektor Ochrony Danych nadzoruje działania Komisji w dziedzinie systemu informacji celnej. Obowiązki i uprawnienia, o których mowa w art. 46 i 47 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽¹⁾, mają odpowiednie zastosowanie.

2. Wspólny organ nadzorczy oraz Europejski Inspektor Ochrony Danych, działając w ramach swoich odpowiednich kompetencji, współpracują w ramach swoich zadań i zapewniają skoordynowany nadzór nad systemem informacji celnej, obejmujący wydawanie odpowiednich zaleceń.

3. Wspólny organ nadzorczy oraz Europejski Inspektor ds. Ochrony Danych spotykają się w tym celu przynajmniej raz w roku. Koszty tych spotkań i ich obsługa leżą w gestii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

ROZDZIAŁ X

RAMY INSTYTUCJONALNE

Artykuł 27

1. Ustanawia się komitet, w którego skład wchodzi przedstawiciele administracji celnych państw członkowskich. W sprawach objętych ust. 2 lit. a) komitet podejmuje decyzje jednomyślnie, a w sprawach objętych ust. 2 lit. b) – większością dwóch trzecich głosów. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny jednomyślnie.

2. Komitet odpowiada za:

- a) wprowadzanie w życie i prawidłowe stosowanie niniejszej decyzji, bez uszczerbku dla uprawnień organów, o których mowa w art. 24, art. 25 ust. 1 i art. 26 ust. 1;
- b) sprawne działanie systemu informacji celnej pod względem technicznym i operacyjnym. Komitet podejmuje wszelkie niezbędne działania, by środki określone w art. 14 i 28 zostały prawidłowo wdrożone w odniesieniu do systemu informacji celnej.

Do celów niniejszego ustępu komitet może mieć bezpośredni dostęp do danych w systemie informacji celnej i bezpośrednio z nich korzystać.

3. Zgodnie z postanowieniami tytułu VI Traktatu o Unii Europejskiej komitet corocznie przedkłada Radzie sprawozdanie na temat skuteczności i sprawnego funkcjonowania systemu informacji celnej, w razie potrzeby przedstawiając zalecenia. Sprawozdanie to jest przesyłane do wiadomości Parlamentowi Europejskiemu.

4. Komisja jest włączona w prace komitetu.

ROZDZIAŁ XI

BEZPIECZEŃSTWO SYSTEMU INFORMACJI CELNEJ

Artykuł 28

1. Wszelkie środki administracyjne niezbędne do zachowania bezpieczeństwa są stosowane przez:

- a) właściwe organy państw członkowskich – w odniesieniu do terminali systemu informacji celnej znajdujących się w ich odpowiednich państwach członkowskich – oraz Eurojust;
- b) komitet, o którym mowa w art. 27 – w odniesieniu do systemu informacji celnej i terminali znajdujących się w tych samych obiektach co system informacji celnej i służących do celów technicznych i do kontroli wymaganych w myśl ust. 3.

2. Właściwe organy, Eurojust, Eurojust oraz komitet, o którym mowa w art. 27, stosują w szczególności środki, by:

- a) uniemożliwić osobom nieuprawnionym dostęp do urządzeń wykorzystywanych do przetwarzania danych;
- b) uniemożliwić osobom nieuprawnionym odczytywanie, kopiowanie, zmienianie lub usuwanie danych i nośników danych;
- c) uniemożliwić niedozwolone wprowadzanie danych, jak również wszelkie niedozwolone przeszukiwanie, zmienianie lub usuwanie danych;
- d) uniemożliwić osobom nieuprawnionym dostęp do danych w systemie informacji celnej za pomocą sprzętu do przesyłania danych;
- e) zagwarantować, by, w odniesieniu do korzystania z systemu informacji celnej, osoby uprawnione mogły mieć dostęp jedynie do danych podlegających ich kompetencjom;
- f) zagwarantować możliwość sprawdzenia i ustalenia, którym organom można przekazywać dane za pomocą sprzętu do przesyłania danych;
- g) zagwarantować możliwość sprawdzenia i ustalenia *a posteriori*, jakie dane zostały wprowadzone do systemu informacji celnej, kiedy i przez kogo, oraz zagwarantować możliwość kontrolowania przeszukiwań;
- h) uniemożliwić niedozwolone odczytywanie, kopiowanie, zmienianie lub usuwanie danych podczas przesyłania danych i transportu nośników danych.

3. Komitet, o którym mowa w art. 27, monitoruje przeszukiwanie systemu informacji celnej, by skontrolować, czy prowadzone poszukiwania były dozwolone i były prowadzone przez uprawnionych użytkowników. Co najmniej 1 % wszystkich przeszukiwań poddawanych jest kontroli. Rejestr takich przeszukiwań i kontroli pozostaje w Systemie i służy tylko w wyżej określonym celu wspomnianemu komitetowi i organom nadzorczym, o których mowa w art. 24 i 25. Rejestr ten usuwa się po sześciu miesiącach.

Artykuł 29

Właściwa administracja celna, o której mowa w art. 10 ust. 1, odpowiada za środki bezpieczeństwa, o których mowa w art. 28, w odniesieniu do terminali znajdujących się na terytorium danego państwa członkowskiego, za weryfikacje, o których mowa w art. 14 ust. 1 i 2 oraz w art. 19, oraz pod innymi względami za prawidłowe stosowanie niniejszej decyzji w zakresie, w jakim jest to konieczne w świetle przepisów ustawowych, wykonawczych i procedur tego państwa członkowskiego.

ROZDZIAŁ XII

OBOWIĄZKI I ODPOWIEDZIALNOŚĆ*Artykuł 30*

1. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby dane, które wprowadziło do systemu informacji celnej zgodnie z art. 3, art. 4 ust. 1 i art. 8 decyzji ramowej 2008/977/WSiSW, były zgodne ze stanem faktycznym, aktualne, pełne, wiarygodne i wprowadzone zgodnie z prawem.
2. Każde państwo członkowskie odpowiada zgodnie ze swoim prawem krajowym za wszelkie szkody wyrządzone danej osobie przez korzystanie z systemu informacji celnej. Dotyczy to także szkód spowodowanych przez państwo członkowskie, które wprowadziło dane nieściśle albo wprowadziło lub przechowywało dane niezgodnie z prawem.
3. W przypadku wypłacenia przez otrzymujące państwo członkowskie odszkodowania za szkody wyrządzone przez korzystanie z danych, które są nieprawdziwe i zostały wprowadzone do systemu informacji celnej przez inne państwo członkowskie, to inne państwo członkowskie musi zwrócić otrzymującemu państwu członkowskiemu wypłaconą kwotę odszkodowania, biorąc pod uwagę stopień przyczynienia się otrzymującego państwa członkowskiego do powstania szkody.
4. Europol i Eurojust ponoszą odpowiedzialność zgodnie z postanowieniami aktów je ustanawiających.

Artykuł 31

1. Koszty zakupu, analizy, rozwoju i konserwacji centralnej infrastruktury informatycznej (sprzętu komputerowego), oprogramowania i specjalnych połączeń sieciowych, a także odnośnych usług w zakresie produkcji, wsparcia i szkolenia – które to koszty są nierozzerwalnie związane z funkcjonowaniem systemu informacji celnej do potrzeb stosowania wspólnotowych przepisów celnych i rolnych – oraz koszty związane z wykorzystywaniem systemu informacji celnej przez państwa członkowskie na ich terytoriach, w tym koszty łączności, są pokrywane z budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich.
2. Koszty utrzymania krajowych stacji roboczych i terminali związane z wykonaniem niniejszej decyzji są pokrywane przez państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ XIII

STOSOWANIE I PRZEPISY KOŃCOWE*Artykuł 32*

Informacje dostarczone na mocy niniejszej decyzji są bezpośrednio wymieniane między organami państw członkowskich.

Artykuł 33

Państwa członkowskie w terminie do dnia 27 maja 2011 r. zapewniają zgodność ich przepisów krajowych z niniejszą decyzją.

Artykuł 34

1. Niniejsza decyzja zastępuje ze skutkiem od dnia 27 maja 2011 r. konwencję o CIS i Protokół z dnia 12 marca 1999 r. sporządzony na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej dotyczący zakresu prania wpływów pieniężnych w Konwencji w sprawie wykorzystania technologii informatycznej dla potrzeb celnych oraz włączenia numeru rejestracyjnego środków transportu do konwencji ⁽¹⁾ oraz Protokół z dnia 8 maja 2003 r. sporządzony na podstawie artykułu 34 Traktatu o Unii Europejskiej, zmieniający – w zakresie utworzenia bazy danych rejestru celnego dla celów identyfikacyjnych – Konwencję o wykorzystaniu technologii informatycznej dla potrzeb celnych ⁽²⁾.
2. W związku z tym, ze skutkiem od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszej decyzji, konwencja o CIS i protokoły, o których mowa w ust. 1, tracą moc.

Artykuł 35

O ile nie określono inaczej w niniejszej decyzji, środki służące wykonaniu konwencji o CIS oraz protokołów, o których mowa w art. 34 ust. 1, zostają uchylone ze skutkiem od dnia 27 maja 2011 r.

Artykuł 36

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 27 maja 2011 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 listopada 2009 r.

W imieniu Rady

B. ASK

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. C 91 z 31.3.1999, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 13.6.2003, s. 2.

IV

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

URZĄD NADZORU EFTA

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 28/08/COL

z dnia 23 stycznia 2008 r.

w sprawie programu na rzecz sektora drzewnego („*Verdiskapningsprogrammet for tre*”) NorwegiaURZĄD NADZORU EFTA ⁽¹⁾,

w szczególności ich sekcje dotyczące pomocy regionalnej oraz pomocy na badania i rozwój,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽²⁾, w szczególności jego art. 61–63 oraz protokół 26,uwzględniając rozporządzenia o wyłączeniach grupowych dotyczące pomocy szkoleniowej oraz pomocy dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), jak również uwzględniając rozporządzenie dotyczące pomocy w ramach zasady *de minimis* ⁽⁵⁾,uwzględniając Porozumienie pomiędzy państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości ⁽³⁾, w szczególności jego art. 24,

uwzględniając decyzję Urzędu nr 147/06/COL z dnia 17 maja 2006 r. o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale,

uwzględniając art. 1 ust. 2 w części I oraz art. 4 ust. 4, art. 6, art. 7 ust. 5, art. 13 i art. 14 w części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale,

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 6 w części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale ⁽⁶⁾,uwzględniając wytyczne Urzędu w sprawie pomocy państwa ⁽⁴⁾ w sprawie stosowania wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG,

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 68/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE do pomocy szkoleniowej (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 20, rozporządzenie Komisji (WE) nr 70/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 33 oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5). To ostatnie rozporządzenie zastępuje rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* (Dz.U. L 10 z 13.1.2001, s. 30) oraz rozdział 12 wytycznych w sprawie pomocy państwa (przyjęty decyzją Urzędu nr 54/96/COL z dnia 15 maja 1996 r., Dz.U. L 245 z 26.9.1996, s. 28). Wszystkie wyżej wspomniane rozporządzenia zostały włączone do załącznika 15 do Porozumienia EOG (w pkt 1 lit.d–f)).

⁽⁶⁾ Dz.U. C 272 z 9.11.2006, s. 19 oraz Supplement EOG nr 55 z 9.11.2006.

⁽¹⁾ Zwany dalej „Urzędem”.

⁽²⁾ Zwane dalej „Porozumieniem EOG”.

⁽³⁾ Zwane dalej „Porozumieniem o Nadzorze i Trybunale”.

⁽⁴⁾ Zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa – Wytyczne w sprawie stosowania i wykładni art. 61 i 62 Porozumienia EOG oraz art. 1 w części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, przyjęte oraz wydane przez Urząd Nadzoru EFTA dnia 19 stycznia 1994 r., opublikowane w Dz.U. L 231 z 3.9.1994, s. 1 oraz Suplemencie EOG nr 32 z 3.9.1994, s. 1. Wytyczne te zostały ostatnio zmienione przez decyzję Urzędu nr 154/07/COL z dnia 3 maja 2007 r. Zwane dalej „wytycznymi w sprawie pomocy państwa”.

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY

1. Procedura

W piśmie z dnia 1 lutego 2005 r. (nr referencyjny: 307555) Urząd otrzymał skargę („skargę”) od zrzeszenia branżowego norweskiego przemysłu kamieniarsko-betoniarskiego, „byggutengrenser.no” („strony skarżące”). W skardze tej, którą Urząd otrzymał i zarejestrował dnia 3 lutego 2005 r., strona skarżąca twierdzi, że rząd norweski przyznaje pomoc publiczną na rzecz sektora budownictwa drzewnego w oparciu o program „Verdiskapningsprogrammet for tre”, zwany również „Treprogrammet” (zwany dalej „programem na rzecz sektora drzewnego”).

Pismem z dnia 17 maja 2006 r., w wyniku wymiany licznej korespondencji⁽⁷⁾, Urząd poinformował władze norweskie, że podjął decyzję o wszczęciu w odniesieniu do programu na rzecz sektora drzewnego postępowania określonego w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale.

W piśmie Misji Norwegii przy Unii Europejskiej z dnia 3 lipca 2006 r., przekazującym pisma z Ministerstwa Administracji Rządowej i Reform oraz z Ministerstwa Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, oba z dnia 26 czerwca 2006 r., władze norweskie przedstawiły uwagi. Urząd otrzymał i zarejestrował te pisma dnia 4 lipca 2006 r. (nr referencyjny: 380386, zwane dalej „uwagami władz norweskich w sprawie decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego”).

Decyzja nr 147/06/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* oraz jego Suplemencie EOG⁽⁸⁾. Urząd wezwał zainteresowane strony do przedstawienia uwag. Urząd nie otrzymał żadnych uwag od zainteresowanych stron.

Wreszcie jesienią 2007 r. Urząd i władze norweskie wymieniały w sposób nieformalny informacje drogą telefoniczną i pocztą elektroniczną na temat programu na rzecz sektora drzewnego. Otrzymane w tym kontekście przez Urząd informacje zostały zebrane przez władze norweskie w piśmie przekazanym pocztą elektroniczną dnia 10 grudnia 2007 r. przez Ministerstwo Administracji Rządowej i Reform (nr referencyjny: 456845).

2. Opis proponowanego środka

2.1. Cel i obsługa programu na rzecz sektora drzewnego opisanego w przygotowawczych pracach legislacyjnych

Biała księga 1998–99

Cel programu na rzecz sektora drzewnego został określony w białej księdze sporządzonej przez rząd dla Parlamentu doty-

czącej tworzenia wartości i możliwości w sektorze leśnym (St. meld. nr. 17 (1998–99 „Verdiskapning og miljø – muligheter i skogssektoren”) – zwanej dalej „białą księgą”).

Celem białej księgi było ustanowienie ogólnej polityki racjonalnego i zrównoważonego wykorzystania zasobów leśnych oraz zwiększenie wkładu sektora leśnego w gospodarkę narodową i ogólny rozwój społeczeństwa norweskiego. W dokumencie tym proponuje się wprowadzenie różnych środków zmierzających do osiągnięcia tego celu, a jednym z nich jest program na rzecz sektora drzewnego. W tym względzie w białej księdze proponuje się utworzenie pięcioletniego programu na rzecz tworzenia wartości w sektorze stolarskim i przemyśle drzewnego. W szczególności biała księga przewidywała, że celem programu na rzecz sektora drzewnego miało być tworzenie na większą skalę wartości w leśnictwie i przemyśle drzewnym, jak również zwiększenie udziału sektora leśnego w dochodzeniu do bardziej zrównoważonych modeli produkcji i konsumpcji⁽⁹⁾. W ramach tych celów program na rzecz sektora drzewnego miał koncentrować się na: (i) poprawie w zakresie przetwarzania wyrobów z drewna; (ii) większym wykorzystaniu wyrobów z drewna; oraz (iii) poprawie relacji na różnych poziomach wymiany handlowej między sektorem leśnym i rynkiem⁽¹⁰⁾. W białej księdze stwierdzono również, że nowy program powinien się koncentrować na identyfikowaniu możliwości w obszarach rozwoju, projektowania i konstrukcji produktów oraz że program ten powinien spowodować, aby drewno postrzegano jako atrakcyjny materiał budowlany o szerokim zakresie zastosowań⁽¹¹⁾. Wreszcie na bardziej ogólnym poziomie biała księga wskazywała, że w skali krajowej należy osiągnąć zwiększenie wartości w przemyśle drzewnym⁽¹²⁾.

Zalecenie (1998–1999) oraz sprawozdanie grupy roboczej

Zalecenie stałej komisji parlamentarnej skierowane do Parlamentu (Innst. S. nr. 208 (1998–1999)) z dnia 3 czerwca 1999 r. (zwane dalej „zaleceniem”) wyznacza szczegółowo ramy tworzenia programu na rzecz sektora drzewnego. Zalecenie to wskazuje, aby utworzyć grupę roboczą mającą określić strategię, sposób realizacji i potrzeby finansowe nowego programu.

Niedługo potem w lipcu 1999 r. utworzono „grupę roboczą”, złożoną w szczególności z przedstawicieli ministerstwa rolnictwa, zrzeszeń branżowych właścicieli lasów oraz producentów drewna, instytucji badawczo-rozwojowych oraz przedstawicieli sektora handlu detalicznego. Grupa robocza wydała sprawozdanie („sprawozdanie grupy roboczej”) dnia 14 kwietnia 2000 r. dotyczące treści, organizacji i finansowania programu na rzecz sektora drzewnego.

⁽⁹⁾ Sekcja 7.3.3 białej księgi.

⁽¹⁰⁾ Sekcja 7.3.3 białej księgi.

⁽¹¹⁾ Sekcja 2.4.1 białej księgi.

⁽¹²⁾ Sekcja 6.1.1 białej księgi. W odniesieniu do koncentracji na przemyśle norweskim, w sekcji 6.1.1 białej księgi stwierdza się również, że (tłumaczenie sporządzone przez Urząd): „W celu wzmocnienia tworzenia wartości, ważne jest, aby rozważyć zarówno możliwość redukcji kosztów na poziomie przetwarzania, jak i sprzedaży, oraz aby zwiększyć i poprawić użycie/ wykorzystanie wyrobów z drewna wyprodukowanych w Norwegii”.

⁽⁷⁾ Jeżeli chodzi o bardziej szczegółowe informacje na temat tej korespondencji, to należy się odnieść do decyzji nr 147/06/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, której streszczenie zostało opublikowane w Dz.U. C 272 z 9.11.2006, s. 19, i w Suplemencie EOG nr 55 z 9.11.2006. Pełna treść decyzji jest opublikowana na stronie internetowej Urzędu: www.efasurv.int

⁽⁸⁾ Szczegóły dotyczące publikacji podano w przypisie 7 powyżej.

Sprawozdanie grupy roboczej przywołuje cele programu na rzecz sektora drzewnego, o których mowa w białej księdze. Sprawozdanie grupy roboczej wskazuje następnie, że program powinien się ograniczać do łańcucha przetwarzania łączącego sektor leśny i przemysł mechanicznego przetwarzania drewna, ale powinien również uwzględnić dostawy surowca dla przemysłu drzewnego (np. w celu poprawy jakości, dokładności i ciągłości dostaw)⁽¹³⁾. W sprawozdaniu grupy roboczej stwierdza się również, że celem jest to, aby program na rzecz sektora drzewnego koncentrował się na norweskich zasobach drewna oraz aby osiągać poprawę w ramach norweskiego sektora drzewnego.

Sprawozdanie grupy roboczej wskazuje, że odpowiedzialność za zarządzanie programem na rzecz sektora drzewnego i jego wdrażanie ponosi: (i) „Statens nærings- og distriktutviklingsfond”, zwany na ogół „SND” (który uległ reorganizacji i zmienił nazwę na „Innovasjon Norge” z dniem 1 stycznia 2004 r.); oraz (ii) grupa zarządcza („Grupa Zarządcza”) złożona z przedstawicieli różnych ministerstw i podmiotów rynkowych, powołana przez ministerstwo rolnictwa⁽¹⁴⁾.

Zgodnie ze sprawozdaniem grupy roboczej na poziomie praktycznym zadania Grupy Zarządczej powinny się skupiać na ocenie i rozwijaniu programu (w tym zapewnieniu zaangażowania uczestników łańcucha wartości oraz weryfikacji zgodności działań z celami i strategicznymi założeniami programu), natomiast Innovasjon Norge powinien być organem odpowiedzialnym za realizację programu⁽¹⁵⁾. W tym celu Innovasjon Norge uzyskał upoważnienie do zatwierdzania i przekazywania środków finansowych w ramach programu.

⁽¹³⁾ W sekcji 1.4 sprawozdania grupy roboczej stwierdza się, że program na rzecz sektora drzewnego nie obejmuje uprawy lasów, infrastruktury, transportu, pól, produktów leśnych wykorzystywanych na potrzeby dekoracji roślinnych i bioenergii, które należy objąć innymi środkami rządu. Sekcja 2.1 sprawozdania grupy roboczej definiuje łańcuch wartości związany z leśnictwem (lub sektor leśny) jako wszystkie zaangażowane podmioty, od etapu wycinki po użytkownika końcowego. „Las” obejmuje stronę podażową (właściciele lasów i ich zrzeszenia) i poziom handlowy (przedsiębiorstwa leśne, w tym zajmujące się transportem w terenie, pomiarem drewna i obrotem drewnem, uprawą lasów, planowaniem operacyjnym, itp.). „Produkcja” obejmuje wszelkiego rodzaju przetwarzanie drewna do produkcji wyrobów odpowiednich dla użytkownika końcowego, przy czym kładzie się nacisk na łańcuch mechanicznego przetwarzania drewna (w tym tradycyjną obróbkę w tartakach i zakładach stolarskich oraz dalsze przetwarzanie drewna do produkcji drzwi, okna, schody i inne elementy budowlane, jak również produkcję drewnianych mebli i domów oraz produkcję wyrobów rękodzielniczych). „Rynek” obejmuje użytkowników końcowych, ale uwzględnia się tu również różne poziomy handlowe i inne podmioty znajdujące się w systemie produkcyjnym związanym z leśnictwem, takie jak podwykonawców dostarczających towary i świadczących usługi na rzecz leśnictwa i związanego z nim przemysłu.

⁽¹⁴⁾ Sekcje 1.5, 6.2 i 6.3 sprawozdania grupy roboczej. Od maja 2003 r. do grupy tej włączono również przedstawicieli różnych źródeł finansowania i urzędu Gubernatora Okręgu.

⁽¹⁵⁾ Roczne sprawozdania dotyczące działań i rozwoju programu należy przekazywać do ministerstwa rolnictwa i stanowią one podstawę zarówno przygotowywanego budżetu, jak również wytycznych dla Innovasjon Norge (poprzednio SND); por. sekcje 1.5, 6.2 i 6.3 sprawozdania grupy roboczej.

W trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego władze wyraźnie wskazały, że w kontekście programu na rzecz sektora drzewnego zastosowano zasady ogólnego działania Innovasjon Norge (stosowane na potrzeby zarządzania innymi programami pomocy)⁽¹⁶⁾. Dlatego też Innovasjon Norge przyznawał dotację w ramach programu na rzecz sektora drzewnego na podstawie (i) „Głównych wytycznych polityki” Innovasjon Norge⁽¹⁷⁾; (ii) wewnętrznych wytycznych EOG stosowanych przez Innovasjon Norge; (iii) pierwszego rocznego pisma ministerstwa rolnictwa dotyczącego przydziału⁽¹⁸⁾; (iv) ogólnych procedur zawartych w Instrukcji dla decydentów Innovasjon Norge; oraz (v) wytycznych Urzędu w sprawie pomocy państwa⁽¹⁹⁾. Z praktycznego punktu widzenia najważniejszą z powyższych pozycji są wewnętrzne wytyczne EOG, które stanowią również podstawę zdecydowanej większości uwag przekazanych przez władze norweskie.

Wewnętrzne wytyczne EOG zostały opracowane przez Innovasjon Norge na podstawie istniejących norweskich programów pomocy zarządzanych przez ten organ. Zawierają one wyjaśnienie pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, fragmenty wytycznych w sprawie pomocy państwa, zasady dotyczące pomocy *de minimis*, jak również tabelę określającą intensywności pomocy dla istniejących programów⁽²⁰⁾. Wewnętrzne wytyczne EOG są stale uaktualniane i dlatego Urzędowi przekazano pięć różnych wersji⁽²¹⁾.

Władze norweskie stwierdziły, że pomimo iż sprawozdanie grupy roboczej nie zawiera warunków, które projekty muszą spełniać, aby kwalifikować się do wsparcia, to warunki takie zostały opracowane w wewnętrznych wytycznych EOG. Pomimo że w sprawozdaniu grupy roboczej brak jest wyraźnego odniesienia do wewnętrznych wytycznych EOG, władze norweskie stwierdziły, że zawarte w sprawozdaniu grupy roboczej odniesienie do ustanowienia „zasad i praktyk” (w ramach prawa EOG) na potrzeby wdrożenia systemu na rzecz sektora

⁽¹⁶⁾ Zob. uwagi władz norweskich dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

⁽¹⁷⁾ „Główne wytyczne polityki” jest dokumentem przewodnim określającym pewne zewnętrzne limity przyznawania środków finansowych przez Innovasjon Norge (na przykład wykluczenie przyznania pomocy na działalność operacyjną lub pomocy eksportowej) i wskazującym, że finansowanie musi być przyznane w ramach limitów wyznaczonych na mocy porozumień międzynarodowych, których stroną jest Norwegia.

⁽¹⁸⁾ Pismo dotyczące przydziału z dnia 6 października 2000 r. zawiera informacje na temat budżetu na wdrożenie programu na rzecz sektora drzewnego, odnosząc się jednocześnie do celu, sektora i grup docelowych programu.

⁽¹⁹⁾ Władze norweskie wskazały również ustawę regulującą Innovasjon Norge oraz jego „standardowe warunki” dotyczące finansowania na rzecz rozwoju, które zawierają zasady administracyjne w zakresie, między innymi, limitów czasowych, dokumentacji, środków kontrolnych i windykacji środków finansowych.

⁽²⁰⁾ Ujęte są również przepisy dotyczące kumulacji, stop referencyjnych i obliczania pomocy.

⁽²¹⁾ Wersje te pochodzą ze stycznia 2000 r., z sierpnia 2001 r., czerwca 2003 r., września 2004 r. oraz lipca 2005 r. i nie różnią się od siebie znacznie. W celu uproszczenia termin „wewnętrzne wytyczne EOG” odnosi się poniżej do tekstu ostatniej wersji, a uwagi dotyczące tekstu poprzednich wersji umieszczone są jedynie w stosownych przypadkach (wynikających z różnic lub dodatkowego tekstu).

drzewnego należy rozumieć jako odniesienie do wewnętrznych wytycznych EOG (22). Według władz norweskich wewnętrzne wytyczne EOG stały się w ten sposób integralną częścią programu na rzecz sektora drzewnego (23). Decydemt Innovasjon Norge zalecono, aby oceniali wnioski na podstawie szczegółowego zestawu zasad zawartych w wewnętrznych wytycznych EOG, które uważają za odpowiednie. Jeżeli uznają, że w grę w ogóle nie wchodzi pomoc państwa, projekt może być finansowany w 100 % (24).

2.2 Podstawa prawna i budżety roczne

Z budżetu państwa na odpowiednie lata wynika, że program na rzecz sektora drzewnego jest finansowany przez Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w drodze rocznych przydziałów bezpośrednio z budżetu państwa. Finansowanie programu na rzecz sektora drzewnego zostało przewidziane we wniosku rządu do Parlamentu, zawierającym budżet państwa na rok 2000 (St. prp. nr. 1 (1999–2000)), w którym finansowanie programu na rzecz sektora drzewnego umieszczono w rozdziale 1142 pod pozycją 71 (25). Wszystkie budżety państwa na kolejne lata przeznaczały kwoty na program na rzecz sektora drzewnego (26).

Na podstawie pierwszego pisma ministerstwa rolnictwa do Innovasjon Norge dotyczącego rocznego przydziału, Innovasjon Norge przyznano środki finansowe i zezwolono mu na wydatkowanie ich zgodnie z celem, sektorem i grupami docelowymi określonymi w sprawozdaniu grupy roboczej (27).

W piśmie z dnia 29 września 2005 r., uaktualnionym pismem z dnia 3 lipca 2006 r., władze norweskich poinformowały Urząd, że budżety na program na rzecz sektora drzewnego na lata budżetowe od 2000 r. do 2005 r. były następujące:

- (22) W sekcji 1.3 sprawozdania grupy roboczej stwierdza się, że finansowanie musi się odbywać zgodnie z zasadami EOG, a w sekcji 7.1, że „należy przestrzegać przepisów Porozumienia EOG w zakresie pomocy państwa. Program musi ustanawiać własne zasady i praktyki w ramach tych przepisów”. Zob. również uwagi władz norweskich dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.
- (23) Zob. uwagi władz norweskich dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego oraz email z dnia 18 stycznia 2008 r. od władz norweskich (nr referencyjny 461470).
- (24) Zob. również podsekcja dotycząca współfinansowania i finansowania 100 % kosztów projektu w sekcji I-2.4 poniżej.
- (25) Zob. również budżet zrewidowany (St. prp. nr. 61 (1999–2000)). Program na rzecz sektora drzewnego określano na różne sposoby, w tym jako „Treprogrammet” i „Verdiskapningsprogrammet for tre” lub poprzez pierwotne zalecenie komisji stałej do Parlamentu (Innst. S. nr. 208 (1998–1999)).
- (26) 2001: St. prp. nr. 1 (2000–2001) i budżet zrewidowany (St. prp. nr. 84 (2000–2001)); 2002: St. prp. nr. 1 (2001–2002) i budżet zrewidowany (St. prp. nr. 1 Tillegg nr. 4 (2001–2002)); 2003: St. prp. nr. 1 (2002–2003) i budżet zrewidowany (St. prp. nr. 65 (2002–2003)); 2004: St. prp. nr. 1 (2003–2004) i budżet zrewidowany (St. prp. nr. 63); 2005: St. prp. nr. 1 (2004–2005) i budżet zrewidowany (St. prp. nr. 65 (2004–2005)). W pierwszych czterech latach (2000–2003, włącznie z latami 2000 i 2003) finansowanie programu na rzecz sektora drzewnego było wyznaczone w ramach pozycji 71 w rozdziale 1149 budżetu państwa.
- (27) Pismo z dnia 6 października 2000 r. przekazane Urzędowi przez władze norweskich jako załącznik 3 do uwag władz norweskich dotyczących decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

Budżet roczny

Rok	Budżet (w mln NOK)	Zatwierdzenia (w mln NOK)
2000	17	8,8
2001	25	25,7
2002	20	18,2
2003	36	39,3
2004	35	28,4
2005	33	39,5
Łącznie	166	159,9

Dotacje wypłacano w ciągu trzech lat po roku, w którym wydano zatwierdzenie („tilsagn”), i po zakończeniu przez odbiorcę projektu. Jeżeli budżet na dany rok nie zostałby w całości wydatkowany to pozostająca kwota może zostać przeniesiona na kolejny rok. Stąd całkowita kwota obejmująca zatwierdzenia wydane w jednym roku może przewyższać kwotę z budżetu na ten rok.

2.3. Odbiorcy pomocy w ramach programu na rzecz sektora drzewnego

Sprawozdanie grupy roboczej przewiduje, że program na rzecz sektora drzewnego powinien być skierowany do przedsiębiorstw i innych podmiotów, które mieszczą się w ramach strategii i obszarów działania programu i które przyczyniają się do zwiększonego tworzenia wartości (28).

Władze norweskich następnie wskazują, że program na rzecz sektora drzewnego jest otwarty dla wszystkich odpowiednich sektorów przemysłowych (określonych jako „sektory przemysłu mechanicznego związane z przetwarzaniem drewna”) oraz dla sektorów przemysłowych, które mogą się przyczyniać do osiągnięcia celów w ramach tego programu, takich jak sektory badające zastosowania drewna w połączeniu z innymi materiałami (29). W ramach takich parametrów program jest dostępny dla „osób fizycznych, przedsiębiorstw, organów i związków”, jak również „instytucji badawczo-edukacyjnych”, niezależnie od państwa, w którym znajduje się ich siedziba (30).

2.4. Koszty kwalifikowalne oraz intensywność pomocy

Koszty kwalifikowalne

Władze norweskich stwierdziły, że dotacje w ramach programu na rzecz sektora drzewnego są przyznawane na projekty „... które przyczyniają się do osiągnięcia celów objętych strategiami i obszarami działania programu” oraz które pobudzają innowacje. Ze sprawozdania grupy roboczej wynika, że w celu osiągnięcia celów programu na rzecz sektora drzewnego należy zastosować trzy wymienione niżej strategie. Każda z tych strategii powinna być realizowana poprzez działania określone

(28) Sekcja 4.6 sprawozdania grupy roboczej.

(29) Zob. pismo z dnia 29 września 2005 r. od władz norweskich do Urzędu, dołączone do pisma z dnia 3 października 2005 r. od Misji Norwegii przy UE (nr referencyjny 345465).

(30) Zob. pismo z dnia 29 września 2005 r., przywołane w przypisie 29 powyżej, oraz uwagi władz norweskich dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.

w jej ramach ⁽³¹⁾. Koszty takich działań kwalifikują się zatem do finansowania w ramach programu na rzecz sektora drzewnego.

- (i) Strategia tworzenia wizerunku i komunikacji (obejmująca generowanie zaangażowania i chęci do rozwoju łańcucha wartości; pozyskiwanie kompetencji, ludzi i kapitału; zwiększanie identyfikacji wizualnej i aktywnego tworzenia wizerunku leśnictwa i wyrobów z drewna; koncentrowanie się na zaletach drewna jako materiału oraz rozpowszechnianie informacji).

Środki, jakie należy zastosować do realizacji tej strategii, obejmują kampanie przedstawiające branżę leśną/drzewną w pozytywny sposób, rozpowszechnianie informacji poprzez czasopisma branży projektowej/architektonicznej o profilu związanym z drewnem oraz przekazywanie informacji użytkownikom profesjonalnym, szkołom wyższym i instytucjom kształcenia oraz konsumentom. Do innych środków zalicza się stworzenie portalu internetowego dla sektora drzewnego i sieci na potrzeby kanalizowania informacji w ramach łańcucha wartości, które mogłyby funkcjonować jednocześnie jako źródło ogólnych informacji oraz forów o zasięgu krajowym, jak i regionalnym, które służyłyby grupom badawczo-rozwojowym, architektom, projektantom, grupom o profilu informatycznym, badaczom trendów, innowatorom, inwestorom itp.

- (ii) Strategia rozwoju produktów i nowości (obejmująca odkrywanie nowych możliwości, pomysłów i inicjatyw, przyczyniająca się do innowacji i opracowywania nowych wyrobów).

Środki, jakie należy zastosować, obejmują programy rozwoju strukturalnego; fora gospodarcze skierowane do małych przedsiębiorstw; projekty innowacyjne związane z różnymi instytucjami kształcenia; konkursy projektowe/architektoniczne; rozwój nowych produktów w ramach nowych segmentów rynku (takich jak rynek rekreacji; obiekty/infrastruktura dla „obszarów publicznych”; produkty z drewna dla służby zdrowia, itp.) oraz projekty rozwojowe skupiające się na generowaniu zysków w ramach łańcucha wartości (związanych z elementami takimi jak: surowce, produkty uboczne, handel drewnem i handel elektroniczny). Do innych środków należą tworzenie forum i struktur opracowywania nowości i innowacji, projekty studenckie związane z innowacjami oraz konkursy architektoniczne i projektowe służące zwiększeniu wykorzystania konkretnych materiałów z drewna.

- (iii) Strategia współpracy i efektywności (obejmująca poprawę w kanalizowaniu towarów i procesów w łańcuchu wartości oraz poprawę efektywności kosztowej, tworzenia wartości i zyskowności, jak również optymalne wykorzystanie zasobów ludzkich i infrastruktury).

Środki, jakie należy zastosować, obejmują budowę zintegrowanego systemu logistyki w celu poprawy w zakresie organizacji czasowej dystrybucji towarów oraz w zakresie jakości i ceny produktów; technologie informatyczne zmniejszające koszty na poziomie sprzedaży/dystrybucji; oraz rozwój systemów informatycznych na potrzeby

komunikacji w ramach łańcucha wartości w celu poprawy jakości. Do innych środków należą konkursy, opracowania przygotowawcze dotyczące rozwoju zintegrowanego systemu informatycznego oraz cyfrowego zapisu danych o towarach w łańcuchu wartości; programy kompetencyjne w zakresie efektywności kosztowej w procesie tworzenia wartości; jak również działania związane z generowaniem dochodów w dziedzinie leśnictwa, przemysłu drzewnego i handlu drewnem.

Wewnętrzne wytyczne EOG określają koszty kwalifikowalne w przypadku MŚP, działań szkoleniowych oraz badań i rozwoju, jak również „inwestycji” (prowadzonych przez MŚP i w obszarach regionalnych). Przetłumaczoną wersję opisów kosztów kwalifikowalnych zawartych w wewnętrznych wytycznych EOG dołączono w załączniku I ⁽³²⁾.

Intensywność pomocy

Pomimo że wewnętrzne wytyczne EOG określają intensywność pomocy w odniesieniu do MŚP ⁽³³⁾, intensywność pomocy dla innych rodzajów pomocy jest podana jedynie poprzez odniesienie do tabeli zatytułowanej „Maksymalne stawki finansowania dla programów zarządzanych przez Innovation Norway – wielkość przedsiębiorstwa i obszary kwalifikujące się do pomocy”. Przetłumaczona wersja tabeli, która nie zawiera odniesienia do programu na rzecz programu drzewnego, znajduje się w załączniku II.

Jako że tabela podaje dwie różne wartości intensywności pomocy w odniesieniu do opracowań przygotowawczych w zakresie badań i rozwoju w ramach programów pod nazwą „OFU/IFU” i „Omstilling og nyskaping”, władze wyjaśniły, że w stosunku do programu na rzecz programu drzewnego zastosowano intensywność pomocy wyznaczoną dla programu „OFU/IFU”. Różnica pomiędzy tymi wartościami intensywności pomocy polega na tym, że intensywność pomocy na studia wykonalności technicznej sporządzane przez duże przedsiębiorstwa w kontekście badań przedkonkurencyjnych (w przypadku dużych przedsiębiorstw) może wynosić 55 % w ramach programu „Omstilling og nyskaping”, podczas gdy odpowiednia intensywność pomocy w ramach programu „OFU/IFU” wynosi jedynie 50 %.

Intensywność pomocy w kontekście współfinansowania i finansowania 100 % kosztów

Przyznanie dotacji w ramach programu na rzecz sektora drzewnego jest zasadniczo uzależnione od wniesienia wkładu przez odbiorców w formie finansowania oraz siły roboczej ⁽³⁴⁾. Jednakże nie istnieje żaden minimalny wymóg co do współfinansowania; jego zakres różni się raczej w zależności od celów i charakteru projektu. W tym kontekście władze norweskie stwierdziły, że pomoc w ramach programu na rzecz sektora drzewnego jest przyznawana z zastosowaniem intensywności pomocy przedstawionej w wewnętrznych wytycznych EOG, tak że w rzeczywistości zawsze występuje współfinansowanie.

⁽³²⁾ Tłumaczenie sporządzone przez Urząd.

⁽³³⁾ W przypadku inwestycji maksymalna intensywność wynosi 7,5 % dla średnich przedsiębiorstw i 15 % dla małych przedsiębiorstw, natomiast w przypadku usług doradczych i targów handlowych poziom ten ustalono na 50 %.

⁽³⁴⁾ Sekcje 1.4 i 7.1 sprawozdania grupy roboczej.

⁽³¹⁾ Sekcje 4.1–4.4 i 5 sprawozdania grupy roboczej.

Jednakże władze wyjaśniły również, że wprowadzają w ramach programu na rzecz sektora drzewnego praktykę, dzięki której niektóre projekty otrzymują finansowanie na 100 % kosztów – w takim wypadku nie dochodzi do współfinansowania. W tym względzie władze odniosły się do sprawozdania grupy roboczej, które przewiduje że: „Udział finansowania w ramach programu różni się w zależności od celu i charakteru projektów. Program może finansować całkowite koszty projektu, w przypadku gdy trudno jest zidentyfikować kogokolwiek, kto uzyskuje bezpośrednie korzyści z projektu, na przykład w projektach czysto badawczych lub opracowaniach przygotowawczych. Odpowiednio udział finansowania w ramach programu może być niski w przypadku projektów, które mają znaczenie i bezpośrednie zastosowanie dla uczestników projektu. Należy stosować reguły EOG dotyczące pomocy państwa. W zakresie wyznaczonym przez te reguły należy opracować dla programu zasady i praktyki administracyjne”⁽³⁵⁾.

Władze następnie wyjaśniły, że praktyka przyznawania 100 % finansowania była stosowana w przypadkach, gdy trudno było zidentyfikować zainteresowane strony, które czerpałyby bezpośrednio korzyści z projektów (lub gdy uznaje się, że indywidualne przedsiębiorstwa uzyskują jedynie umiarkowaną korzyść), jak w przypadku opracowań przygotowawczych oraz sprawozdań w specjalnie ukierunkowanych obszarach. Przykładem wskazywanym przez władze jest dotacja na wysokość 125 000 NOK dla Norsk Treteknisk Institutt na projekt dotyczący rozwoju produktu płyt gładzonych do użytku wewnętrznego⁽³⁶⁾. Władze norweskie stwierdziły, że wyniki (projektu) są dostępne dla przedsiębiorstw będących członkami Norsk Treteknisk Institutt i że w każdym razie większość informacji będących w posiadaniu instytutu jest ogólnodostępna za pośrednictwem jego biblioteki.

2.5. Pomoc de minimis

Władze norweskie stwierdziły, że dotacje przyznane na podstawie szczegółowych przepisów w ramach programu na rzecz sektora drzewnego spełniają warunki, aby zakwalifikować je jako pomoc *de minimis*. Władze wyjaśniły, że w momencie przyznania pomocy *de minimis*, „pismo o zatwierdzeniu” przesłane odbiorcy pomocy zawiera odniesienie do prognozy oraz zakresu czasowego pomocy *de minimis*, jak również do zobowiązania odbiorcy pomocy do informowania władz o pomocy uzyskanej z innych źródeł w okresie trzech lat od momentu wydania zatwierdzenia udzielenia pomocy⁽³⁷⁾.

Ponadto władze wyjaśniły istnienie praktyki administracyjnej, w której ramach pomoc przyznana na przykład na badania i rozwój może zostać „dopełniona” pomocą *de minimis*. Praktyka ta jest szczegółowo opisana w wewnętrznych wytycznych EOG w wersjach z września 2004 r. i lipca 2005 r.⁽³⁸⁾.

⁽³⁵⁾ Sekcja 7.1 sprawozdania grupy roboczej.

⁽³⁶⁾ Pomimo że kwota ta kwalifikowałaby się jako pomoc *de minimis*, Norsk Treteknisk Institutt otrzymał również inną pomoc.

⁽³⁷⁾ Ta prośba o przekazywanie informacji wyrażona jest w następujący sposób: „EØS-regelverket – opplysningsplikt Tildelingen av tilskuddet skjer i henhold til reglene for bagatellmessig støtte. Ved eventuelle nye søknader om offentlig støtte (uansett støttekilde) har støttemottaker plikt til å opplyse om dette tilskuddet. Opplysningsplikten gjelder i 3 år fra tilsagnstidspunktet. Støttemottakeren må ikke motta mer enn til sammen 100 000 Euro (ca. kr 815 000,-) i støtte etter reglene for bagatellmessig støtte over et tidsrom på 3 år”.

⁽³⁸⁾ Sekcja 4.2 tych wytycznych.

2.6. Czas trwania programu

Władze norweskie stwierdziły, że program na rzecz sektora drzewnego działał od dnia 1 lipca 2000 r. (tj. od dnia, w którym można było składać wnioski o wsparcie) i pozostawał w mocy przez pięć lat, do końca 2005 r. (ostatnie zatwierdzenie wydano dnia 30 grudnia 2005 r.)⁽³⁹⁾.

2.7. Wymiana handlowa w zakresie produktów z drewna

Ze sporządzonej przez rząd dla Parlamentu białej księgi dotyczącej tworzenia wartości i możliwości w sektorze leśnym wynika, że Norwegia eksportuje swoje produkty z drewna do UE. W tym względzie stwierdza się szczegółowo w sekcji 4.3 białej księgi że „Norwegia eksportuje około 85–90 % hurtowej produkcji wyrobów z drewna i papieru oraz około 35 % produkcji drewna. Dostawy do państw UE stanowią odpowiednio 70 % i 90 % całkowitego wywozu. Wszelkie strategie lub interwencje polityczne w ramach UE, które mogą mieć wpływ na przywóz do UE produktów przemysłu związanego z leśnictwem, mogą mieć poważne konsekwencje dla norweskiego sektora leśnego”⁽⁴⁰⁾. Ponadto z danych statystycznych Eurostatu wynika, że produkty z drewna są w UE przedmiotem wymiany handlowej na szeroką skalę⁽⁴¹⁾. Wreszcie z danych statystycznych sporządzonych przez „Norweski Urząd Statystyczny” („Statistisk sentralbyrå”) wynika, że Norwegia również importuje z UE na swoje terytorium znaczne ilości drewna, drewna przetworzonego i produktów z drewna („Tømmer, trelast og kork ...”)⁽⁴²⁾.

2.8. Zakres Porozumienia EOG

Art. 8 ust. 3 Porozumienia EOG przewiduje, że:

„Jeżeli nie zostanie to inaczej, to przepisy niniejszego Porozumienia mają zastosowanie jedynie do:

- a) produktów wymienionych w rozdziałach od 25 do 97 zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów, z wyłączeniem produktów wymienionych w protokole 2;

⁽³⁹⁾ Zostało to potwierdzone w uwagach do wniosku dotyczącego budżetu państwa w St. prp. nr. 1 (2000-2001) oraz w sprawozdaniu grupy roboczej.

⁽⁴⁰⁾ Sporządzone przez Urząd tłumaczenie następującego cytatu: „Norge eksporterer ca 85–90 % av produksjonen av tremasse og papirprodukt og ca 35 % av trelast-produksjonen. Leveransene til EU-land utgjør henholdsvis 70 % og 90 % av eksporten. Eventuelle strategier eller politiske vedtak innen EU som kan påvirke EUs import av skogindustriprodukter vil kunne få store konsekvenser for den norske skogsektoren”.

⁽⁴¹⁾ Dane statystyczne sporządzone przez EUROSTAT dla lat między 1999 r. a 2004 r., obejmujące zarówno przywóz, jak i wywóz różnego rodzaju drewna przetworzonego na obszarze UE (przy czym wartość wyrażana jest w tysiącach metrów sześciennych lub ton), pokazują, że na obszarze UE jest prowadzona na szeroką skalę wymiana handlowa produktami z drewna. Odpowiednie dane statystyczne pokazują (i) przywóz i wywóz drewna okrągłego wewnątrz UE-25; „tabela fores51”; (ii) przywóz masy celulozowej z drewna oraz papieru i tektury wewnątrz UE-25; „tabela fores62”; (iii) wywóz masy celulozowej z drewna wewnątrz UE-25 „tabela fores62”; (iv) przywóz tarcicy i płyt z drewna wewnątrz UE-25; „tabela fores61”; oraz (v) wywóz tarcicy wewnątrz UE-25; „tabela fores61”. Wszystkie dane są dostępne na stronie <http://europa.eu.int/comm/eurostat> lub po skontaktowaniu się z Eurostatem przez stronę internetową tej instytucji.

⁽⁴²⁾ Zob. strona internetowa: <http://www.ssb.no/mulh/tab15-01.shtml> gdzie znajduje się tabela 15, zatytułowana, „Wymiana handlowa z wybranymi państwami według dwucyfrowych oznaczeń klasyfikacji SITC. Styczeń–marzec 2006 r. W milionach NOK”.

b) produktów określonych w protokole 3, z zastrzeżeniem szczegółowych ustaleń określonych w tym protokole”.

Drewno i artykuły z drewna są ujęte w rozdziale 44.

2.9. Powody wszczęcia postępowania

Urząd wszczął formalne postępowanie wyjaśniające na podstawie wstępnego ustalenia, że program na rzecz sektora drzewnego obejmuje pomoc państwa, która nie kwalifikuje się do któregośkolwiek z wyłączeń przewidzianych w Porozumieniu EOG. W konsekwencji Urząd ma wątpliwości, czy program na rzecz sektora drzewnego można uznać za zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG. Wskazano na fakt, że przekazane przez władze norweskie dokumenty na temat tego programu nie zawierają szczegółowych definicji kwalifikujących się projektów, kosztów kwalifikowalnych czy pułapów maksymalnej kwoty pomocy, którą można przyznać.

Władze norweskie zostały wezwane do przedstawienia informacji na temat istnienia jakichkolwiek wewnętrznych instrukcji nakazujących, aby program realizowano zgodnie z wytycznymi w sprawie pomocy państwa lub rozporządzeniami o wyłączeniach grupowych. Urząd podkreślił jednak, że nawet jeżeli wykazana zostanie taka praktyka administracyjna, Urząd mimo to może uznać, że program nie jest zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG w przypadku istnienia w ramach programu na rzecz sektora drzewnego praktyki przyznawania 100-procentowego wsparcia na projekty, co do których organ zarządzający założył, że dotacja nie kwalifikuje się jako pomoc, ponieważ dane działanie nie mogło być przypisane indywidualnym przedsiębiorstwom i uznał, że skutkuje ono jedynie umiarkowaną korzyścią.

Jeżeli chodzi o to, czy dotacje przyznane w ramach programu na rzecz sektora drzewnego na podstawie szczegółowych przepisów dotyczących pomocy *de minimis* spełniają warunki kwalifikujące je jako pomoc *de minimis* zgodnie z wytycznymi w sprawie pomocy państwa lub z późniejszym rozporządzeniem dotyczącym pomocy *de minimis* (które zastąpiło w tym względzie wytyczne w sprawie pomocy państwa, począwszy od dnia 1 lutego 2003 r.)⁽⁴³⁾, stanowisko Urzędu jest takie, że nie pojawiły się właściwe przepisy zgodne z zasadami przyznawania pomocy *de minimis*.

3. Uwagi władz norweskich

3.1 Procedura

Władze norweskie potwierdzają, że program powinien być zostać formalnie zgłoszony do Urzędu, ale argumentują, że sam fakt niezgłoszenia programu na rzecz sektora drzewnego nie oznacza, że Urząd może, jedynie na takiej podstawie, wyciągnąć wniosek, że program jest niezgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

3.2 Istota sprawy

Istnienie wewnętrznych instrukcji i nakazów urzędowych

Władze norweskie twierdzą, że w praktyce zastosowano istotne zasady pomocy państwa wyrażone w Porozumieniu EOG. Po

pierwsze „Główne wytyczne polityki” Innovasjon Norge wskazują, że wszelkie środki finansowe należy przyznawać w ramach międzynarodowych porozumień, których Norwegia jest stroną. Po drugie (poprzez sprawozdanie grupy roboczej) decydenci otrzymali instrukcje, aby program na rzecz sektora drzewnego wdrażać zgodnie z Porozumieniem EOG. Wewnętrzne wytyczne EOG opracowano w celu ułatwienia osiągnięcia zgodności z Porozumieniem EOG. Po trzecie decydenci posiadają doświadczenie w zakresie wytycznych w sprawie pomocy państwa oraz uczestniczą w kursach na ten temat. Jeżeli mają wątpliwości, mogą zasięgnąć porady departamentu prawnego Innovasjon Norge.

Przypadki braku pomocy

Jeżeli chodzi o praktykę finansowania 100 % kosztów projektu, władze norweskie twierdziły, że praktyka ta obejmuje projekty, które nie mieszczą się w zakresie Porozumienia EOG, ponieważ w ich przypadku nie doszło do udzielenia pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG lub ponieważ pomoc została przyznana jako pomoc *de minimis*. Władze przygotowały tabelę obrazującą, jak rozdzielono wszystkie środki finansowe przyznane w ramach programu na rzecz sektora drzewnego.

Władze twierdzą, że w ośmiu sprawach (reprezentowanych przez dwa przypadki) pomoc została przyznana na projekty obejmujące produkty (na przykład „drzewa stojące”), które nie są wymienione w rozdziałach 25–97 zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów i tym samym nie mieszczą się w zakresie Porozumienia EOG.

Władze następnie stwierdzają, że 114 beneficjentów w ramach programu na rzecz sektora drzewnego nie kwalifikuje się jako „przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, ponieważ beneficjenci ci nie prowadzą działalności gospodarczej. W 15 przypadkach uznaje się, że są to „placówki edukacyjno-badawcze”; 25 przypadków „jednostek publicznych” dotyczy wsparcia dla gmin; a 74 przypadki dotyczą wsparcia dla „organizacji branżowych”.

Jeżeli chodzi o przypadki „placówek edukacyjno-badawczych” (podano dwa przykłady takich placówek, z których jedna dotyczy organizacji o celu niezarobkowym), władze uważają, że wykraczają one poza zakres art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG na podstawie sekcji 2.2 poprzedniego rozdziału 14 wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczących badań i rozwoju, zgodnie z którą „uczelniana placówka badawcza o celu niezarobkowym zwykle nie podlega pod art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG” oraz która stwierdza, że „w przypadku gdy wyniki publicznie finansowanych projektów badawczo-rozwojowych prowadzonych przez takie placówki są udostępniane przemysłowi europejskiemu na zasadach niedyskryminacyjnych, Urząd Nadzoru EFTA przyjmie, że w normalnym trybie nie można mówić o pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG”.

⁽⁴³⁾ Poprzedni rozdział 12 wytycznych w sprawie pomocy państwa został skreślony na mocy decyzji Urzędu nr 198/03/COL z dnia 5 listopada 2003 r. Jednakże, począwszy od dnia 1 lutego 2003 r., rozdział 12 został już zastąpiony rozporządzeniem (WE) nr 69/2001, zwanym dalej „rozporządzeniem dotyczącym pomocy *de minimis*”.

Władze norweskie twierdzą, że pomoc dla „organizacji branżowych” (do których zaliczają się organizacje o celu niezarobkowym zajmujące się rozpowszechnianiem informacji) nie obejmuje pomocy państwa, ponieważ finansowanie nie jest skierowane (bezpośrednio) do przedsiębiorstw, ale przekazywane poprzez organizacje branżowe, które nie są traktowane jako przedsiębiorstwa. W tym miejscu przytoczono decyzję Komisji dotyczącą *Asetra*, która według władz norweskich została wyjaśniona, ponieważ *Asetra* nie była przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE⁽⁴⁴⁾. Stwierdzono również, że Trybunał Sprawiedliwości zinterpretował „pojęcie »korzyści ekonomicznej«” w kilku przypadkach, a w sprawie C-143/99 *Adria Wien* Trybunał orzekł, że należy rozgraniczyć korzyści abstrakcyjne (tj. koszty, które nie zostałyby w normalnym trybie „ujęte w budżecie” przedsiębiorstwa) od kosztów, które mogłyby zaistnieć⁽⁴⁵⁾.

Władze twierdzą również, że w kolejnych 31 przypadkach (podano kilka przykładów) beneficjenci nie uzyskali korzyści ekonomicznej, jako że w zamian świadczyli usługę, i dlatego przypadki te nie mieszczą się w zakresie art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Pomoc de minimis

Władze norweskie odnoszą się do pisma o zatwierdzeniu, w którym stwierdza się, że odbiorca musi przedstawić informację „o pomocy otrzymanej na podstawie potencjalnych nowych wniosków o pomoc publiczną ... Zobowiązanie to trwa trzy lata od daty pisma o zatwierdzeniu. Odbiorca pomocy nie może otrzymać pomocy *de minimis* przekraczającej kwoty łącznej 100 000 EUR (około 815 000 NOK) w dowolnym okresie trzech lat”.

Władze twierdzą, że odniesienie do „dowolnego okresu trzech lat” jasno wskazuje, że odbiorca pomocy nie może otrzymać pomocy *de minimis* podczas dowolnego okresu trzech lat, czy to licząc przed otrzymaniem pisma o zatwierdzeniu czy po otrzymaniu tego pisma. Zobowiązanie do przekazywania informacji na temat pomocy otrzymanej w okresie trzech lat licząc przed datą pisma o zatwierdzeniu należy odczytywać w kontekście tekstu dotyczącego zobowiązania do niedotrzymywania pomocy przez „dowolny” okres trzech lat. W opinii władz to zapewnia zgodność z rozporządzeniem o pomocy *de minimis*. Władze twierdzą ponadto, że jakkolwiek w większości przypadków pomoc została przyznana poniżej limitu *de minimis*.

Jednakże władze wyjaśniły również, że „w [niektórych] przypadkach ramy [proceduralne] pomocy *de minimis* nie były jednak przestrzegane, jako że pomoc uznano za zgodną z zasadami merytorycznymi i wyłączeniami grupowymi dotyczącymi pomocy dla MŚP, pomocy na badania i rozwój oraz pomocy szkoleniowej”. Władze następnie wyjaśniły, że odniesienie do braku zgodności z zasadami proceduralnymi oznacza, że w 10 przypadkach pomoc przyznano do wysokości dopuszczalnej intensywności pomocy, ale dopełniono ją pomocą *de minimis*, bez informowania odbiorcy o części pomocy stanowiącej pomoc *de minimis*.

Zgodność pomocy

Władze norweskie twierdzą, że Urząd nie zwrócił należytej uwagi na praktyki i procedury stosowane przez Innovasjon Norge przy ocenianiu zgodności pomocy.

Władze w zasadzie stwierdzają, że nie przyznano żadnej pomocy jako pomocy regionalnej w ramach programu na rzecz sektora drzewnego oraz że wykaz (dołączony do wewnętrznych wytycznych EOG), określający maksymalne intensywności pomocy (w tym w odniesieniu do pomocy regionalnej), mógł powodować takie niezrozumienie. Zaraz po tym władze stwierdzają, że są jednak przypadki przyznania pomocy z zastosowaniem maksymalnej intensywności pomocy dopuszczalnej dla pomocy na badania i rozwój, dopełnionej 5 % dodatkem pomocy regionalnej. Jako przykład podaje się pomoc dla *Trysil Skog AS*.

Jeżeli chodzi o 78 przypadków badawczo-rozwojowych (podano trzy przykłady), władze twierdzą, że pomoc przyznano zgodnie z istotnymi zasadami wytycznych w sprawie pomocy państwa. Pod uwagę wzięto zakres, w jakim projekt przewiduje rozwój nowej technologii, wiedzy i metod, a priorytetowo potraktowano najbardziej innowacyjne projekty. Uwzględniono również to, czy projekt kwalifikuje się do finansowania z innych źródeł, na przykład w ramach programu „*Skattefunn*”.

Władze twierdzą, że mimo iż w wewnętrznych wytycznych EOG nie wymienia się tytułu i odniesienia do publikacji rozporządzeń o wyłączeniach grupowych dotyczących MŚP oraz pomocy szkoleniowej, to rozporządzenia te są „w dużym stopniu uwzględnione”.

II. OCENA

1. Obecność pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG

Art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG przewiduje, że:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego Porozumienia, wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie WE, państwa EFTA lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem niniejszego Porozumienia w zakresie, w jakim wpływa na handel między Umawiającymi się Stronami”.

Aby środek stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, musi spełniać łącznie cztery następujące kryteria: (i) środek ten musi przynosić odbiorcom korzyść ekonomiczną, która nie jest uzyskiwana w normalnym toku działalności gospodarczej; (ii) korzyść ta musi być udzielana przez państwo lub poprzez zasoby państwowe; oraz (iii) musi ona być selektywna poprzez faworyzowanie niektórych przedsiębiorstw lub wytwarzania niektórych towarów; oraz (iv) musi ona zakłócać konkurencję i mieć wpływ na wymianę handlową pomiędzy Umawiającymi się Stronami.

1.1. Korzyść ekonomiczna

Środek musi przynosić odbiorcom korzyść ekonomiczną, która nie jest uzyskiwana w normalnym toku działalności gospodarczej.

W ramach programu na rzecz sektora drzewnego władze norweskie przyznają dotacje finansowe przedsiębiorstwom, organom, zrzeszeniom przedsiębiorstw, związkom, itp., które mogą się przyczyniać do osiągnięcia celów programu. Przedsiębiorstwa otrzymujące takie dotacje czerpią korzyść ekonomiczną, tj. dotację, której nie otrzymałyby w normalnym toku działalności gospodarczej.

⁽⁴⁴⁾ Decyzja Komisji z dnia 31 marca 2000 r. w sprawie pomocy państwa N 673/99 (Dz.U. C 184 z 1.7.2000, s. 25).

⁽⁴⁵⁾ Sprawa C-143/99 *Adria Wien* [2001] Rec. I-8365.

1.2. Obecność zasobów państwowych

Korzyść musi być udzielona przez państwo lub poprzez zasoby państwowe.

Dotacje przyznane w ramach programu na rzecz sektora drzewnego są finansowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej i pochodzą bezpośrednio z budżetu państwa.

1.3. Faworyzowanie niektórych przedsiębiorstw lub wytwarzania niektórych towarów

Środek musi faworyzować niektóre przedsiębiorstwa lub wytwarzanie niektórych towarów.

Z różnych przygotowawczych opracowań legislacyjnych (takich jak biała księga, zalecenie oraz sprawozdanie grupy roboczej), będących podstawą programu na rzecz sektora drzewnego, wynika, że program ma na celu zwiększenie wartości w (i) branży drzewnej; oraz (ii) relacjach na różnych poziomach wymiany handlowej między sektorem leśnym i rynkiem (która obejmuje dostawy surowca dla przemysłu drzewnego), przy jednoczesnym dążeniu do celu ogólnego, jakim jest zwiększeniem faktycznego wykorzystania wyrobów z drewna.

Zatem dotacje w ramach programu na rzecz sektora drzewnego są przyznawane jedynie wtedy, gdy uznaje się, że mogą one przynieść korzyści dla sektora drzewnego i związanych z nim sektorów przemysłu drzewnego, jak również w kontekście dostaw surowca dla tych sektorów. Dlatego też program na rzecz sektora drzewnego faworyzuje przedsiębiorstwa sektora drzewnego i tym samym jest z natury selektywny. W tym względzie Trybunał EFTA stwierdził, że środek może być selektywny, nawet jeżeli dotyczy on (przedsiębiorstw) całego sektora⁽⁴⁶⁾.

Należy zwrócić uwagę, że pomimo iż dotacje w ramach programu na rzecz sektora drzewnego mogą być przyznawane przedsiębiorstwom z innych sektorów przemysłu (na przykład gdy sektory przemysłu badają wykorzystanie drewna w połączeniu z innymi materiałami), to opcja ta jest dostępna jedynie dla sektorów, które mogą przyczynić się do osiągnięcia ogólnego celu programu na rzecz sektora drzewnego, jakim jest ogólne zwiększenie wartości w sektorze przemysłu drzewnego. Dlatego też Urząd uznaje, że nawet ta opcja ma ostatecznie na celu faworyzowanie przedsiębiorstw z branży przetwarzania drewna i związanych z nią sektorów przemysłu drzewnego.

1.4. Zakłócanie konkurencji i wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami

Środki muszą zakłócać konkurencję i mieć wpływ na wymianę handlową między Umawiającymi się Stronami.

W ramach programu na rzecz sektora drzewnego władze norweskie przyznają dotacje przedsiębiorstwom z branży przetwarzania drewna (i branż pokrewnych). Przemysł norweski eksportuje dużą część drewna hurtowego oraz przetworzonych produktów z drewna (do 90 %) do innych państw EOG, gdzie produkty z drewna są przedmiotem wymiany handlowej na dużą skalę. Ponadto Norwegia również importuje z UE drewno, drewno przetworzone i produkty z drewna. W takich okolicznościach udzielenie wsparcia dla przedsiębiorstw w ramach

programu na rzecz sektora przetwarzania drewna wzmocni pozycję odbiorców pomocy w stosunku do innych przedsiębiorstw zlokalizowanych w Norwegii lub w innych państwach EOG, konkurujących w branży przetwarzania drewna (i branżach pokrewnych). Ponadto, biorąc pod uwagę, że drewno jest tylko jednym z surowców wykorzystywanych w budownictwie, dotacje otrzymywane w ramach programu na rzecz sektora drzewnego przez przedsiębiorstwa budowlane wzmocnią te przedsiębiorstwa i umocnią ich pozycję w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami konkurującymi w sektorze budowlanym⁽⁴⁷⁾.

Na tej podstawie Urząd uznaje, że udzielenie przedsiębiorstwom wsparcia finansowego w ramach programu na rzecz sektora drzewnego zakłóci konkurencję i będzie miało wpływ na wymianę handlową.

1.5. Wniosek i istnienie programu pomocy

W świetle powyższych ustaleń wniosek Urzędu jest taki, że program na rzecz sektora drzewnego spełnia warunki art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG i tym samym stanowi pomoc państwa. Władze norweskie stwierdziły jednak, że indywidualne dotacje przyznane w ramach programu na rzecz sektora drzewnego nie mieszczą się w zakresie Porozumienia EOG i nie kwalifikują się jako pomoc państwa.

Urząd przyjął stanowisko (które nie jest kwestionowane przez władze norweskie), że program na rzecz sektora drzewnego jest aktem, na podstawie którego bez konieczności dalszych środków wykonawczych można udzielać pomocy indywidualnej przedsiębiorstwom określonym w ramach tego aktu w sposób ogólny i abstrakcyjny. Dlatego też program kwalifikuje się jako program pomocy w rozumieniu art. 1 lit. d) części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale. W tym względzie Urząd przywołuje, że w sprawie C-310/99 Europejski Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że: „Nie było konieczne, aby kwestionowana decyzja zawierała analizę pomocy przyznanej w indywidualnych przypadkach na podstawie programu. Jedynie na etapie windykacji pomocy konieczne jest przeanalizowanie indywidualnej sytuacji każdego zainteresowanego przedsiębiorstwa”⁽⁴⁸⁾. Zgodnie z orzecznictwem Urząd ocenił program na rzecz sektora drzewnego na podstawie charakterystyki programu (w odróżnieniu do specyfiki przydzielania pomocy indywidualnej w ramach programu). Argumenty władz norweskich nie mają wpływu na tę ocenę, ale będą uwzględnione jedynie w przypadku rozpatrywania windykacji. Konkluzja dotycząca zgodności lub niezgodności programu z funkcjonowaniem Porozumienia EOG nie przesądza z góry kwestii windykacji pomocy przyznanej w indywidualnych przypadkach. Jak wspomniano w cytowanym powyżej wyroku jest to drugi krok, a windykacja zostanie orzeczona jedynie w przypadkach, gdy faktycznie naruszono merytoryczne przepisy w zakresie pomocy państwa.

⁽⁴⁶⁾ Wspólne sprawy E-5/04, E-6/04 i E-7/04 *Fesil and Finnjord* [2005] Sprawozdanie Trybunału EFTA s. 117, ust. 77. Wyrok ten potwierdza orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości określone w sprawie C-75/97 *Belgia przeciwko Komisji* [1999] Rec. I-3671, ust. 33. Zob. również sprawa C-66/02 *Włochy przeciwko Komisji* [2005] Zb.Orz. I-10901, ust. 95.

⁽⁴⁷⁾ W tym względzie zob. sprawa 730/79 *Philip Morris przeciwko Komisji* [1989] Rec. 2671, ust. 11, gdzie stwierdza się, że „gdy pomoc finansowa państwa wzmocnia pozycję przedsiębiorstwa w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami konkurującymi na wewnątrzspółnotowym rynku, przedsiębiorstwa te należy uznać za podmioty, na które pomoc ma wpływ”.

⁽⁴⁸⁾ Sprawa C-310/99 *Włochy przeciwko Komisji* [2002] Rec. s. I-2289, ust. 91. W sprawie C-66/02 *Włochy przeciwko Komisji* [2005] Zb.Orz. s. I-10901, ust. 91, Trybunał stwierdził „W przypadku programu pomocy Komisja może ograniczyć się do zbadania ogólnej charakterystyki danego programu, a nie musi badać każdego poszczególnego przypadku, w którym program ten ma zastosowanie [...] aby ustalić, czy program obejmuje elementy pomocy”. Zob. również sprawa E-2/05 *ESA przeciwko Islandii* [2005] Sprawozdanie Trybunału EFTA s. 202, ust. 24.

Urząd zwraca uwagę, że władze norweskie nie zakwestionowały, że program na rzecz sektora drzewnego umożliwia przyznanie odbiorcom środków finansowych w odniesieniu do produktów objętych Porozumieniem EOG, na przykład drewna. Władze norweskie nie zakwestionowały również, że program na rzecz sektora drzewnego zawiera możliwość finansowania podmiotów, które kwalifikują się jako przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG. Wreszcie nie podlega dyskusji, że program na rzecz sektora drzewnego nie finansował wyłącznie beneficjentów, którzy w zamian świadczyli usługi.

Innymi słowy sam program przewiduje udzielanie pomocy państwa. Możliwość, że niektórzy odbiorcy pomocy w ramach programu na rzecz sektora drzewnego mogą nie mieścić się w zakresie Porozumienia EOG (ze względu na fakt, że Porozumienie nie obejmuje ich produktów lub oni sami nie są przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 61 ust. 1 EOG) nie zmienia kwalifikacji programu na rzecz sektora drzewnego jako programu pomocy w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

2. Wymogi proceduralne

Zgodnie z art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale, „o wszelkich planach przyznania lub zmiany pomocy należy powiadomić Urząd Nadzoru EFTA, z wystarczającym wyprzedzeniem, aby umożliwić Urzędowi przedstawienie swoich uwag (...). Zainteresowane państwo nie wprowadza w życie proponowanych środków, do czasu, aż procedura zakończy się ostateczną decyzją”.

Po pierwsze, Urząd zwraca uwagę, że mając na uwadze fakt, że rozdział 44 zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów (dotyczący drewna i artykułów z drewna) jest ujęty w Porozumieniu EOG, program na rzecz sektora drzewnego należy oceniać na podstawie tego Porozumienia. Władze norweskie nie zgłosiły programu na rzecz sektora drzewnego przed jego wdrożeniem i dlatego też nie wywiązały się ze swojego obowiązku wynikającego z art. 1 ust. 3 części I protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale. Dlatego też pomoc państwa przyznana w ramach programu na rzecz sektora drzewnego stanowi „pomoc bezprawną” w rozumieniu art. 1 lit. f) części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale.

3. Zgodność pomocy z przepisami

Pierwszym argumentem jaki przytacza Urząd jest fakt, że mimo iż program na rzecz sektora drzewnego zawierał szczegółowe dane dotyczące na przykład celów i kosztów kwalifikowalnych, to wydaje się, że nie zawierał jakichkolwiek warunków na jakich pomoc miała być przyznawana. Program bez żadnych ograniczeń co do przyznawania pomocy (na przykład w odniesieniu do intensywności pomocy) nie może zostać zatwierdzony przez Urząd jako zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG. Takiego stanowiska nie zmienia fakt, że w praktyce wytyczne Urzędu w sprawie pomocy państwa mogły być stosowane w indywidualnych przypadkach, a ma on jedynie wpływ na to, czy konieczna jest windykacja, jak wskazano powyżej w pkt I-1.5.

Jednakże Urząd zauważa w tym kontekście, że władze norweskie stwierdziły, że odniesienie w sprawozdaniu grupy roboczej do wdrażania programu na podstawie „zasad i praktyk” mieszczących się w granicach prawa EOG stanowi domniemane

odniesienie do wewnętrznych wytycznych EOG. Urząd przyjmuje, że wytyczne, które określają na przykład maksymalne intensywności pomocy dopuszczalne w ramach prawa EOG w różnych sytuacjach, miały być traktowane jako zasady programu oraz warunki przyznawania pomocy w ramach programu na rzecz sektora drzewnego. Innymi słowy program nie zawierał określonego zestawu zasad ograniczających przyznawanie pomocy w ramach tego programu.

O ile władze norweskie zauważają, że „wytyczne podlegają stałej rewizji”, należy przypomnieć, że zgodność bezprawnej pomocy z funkcjonowaniem Porozumienia EOG jest oceniana zgodnie z merytorycznymi kryteriami określonymi w akcie obowiązującym w momencie przyznania pomocy lub, w przypadku programu, w momencie utworzenia programu. Ponadto każda rewizja zasad programu musi zostać oceniona w celu ustalenia, czy stanowi ona zmianę programu w rozumieniu decyzji 195/04/COL⁽⁴⁹⁾. Dlatego też w poniższej ocenie zanalizowano, czy wewnętrzne wytyczne EOG stosowane przez Innovasjon Norge, w tym ich kolejne zmiany, można było uznać jako zasady programu na rzecz sektora drzewnego za zgodne z funkcjonowaniem Porozumienia EOG, a w szczególności z wytycznymi Urzędu w sprawie pomocy państwa oraz rozporządzeniami o wyłączeniach grupowych mającymi zastosowanie w danym momencie.

3.1. Zgodność z art. 61 ust. 2 Porozumienia EOG

W sprawie tej nie ma zastosowania żaden z wyjątków przewidzianych w art. 61 ust. 2 Porozumienia EOG, ponieważ program na rzecz sektora drzewnego nie jest skierowany na cele wymienione w tych przepisach.

3.2. Zgodność z art. 61 ust. 3 Porozumienia EOG

Środek obejmujący pomoc państwa uznaje się za zgodny z zasadami funkcjonowania Porozumienia EOG w rozumieniu art. 61 ust. 3 lit. a) EOG, w przypadku gdy ma on na celu wspieranie rozwoju gospodarczego obszarów w których standard życia jest wyjątkowo niski lub w których występują poważne niedobory zatrudnienia. Jednakże przepis ten nie ma zastosowania, ponieważ żadne takie obszary nie zostały określone na norweskiej mapie pomocy regionalnej⁽⁵⁰⁾.

Nie ma ponadto zastosowania wyjątek określony w art. 61 ust. 3 lit. b) Porozumienia EOG, jako że pomoc państwa udzielona w ramach programu na rzecz sektora drzewnego nie ma na celu wspierania realizacji ważnego projektu wspólnego europejskiego interesu ani naprawienia poważnych anomalii w gospodarce Norwegii.

⁽⁴⁹⁾ Decyzja Urzędu nr 195/04/COL z dnia 14 lipca 2004 r. (Dz.U. L 139 z 25.5.2006, s. 37), zmieniona przez decyzję Urzędu nr 319/05/COL z dnia 14 grudnia 2005 r. (Dz.U. C 286 z 23.11.2006, s. 9). Zob. również sprawa T-195/01 *Gibraltar przeciwko Komisji* [2001] Rec. II-3915. Należy zwrócić uwagę, że jako iż początkowe ustanowienie programu było „bezprawne” pod względem proceduralnym, wszystkie późniejsze zmiany programu muszą być również traktowane jak pomoc bezprawna.

⁽⁵⁰⁾ Decyzja Urzędu 327/99/COL z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie mapy obszarów otrzymujących pomoc oraz poziomów pomocy (Norwegia).

Jednakże zastosowanie może mieć wyjątek określony w art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, który przewiduje, że pomoc państwa można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem, w przypadku gdy ułatwia ona rozwój niektórych działań gospodarczych lub pewnych obszarów gospodarczych, a nie ma ona negatywnego wpływu na warunki wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Ma to miejsce, jeżeli środek jest zgodny z wytycznymi w sprawie pomocy państwa lub stosownymi rozporządzeniami o wyłączeniach grupowych.

Pomoc regionalna

Przedsiębiorstwa kwalifikują się do uzyskania pomocy regionalnej, gdy mają siedzibę w pewnych regionach, oznaczonych na norweskiej mapie pomocy regionalnej, o której mowa powyżej, oraz gdy spełnione są warunki określone w wytycznych w sprawie pomocy państwa w odniesieniu do pomocy regionalnej⁽⁵¹⁾.

Władze norweskie twierdziły, że pomoc w ramach programu na rzecz sektora drzewnego nie była przyznawana w formie pomocy regionalnej. Jednakże Urząd zwraca uwagę, że program na rzecz sektora drzewnego został wdrożony na podstawie wewnętrznych wytycznych EOG, które przewidują możliwość udzielania (inwestycyjnej) pomocy regionalnej⁽⁵²⁾. Ponadto władze odniosły się do przypadków, w których pomoc na badania i rozwój została dopełniona dodatkami pomocy regionalnej w wysokości 5 % (na przykład Trysil Skog AS).

Urząd zwraca uwagę, że warunki określone w wytycznych w sprawie pomocy państwa w odniesieniu do udzielania pomocy regionalnej muszą być spełnione również w przypadkach udzielenia dodatku w postaci pomocy regionalnej. Jednak ani w sprawozdaniu grupy roboczej ani w wewnętrznych wytycznych EOG nie ma odniesienia do warunków, które musi spełniać pomoc regionalna, na przykład identyfikacji korzyści regionalnych (w formie inwestycji produkcyjnych lub tworzenia miejsc pracy); nie zawierają one również odniesienia do norweskiej mapy pomocy regionalnej. W takiej sytuacji Urząd nie może stwierdzić z całkowitą pewnością, że przepisy dotyczące pomocy regionalnej w ramach programu na rzecz sektora drzewnego są zgodne z wytycznymi w sprawie pomocy państwa w odniesieniu do pomocy regionalnej.

Pomoc na badania i rozwój

Pomoc państwa na badania i rozwój może być uznana za zgodną z funkcjonowaniem Porozumienia EOG, jeżeli spełnione zostaną odpowiednie warunki wytycznych w sprawie pomocy państwa⁽⁵³⁾. Wytyczne w sprawie pomocy państwa określają definicje różnych rodzajów działań badawczo-rozwojowych,

takich jak „badania podstawowe”, „badania przemysłowe” oraz „działanie związane z rozwojem przedkoncepcyjnym”, i podają stosowne poziomy intensywności pomocy, które mają zastosowanie do każdej z tych kategorii.

Urząd zwraca uwagę, że kwalifikujące się badania, koszty kwalifikowalne oraz poziomy intensywności pomocy określone w wewnętrznych wytycznych EOG odpowiadają parametrom określonym w wytycznych w sprawie pomocy państwa w odniesieniu do badań i rozwoju, z wyjątkiem przygotowawczych opracowań technicznych. Podczas gdy w tabeli dotyczącej intensywności pomocy zamieszczonej w wewnętrznych wytycznych EOG podano dwa różne poziomy intensywności pomocy w odniesieniu do przygotowawczych opracowań technicznych sporządzanych przez duże przedsiębiorstwa w kontekście badań przedkoncepcyjnych, mianowicie 50 % i 55 %⁽⁵⁴⁾, wytyczne w sprawie pomocy państwa wyraźnie przewidują, że łączenie dodatków nie może prowadzić do tego, aby intensywność pomocy przekraczała 50 % w przypadku badań przedkoncepcyjnych⁽⁵⁵⁾.

Mając na uwadze, że jeden poziom intensywności pomocy określony w wewnętrznych wytycznych EOG nie jest zgodny z wytycznymi w sprawie pomocy państwa oraz że nie ma dowodów istnienia instrukcji dla decydentów dotyczących stosowania intensywności pomocy w przypadku programu OFU/IFU, która jest zgodna z wytycznymi w sprawie pomocy państwa, może się wydawać, że zasady programu na rzecz sektora drzewnego przewidują możliwość intensywności pomocy przekraczającej poziom maksymalny określony w wytycznych w sprawie pomocy państwa. Ponadto Urząd nie uzyskał jakichkolwiek argumentów przemawiających za przyjęciem wyższego poziomu intensywności pomocy niż poziom przewidziany w wytycznych w sprawie pomocy państwa.

Pomoc dla MŚP oraz pomoc szkoleniowa

Pomoc przyznana zgodnie z rozporządzeniami o wyłączeniach grupowych dotyczącymi MŚP lub pomocy szkoleniowej jest uznawana za zgodną z funkcjonowaniem Porozumienia EOG, jeżeli program spełnia wszystkie warunki stosownego rozporządzenia o wyłączeniach grupowych i zawiera wyraźne odniesienie do takiego rozporządzenia (przywołując jego tytuł i dane publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*)⁽⁵⁶⁾. Jednakże ani budżety państwa, ani sprawozdanie grupy roboczej, ani żadne inne przygotowawcze opracowania legislacyjne dotyczące programu na rzecz sektora drzewnego nie zawierają odniesienia do zastosowania rozporządzenia o wyłączeniach grupowych dotyczącego MŚP ani do rozporządzenia o wyłączeniach grupowych dotyczącego pomocy szkoleniowej. Ponadto Urząd nie otrzymał od władz norweskich żadnych informacji o stosowaniu któregośkolwiek z rozporządzeń o wyłączeniach grupowych na potrzeby publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Dlatego też władze norweskie nie spełniły wymogów zawartych w rozporządzeniach o wyłączeniach grupowych i dlatego programu na rzecz sektora drzewnego nie można uznać za zgodny z wyłączeniami grupowymi.

⁽⁵¹⁾ Poprzedni rozdział 25 wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczący pomocy regionalnej został zastąpiony przez nowe wytyczne dnia 6 kwietnia 2006 r. oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 1628/2006 (włączone na mocy decyzji Komitetu Wspólnego nr 157 opublikowanej w Dz.U. L 89 z 29.3.2007, s. 33, oraz Suplement EOG nr 15 z 29.3.2007, s. 24). Rozporządzenie weszło w życie dnia 9 grudnia 2006 r.

⁽⁵²⁾ Zob. pułapy (pomocy regionalnej), o których mowa w tabeli dołączonej do wewnętrznych wytycznych EOG oraz wyjaśnienia dotyczące pomocy inwestycyjnej (sekcja 4.6).

⁽⁵³⁾ Poprzednie wytyczne dotyczące badań i rozwoju zostały zastąpione przez nowe wytyczne dnia 7 lutego 2007 r.

⁽⁵⁴⁾ Wydaje się, że wersje z 2000 r. i 2001 r. w ogóle nie ustalają intensywności pomocy w odniesieniu do przygotowawczych opracowań technicznych.

⁽⁵⁵⁾ Sekcja 5.3(7) ówczesnego rozdziału 14 wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczącego pomocy na badania i rozwój.

⁽⁵⁶⁾ Zob. art. 3 ust. 3 w rozporządzeniach o wyłączeniach grupowych dotyczących, odpowiednio, MŚP oraz pomocy szkoleniowej. Zgodność z warunkami formalnymi wyłączenia grupowego zwalnia dany środek pomocy z wymogu zgłoszenia.

Jednakże program na rzecz sektora drzewnego może zostać uznany z zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG na podstawie art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG w świetle istotnych zasad określonych w rozporządzeniach o wyłączeniach grupowych dotyczących MŚP oraz pomocy szkoleniowej. W tym względzie Urząd zwraca uwagę, że wszystkie definicje, koszty kwalifikowalne i poziomy intensywności pomocy w odniesieniu do pomocy szkoleniowej w wewnętrznych wytycznych EOG⁽⁵⁷⁾ odpowiadają rozporządzeniu o wyłączeniach grupowych dotyczącemu pomocy szkoleniowej. Ponadto definicje, koszty kwalifikowalne i obowiązująca intensywność pomocy dla MŚP na usługi doradcze i targi zawarte w wewnętrznych wytycznych EOG⁽⁵⁸⁾ odpowiadają rozporządzeniu o wyłączeniach grupowych dotyczącemu MŚP.

Jednak zgodnie z sekcją 4.3.2 wewnętrznych wytycznych EOG pomoc dla MŚP może być udzielona na „tworzenie sieci i współpracę”, który to cel wyraźnie wykracza poza zakres istotnych przepisów zawartych w rozporządzeniu o wyłączeniach grupowych dotyczącym MŚP. Pytanie zatem brzmi, czy finansowanie takich celów można uznać za zgodne na podstawie wytycznych w sprawie pomocy państwa w odniesieniu do MŚP lub na podstawie istotnych zasad określonych bezpośrednio w tych wytycznych na mocy art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG⁽⁵⁹⁾.

W wytycznych w sprawie pomocy państwa stwierdza się, że przyznawanie środków finansowych na „współpracę” MŚP jest możliwe pod warunkiem, że nie ma to wpływu na konkurencję w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Na tej podstawie Urząd uznaje, że można zaakceptować przewidzianą w wewnętrznych wytycznych EOG możliwość przyznawania MŚP środków finansowych na „identyfikację partnerów roboczych, strategię i formalizację współpracy w fazie tworzenia”.

Urząd uznaje natomiast, że możliwość finansowania nieokreślonych „wspólnych działań nadzwyczajnych”⁽⁶⁰⁾ w czasie „fazy operacyjnej” otwiera możliwość finansowania w dowolnym czasie szerokiego zakresu środków, które niekoniecznie mieściłyby się w zakresie współpracy między MŚP i dlatego mogą mieć wpływ na konkurencję w zakresie sprzecznym ze wspólnym rynkiem. Po przekazaniu władzom norweskim pytań dotyczących tej sprawy, twierdziły one, że finansowanie na mocy tego przepisu jest skierowane jedynie na usługi doradcze. Jednak w tym samym kontekście władze stwierdziły, że przepis ten jest również otwarty na możliwość finansowania „usług pochodnych” w kontekście wspierania sieci.

Urząd uznaje, że na podstawie tak niejednoznacznych i otwartych przepisów Urząd nie może stwierdzić z całkowitą pewnością, że zasady programu w odniesieniu do finansowania MŚP są zgodne z wytycznymi w sprawie pomocy państwa w odniesieniu do MŚP lub z istotnymi zasadami w nich zawartymi i dlatego zasad programu nie można, na podstawie art. 61 ust. 3 lit. c) EOG, uznać za zgodne z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

⁽⁵⁷⁾ Sekcja 4.4 tych wytycznych.

⁽⁵⁸⁾ Sekcja 4.3 i 4.3.1 tych wytycznych.

⁽⁵⁹⁾ Poprzedni rozdział wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczący pomocy dla MŚP został zastąpiony przez rozporządzenie o wyłączeniach grupowych dotyczące MŚP, począwszy od dnia 26 czerwca 2002 r.

⁽⁶⁰⁾ Środki takie obejmują środki podobne do poprawy działania („kompetanseheving”).

Praktyka finansowania 100 % kosztów projektu

Sprawozdanie grupy roboczej przewiduje, że program może finansować całkowite koszty projektu, w przypadku gdy trudno jest zidentyfikować podmiot, który uzyskuje bezpośrednie korzyści z projektu. Władze wyjaśniły, że finansowanie 100 % kosztów projektu ma miejsce, na przykład w przypadkach gdy trudno jest zidentyfikować bezpośrednich beneficjentów lub gdy uznaje się, że odbiorcy pomocy uzyskują jedynie umiarkowaną korzyść (tj. przygotowawcze opracowania i sprawozdania w specjalistycznych dziedzinach docelowych), na takiej postawie, że w takich przypadkach pomoc w ogóle nie występuje⁽⁶¹⁾.

Jeżeli chodzi o tę praktykę należy poczynić dwie następujące uwagi: 1) pomimo że władze norweskie przywołują opracowania i sprawozdania przygotowawcze jako przypadki, w których pomoc w ogóle nie występuje, wytyczne w sprawie pomocy państwa dotyczące badań i rozwoju określają maksymalne poziomy intensywności pomocy w przypadku opracowań dotyczących wykonalności technicznej, wskazując że finansowanie opracowań (nawet o charakterze przygotowawczym) może obejmować pomoc państwa⁽⁶²⁾; oraz 2) jeżeli kwota pomocy nie jest niższa niż próg pomocy *de minimis*, to uzyskanie umiarkowanej korzyści, samo w sobie, nie wyklucza obecności pomocy państwa.

Na tej podstawie Urząd uznaje, że praktyka finansowania 100 % kosztów projektu nie jest oparta na kryteriach, które gwarantowałyby wykluczenie obecności pomocy państwa, a jako że finansowanie 100 % kosztów nie jest akceptowalne w żadnej sekcji wytycznych w sprawie pomocy państwa oraz jako że nie stwierdzono w tym przypadku, że taki poziom intensywności pomocy jest uzasadniony bezpośrednio na mocy art. 61 ust. 3 lit. c) EOG, Urząd uznaje, że program, który dopuszcza taką praktykę, nie jest zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

Wnioski

Jak wynika z powyższego, istnieje kilka powodów, dla których program na rzecz sektora drzewnego nie jest zgodny z wytycznymi w sprawie pomocy państwa i nie kwalifikuje się jako wyjątek bezpośrednio na mocy art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG. Dlatego też Urząd uznaje, że program na rzecz sektora drzewnego nie może zostać uznany za zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

3.3. Pomoc *de minimis*

Zdaniem władz norweskich program na rzecz sektora drzewnego zawiera przepisy określające warunki, które po ich spełnieniu gwarantują, że dotacje kwalifikują się jako pomoc *de minimis*. Urząd uważa, że stosowne przepisy w ramach programu na rzecz sektora drzewnego nie są zgodne z zasadami pomocy *de minimis*.

⁽⁶¹⁾ Praktyka finansowania 100 % kosztów projektu wskazuje zarówno na kwestię obecności pomocy państwa, jak i na kwestię zgodności z przepisami. Mając na uwadze odniesienie do tej możliwości w sprawozdaniu grupy roboczej, założono, że program przewiduje taką praktykę oraz że zgodność przepisów regulujących tą praktykę należy oceniać pod względem zgodności (niniejsza sekcja). Kwestia dotycząca obecności (lub nieobecności) pomocy państwa ma znaczenie jedynie pod kątem windykacji.

⁽⁶²⁾ Sekcja 5.3(7) ówczesnego rozdziału 14 dotyczącego pomocy na badania i rozwój.

Przyznanie pomocy może się kwalifikować jako pomoc *de minimis* na mocy wytycznych w sprawie pomocy państwa lub na mocy późniejszego rozporządzenia dotyczącego pomocy *de minimis*, co ma taką konsekwencję, że dany środek nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG i nie istnieje obowiązek zgłoszenia pomocy. Ponieważ program na rzecz sektora drzewnego był wprowadzany między dniem 1 lipca 2000 r., a końcem 2005 r., oba zbiory zasad dotyczących pomocy *de minimis* odnoszą się do oceny programu ⁽⁶³⁾.

Zarówno rozporządzenie dotyczące pomocy *de minimis*, jak również wytyczne w sprawie pomocy państwa przewidują, że władze krajowe mogą przyznać pomoc *de minimis* jedynie po uprzednim sprawdzeniu, że całkowita kwota pomocy *de minimis* otrzymana przez dane przedsiębiorstwo nie została zwiększona z racji innej pomocy *de minimis* uzyskanej w ciągu poprzednich trzech lat. Na podstawie zarówno rozporządzenia dotyczącego pomocy *de minimis*, jak również wytycznych w sprawie pomocy państwa, akceptowalnym sposobem sprawdzenia progu pomocy *de minimis* jest uzyskanie informacji na ten temat od odbiorcy pomocy ⁽⁶⁴⁾.

Gdy zostaje udzielona pomoc *de minimis* w ramach programu na rzecz sektora drzewnego, wskazuje się na zasady pomocy *de minimis*, a odbiorcy są informowani o obowiązku poinformowania władz o innej pomocy *de minimis* uzyskanej w ciągu trzech lat po zatwierdzeniu udzielenia pomocy *de minimis*.

W decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego Urząd przyjął stanowisko, że jako iż ten obowiązek informacyjny dotyczy tylko pomocy *de minimis* otrzymanej po uzyskaniu pomocy w ramach programu na rzecz sektora drzewnego, od odbiorców pomocy nie wymagano przedstawienia informacji o tym, czy jakkolwiek pomoc *de minimis* została uzyskana przed otrzymaniem pomocy *de minimis* w ramach programu na rzecz sektora drzewnego. Jednakże władze norweskie twierdzą, że pismo o zatwierdzeniu odnosi się również do zasady, że pomoc uzyskana w ciągu „dowolnego okresu trzech lat” nie może przekroczyć progu pomocy *de minimis*.

Urząd zwraca uwagę, że wymóg, aby odbiorca informował o pomocy udzielonej „od daty pisma o zatwierdzeniu”, stoi w sprzeczności z odniesieniem do zasady, że pomoc otrzymana w ciągu „dowolnego okresu trzech lat” nie może przekroczyć progu pomocy *de minimis*. W takich okolicznościach Urząd nie może stwierdzić z całkowitą pewnością, że odbiorca pomocy wyraźnie zrozumiałby taki komunikat jako obowiązek informowania o pomocy otrzymanej w ciągu „dowolnego okresu trzech lat”. Dlatego też Urząd utrzymuje swoje początkowe stanowisko, że o ile omawiane przepisy mają być postrzegane jako część zasad programu, to nie można stwierdzić, że zapewniają

⁽⁶³⁾ Jak stwierdziły władze norweskie, to data wydania przez nie zatwierdzenia („*tilsagn*”) określa, czy w odniesieniu do przyznania danej pomocy zastosowanie ma poprzedni rozdział 12 wytycznych w sprawie pomocy państwa czy późniejsze rozporządzenie dotyczące pomocy *de minimis*.

⁽⁶⁴⁾ W tym względzie zob. odniesienie do „mechanizmu kontroli” w wytycznych w sprawie pomocy państwa.

one *ex ante* przestrzeganie przepisów dotyczących pomocy *de minimis* ⁽⁶⁵⁾.

Oprócz tego Urząd zwraca uwagę, że przynajmniej w wersjach wewnętrznych wytycznych EOG z września 2004 r. i lipca 2005 r., program na rzecz sektora drzewnego przewidywał praktykę, w ramach której pomoc państwa zatwierdzona na przykład na badania i rozwój mogła być dopełniona dalszą pomocą przyznaną na zasadzie pomocy *de minimis* ⁽⁶⁶⁾. Zgodnie z decyzją Komisji w sprawie *Kahla Porzellan GmbH*, Urząd uznaje, że jeżeli pomoc przekracza próg pomocy *de minimis* – w ujęciu łącznego finansowania udzielonego jednemu przedsiębiorstwu w ciągu trzech lat – to całą kwotę należy uznać za pomoc państwa ⁽⁶⁷⁾. Na tej podstawie Urząd uważa, że praktyka, w ramach której próg pomocy *de minimis* jest przestrzegany tylko w odniesieniu do części pomocy przyznanej przedsiębiorstwu, oznacza z definicji, że całkowita kwota przyznanej pomocy może przekraczać próg pomocy *de minimis* ⁽⁶⁸⁾.

Wobec powyższego Urząd uznaje, że stosowne przepisy programu na rzecz sektora drzewnego nie są zgodne z zasadami pomocy *de minimis* oraz że w związku z tym program nie może być zatwierdzony jako zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.

4. Wnioski

W oparciu o informacje przedłożone przez władze norweskie Urząd przyjmuje pogląd, że program na rzecz sektora drzewnego obejmuje przyznanie pomocy w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG, co nie jest zgodne z tym Porozumieniem. Jednakże zgodnie z praktyką Komisji w tym względzie, Urząd uznaje, że mimo iż program na rzecz sektora drzewnego, postrzegany jako program, jest niezgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG, to za zgodne z funkcjonowaniem Porozumienia EOG można uznać przypadki pomocy indywidualnej przyznanej w ramach programu na rzecz sektora drzewnego, które spełniają kryteria określone w wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczących MŚP lub badań i rozwoju lub są zgodne z istotnymi zasadami zawartymi w rozporządzeniach o wyłączeniach grupowych dotyczących pomocy dla MŚP i pomocy szkoleniowej ⁽⁶⁹⁾.

⁽⁶⁵⁾ Nie ma znaczenia fakt, że wiele zatwierdzeń może być poniżej progu pomocy *de minimis*, jako że Urząd ogranicza się, na potrzeby zbadania zgodności pomocy państwa, do rozpatrzenia warunków programu na rzecz sektora drzewnego. Faktyczna sytuacja będzie miała znaczenie w przypadku badania kwestii windykacji.

⁽⁶⁶⁾ Zob. sekcja I-2.5 powyżej, gdzie znajduje się opis tej praktyki.

⁽⁶⁷⁾ Decyzja Komisji 2003/643/WE z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz *Kahla Porzellan GmbH* oraz *Kahla/Thüringen Porzellan GmbH* (Dz.U. L 227 z 11.9.2003, s. 12). W podobny sposób, przy ocenianiu, czy zastosowano odpowiednie poziomy intensywności pomocy wyznaczone w wytycznych w sprawie pomocy państwa, pod uwagę należy brać całkowitą kwotę pomocy przyznanej jednemu przedsiębiorstwu.

⁽⁶⁸⁾ Należy zwrócić uwagę, że przestrzegane muszą być również odpowiednie poziomy intensywności pomocy. W przypadku gdy pomoc *de minimis* jest udzielana łącznie z inną pomocą, całkowita kwota pomocy nie może przekroczyć maksymalnych poziomów intensywności pomocy dotyczących różnych kategorii pomocy. To oczywiście ma znaczenie, jedynie w przypadku gdy całkowita kwota pomocy nie kwalifikuje się jako pomoc *de minimis*.

⁽⁶⁹⁾ Zob. na przykład decyzja Komisji 2004/343/WE z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie programu pomocy przyznawanej przez Francję na przejmowanie zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. L 108 z 16.4.2004, s. 38) oraz decyzja Komisji 2003/86/WE z dnia 20 grudnia 2001 r. w sprawie programu pomocy państwa przyznawanej w 1993 r. przez Hiszpanię na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w *Vizcaya* (Hiszpania) (Dz.U. L 40 z 14.2.2003, s. 11).

Ponieważ program na rzecz sektora drzewnego nie został zgłoszony Urzędowi, wszelka pomoc w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG przyznana w ramach tego programu stanowi pomoc bezprawną w rozumieniu art. 1 lit. f) w części II protokołu 3 do Porozumienia o Nadzorze i Trybunale. Z art. 14 w części II protokołu 3 Porozumienia o Nadzorze i Trybunale wynika, że Urząd podejmuje decyzję, że bezprawna pomoc, która jest niezgodna z zasadami dotyczącymi pomocy państwa określonymi w Porozumieniu EOG, musi zostać przez beneficjentów zwrócona. Ma to jednak miejsce bez uszczerbku dla (i) przypadków przydzielonej pomocy indywidualnej spełniającej warunki pomocy *de minimis* na podstawie wytycznych w sprawie pomocy państwa lub rozporządzenia dotyczącego pomocy *de minimis*; oraz (ii) przypadków pomocy indywidualnej, którą uznano za zgodną z przepisami na podstawie zgodności z wytycznymi w sprawie pomocy państwa dla MŚP lub na badania i rozwój lub z istotnymi zasadami zawartymi w rozporządzeniach o wyłączeniach grupowych dotyczących pomocy dla MŚP i pomocy szkoleniowej, i w odniesieniu do której zastosowano zawarte tam odpowiednie poziomy intensywności pomocy,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program na rzecz sektora drzewnego nie jest zgodny z funkcjonowaniem Porozumienia EOG w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Artykuł 2

Pomoc indywidualna przyznana w ramach programu na rzecz sektora drzewnego nie stanowi pomocy państwa, jeżeli spełnia warunki pomocy *de minimis* określone w wytycznych w sprawie pomocy państwa lub rozporządzeniu dotyczącym pomocy *de minimis*, z zastrzeżeniem od tego, które z tych przepisów miały zastosowanie w momencie przyznania pomocy.

Artykuł 3

Pomoc indywidualna przyznana w ramach programu na rzecz sektora drzewnego, która spełnia kryteria wytycznych w sprawie pomocy państwa dotyczących MŚP lub badań i rozwoju lub jest zgodna z istotnymi zasadami zawartymi w rozporządzeniach o wyłączeniach grupowych dotyczących pomocy dla MŚP oraz pomocy szkoleniowej, jest zgodna z funkcjonowaniem Porozumienia EOG do kwoty odpowiadającej dopuszczalnej intensywności pomocy.

Artykuł 4

Władze norweskie podejmują wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy, o której mowa w art. 1, innej niż pomoc, o której mowa w art. 2–3.

Artykuł 5

Windykacja pomocy przebiega bezzwłocznie i zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, o ile umożliwiają one natychmiastowe i rzeczywiste wykonanie tej decyzji. Podlegająca windykacji pomoc obejmuje odsetki i odsetki składane od dnia, w którym pomoc była do dyspozycji beneficjenta do dnia jej rzeczywistej windykacji. Odsetki obliczane są na podstawie art. 9 decyzji nr 195/04/COL⁽⁷⁰⁾.

Artykuł 6

Władze norweskie informują Urząd Nadzoru EFTA, w terminie dwóch miesięcy od daty opublikowania niniejszej decyzji, o środkach podjętych w związku z tą decyzją.

Artykuł 7

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Norwegii.

Artykuł 8

Jedynie tekst w języku angielskim jest autentyczny.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 stycznia 2008 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Per SANDERUD
Przewodniczący

Kurt JAEGER
Członek Kolegium

⁽⁷⁰⁾ Przywołanej powyżej w przypisie 49.

ZAŁĄCZNIK I

KOSZTY KWALIFIKOWALNE OKREŚLONE W WEWNĘTRZNYCH WYTYCZNYCH EOG

Jeżeli chodzi o pomoc dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) ⁽¹⁾ koszty kwalifikowalne obejmują: (i) usługi doradcze świadczone przez konsultantów zewnętrznych (z włączeniem usług o charakterze ciągłym lub okresowym oraz usług związanych ze zwykłymi wydatkami na działalność operacyjną); (ii) udział, po raz pierwszy, w targach i wystawach; oraz (iii) budowanie sieci kontaktów i współpraca w fazie tworzenia i uruchamiania działalności. Faza tworzenia obejmuje finansowanie procesu identyfikacji partnerów roboczych, opracowywanie strategii, konstruowanie i formalizowanie współpracy, itd. Faza uruchamiania działalności obejmuje koszty administracyjne z tytułu zarządzania współpracą w ciągu pierwszych trzech lat (stopniowo malejące) oraz z tytułu „wspólnych działań nadzwyczajnych”. Przykładem tych ostatnich jest „poprawa kompetencji”, jednakże finansowanie w ramach pozycji „wspólne działania nadzwyczajne” może być również przyznane na inne podobne środki w trakcie fazy tworzenia oraz później, w trakcie fazy operacyjnej.

Na potrzeby przyznawania pomocy na szkolenia poczyniono rozróżnienie między szkoleniem specjalistycznym a szkoleniem ogólnym. Szkolenie specjalistyczne obejmuje naukę mającą bezpośrednie i zasadnicze zastosowanie do bieżącego lub przyszłego stanowiska pracownika, przekazującą kwalifikacje, których nie da się przenieść (lub jedynie w ograniczonym zakresie) do innych przedsiębiorstw lub dziedzin pracy. Szkolenie ogólne jest nauką, która nie ma zastosowania jedynie do obecnego lub przyszłego stanowiska pracownika, ale przekazuje kwalifikacje, które można w dużej mierze przenosić do innych podmiotów i które w znacznym stopniu zwiększają możliwości zatrudnienia danego pracownika.

Koszty kwalifikowalne szkoleń obejmują koszty osobowe osób prowadzących szkolenia; koszty podróży osób prowadzących i uczestników szkolenia; inne wydatki bieżące (na przykład materiały i dostawy); amortyzację urządzeń (w zakresie, w jakim są one wykorzystywane wyłącznie na dany projekt szkoleniowy); koszty usług doradczych w odniesieniu do danego projektu szkoleniowego; osobowe koszty uczestników do całkowitej kwoty wymienionych pozostałych kosztów kwalifikowalnych. Uwzględnić można jedynie godziny faktycznego udziału osób szkolonych w szkoleniu, po odjęciu godzin produkcyjnych lub ich ekwiwalentu. Koszty kwalifikowalne są wykazane w dokumentach potwierdzających, które są przejrzyste i szczegółowe.

Jeżeli chodzi o badania i rozwój, wewnętrzne wytyczne EOG przewidują, że koszty kwalifikowalne obejmują koszty osobowe (pracownicy naukowcy, technicy i personel pomocniczy, zaangażowani wyłącznie w dane działanie badawczo-rozwojowe), narzędzia, sprzęt, pomieszczenia i budynki robocze (wykorzystywane na stałe i wyłącznie na potrzeby danego działania badawczo-rozwojowego); wsparcie doradcze i odpowiednie usługi (wykorzystywane wyłącznie w kontekście danego działania badawczo-rozwojowego) oraz koszty zarządu bezpośrednio związane z danym działaniem badawczo-rozwojowym. Do innych kosztów kwalifikowalnych należą: koszty operacyjne, takie jak materiały, dostawy i podobne produkty, które są bezpośrednio związane z danym działaniem badawczo-rozwojowym.

Jeżeli chodzi o „inwestycje” (realizowane przez MŚP oraz w kontekście pomocy regionalnej) koszty kwalifikowalne obejmują budynki, zakłady, maszyny, inwestycje zasadnicze, jak również wydatki związane z patentami oraz uzyskaniem patentów, licencji i wiedzy technicznej. Specjalne zasady mają zastosowanie do projektów, w których koszty inwestycji przekraczają 50 milionów EUR.

Nie można udzielać pomocy na działalność operacyjną (określoną jako rutynowe zadania lub wydatki na dystrybucję, marketing i księgowość).

⁽¹⁾ W wewnętrznych wytycznych EOG podane są jedynie główne warunki definicji MŚP. W innym wypadku wskazuje się oryginalną definicję w wytycznych w sprawie pomocy państwa.

ZAŁĄCZNIK II

MAKSYMALNE STAWKI FINANSOWANIA DLA RÓŻNYCH PROGRAMÓW ZARZĄDZANYCH PRZEZ INNOVASJON NORGE – WIELKOŚĆ PRZEDSIĘBIORSTW I OBSZARY KWALIFIKUJĄCE SIĘ DO POMOCY

— () oznacza, że jedynie w drodze wyjątku program jest odpowiedni w odniesieniu do zadeklarowanych celów lub rodzaju przedsiębiorstw.

— Kwota do 100 000 EUR może zostać udzielona w ramach wszystkich programów na podstawie zasad dotyczących pomocy *de minimis*.

Środek - Program	Cel	MŚP (< 250 pracowników oraz dwa inne kryteria)		Duże przedsiębiorstwa
		Małe przedsiębiorstwa (< 50 pracowników oraz dwa inne kryteria)	Średnie przedsiębiorstwa (< 250 pracowników oraz dwa inne kryteria)	
„Landsdekkende innovasjonsordning”	Inwestycje	15 %	7,5 %	0
	Pomoc miękka	50 %		0
	Pomoc szkoleniowa (na chwilę obecną nie jest udzielana z LI)	(Szczegółowy/ogólny – 35 %/70 %)		(Szczegółowy/ogólny – 25 %/50 %)
	R&D:			
	— Działania rozwojowe na rzecz komercjalizacji	35 %		25 %
	Przygotowawcze opracowania techniczne	75 %		50 %
	— (Badania indywidualne, Przygotowawcze opracowania techniczne)	(60 % 75 %)		(50 % 75 %)
„OFU/IFU”	R&D:			
	— Działania rozwojowe na rzecz komercjalizacji	35 % (obszar regionalny + 5 %)		25 % (obszar regionalny + 5 %)
	Przygotowawcze opracowania techniczne	75 %		50 %
	— (Badania indywidualne, Przygotowawcze opracowania techniczne)	(60 % 75 %)		(50 % 75 %)
„Tilskudd til fylkeskommunene for regional utvikling”	Inwestycje:			
	— Strefa A	30 %		25 %
	B	25 %		20 %
	C	20 % (25 %) (*)		10 % (15 %)
	Pomoc miękka	50 %		0
	Pomoc szkoleniowa	Szczegółowy/ogólny – 40 %/75 %		Szczegółowy/ogólny – 30 %/55 %
	R&D:			
	— Działania rozwojowe na rzecz komercjalizacji	40 %		30 %
	Przygotowawcze opracowania techniczne	75 %		55 %
	— (Badania indywidualne, Przygotowawcze opracowania techniczne)	(65 % 75 %)		(55 % 75 %)

Środek - Program	Cel	MŚP (< 250 pracowników oraz dwa inne kryteria)		Duże przedsiębiorstwa
		Małe przedsiębiorstwa (< 50 pracowników oraz dwa inne kryteria)	Średnie przedsiębiorstwa (< 250 pracowników oraz dwa inne kryteria)	
„Omstilling og nyskaping”	Inwestycje: — Poza obszarem reg. — Na obszarze reg.	15 % Strefa A: 30 %, B: 25 % i C: 20 % (25 %) (**)	7,5 %	0 Strefa A: 25 %, B: 20 % i C: 10 % (15 %)
	Pomoc miękka: — Poza obszarem reg. — Na obszarze reg.	50 % 50 %		
	Pomoc szkoleniowa: — Poza obszarem reg. — Na obszarze reg.	Szczegółowy/ogólny – 35%/70 % Szczegółowy/ogólny – 40%/75 %		Szczegół./ogólny – 25%/50 % Szczegółowy/ogólny – 30%/55 %
	R&D: <i>Poza obszarem reg.:</i> — Działania rozwojowe na rzecz komercjalizacji Przygotowawcze opracowania techniczne — (Badania indywidualne, Przygotowawcze opracowania techniczne)	35 % 75 % (60 % 75 %)		25 % 50 % (50 % 75 %)
	<i>Na obszarze reg.:</i> — Działania rozwojowe na rzecz komercjalizacji Przygotowawcze opracowania techniczne — (Badania indywidualne, Przygotowawcze opracowania techniczne)	40 % 75 % (65 % 75 %)		30 % 55 % (55 % 75 %)
„Etablererstipend”	Pomoc <i>de minimis</i>	Maksymalnie 400 000 NOK (w szczególnych przypadkach więcej, ale nie ponad 100 000 EUR)		

(*) Do 25%/15 % może zostać wykorzystanych na środki, co do których oczekuje się, że będą miały silny wpływ z punktu widzenia polityki lokalnej. W okręgach Vest-Agder, Rogaland i Hordaland próg pomocy nie może przekraczać 20%/10 %.

(**) Do 25%/15 % może zostać wykorzystanych na środki, co do których oczekuje się, że będą miały silny wpływ w skali regionalnej. W okręgach Vest-Agder, Rogaland i Hordaland progi nie mogą przekraczać 20%/10 %.

V

(Akty przyjęte od dnia 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu EURATOM)

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA JEST OBOWIĄZKOWA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 1202/2009

z dnia 7 grudnia 2009 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz alkoholu furfurylowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9 i art. 11 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Obowiązujące środki

- (1) W październiku 2003 r. Rada wprowadziła, rozporządzeniem (WE) nr 1905/2003 ⁽²⁾, ostateczne środki antydumpingowe w formie cła specyficznego na przywóz alkoholu furfurylowego („AF”) pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej („Chiny”). Stawki cła specyficznego wahały się od 84 EUR do 160 EUR za tonę w przypadku czterech współpracujących chińskich producentów, a ogólnokrajowe cło wynosiło 250 EUR za tonę („pierwotne dochodzenie”).

2. Wniosek o dokonanie przeglądu wygaśnięcia

- (2) Po opublikowaniu w maju 2008 r. zawiadomienia o zbliżającym się wygaśnięciu środków antydumpingowych obowiązujących w odniesieniu do przywozu AF pochodzącego z Chin ⁽³⁾, Komisja otrzymała w dniu 30 lipca 2008 r. wniosek o dokonanie przeglądu zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

- (3) Wniosek został złożony przez International Furan Chemicals BV („wnioskodawca”) w imieniu jedyne go producenta w Unii reprezentującego 100 % ogólnej produkcji unijnej AF. W uzasadnieniu wniosku podano, że w związku z wygaśnięciem środków istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji dumpingu i ponownego wystąpienia szkody dla przemysłu unijnego.

- (4) Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja ustaliła, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, i opublikowała zawiadomienie o wszczęciu tego przeglądu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁴⁾.

3. Dochodzenie

3.1. Procedura

- (5) Komisja oficjalnie powiadomiła o wszczęciu przeglądu producenta unijnego będącego wnioskodawcą, chińskich producentów eksportujących, chińskie władze, producenta z proponowanego kraju analogicznego – Stanów Zjednoczonych Ameryki, importerów lub przedsiębiorstwa handlowe i zainteresowanych użytkowników w Unii. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (6) Kwestionariusze przesłano wszystkim zainteresowanym stronom, które zostały oficjalnie powiadomione o wszczęciu przeglądu, oraz podmiotom, które złożyły wniosek o przesłanie kwestionariusza w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania.
- (7) Odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu otrzymano od producenta unijnego będącego wnioskodawcą, dwóch przedsiębiorstw handlowych, dziesięciu użytkowników, dwóch stowarzyszeń użytkowników, jednego chińskiego producenta eksportującego oraz od producenta w kraju analogicznym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 50.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 275 z 30.10.2008, s. 21.

3.2. *Zainteresowane strony i wizyty weryfikacyjne*

(8) Służby Komisji prowadziły dalsze badanie i weryfikację informacji uważanych za niezbędne do ustalenia prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody oraz określenia interesu Unii. Wizyty weryfikacyjne odbyły się na terenie następujących przedsiębiorstw:

— Producent unijny i powiązane przedsiębiorstwa:

— TransFurans Chemicals BVBA, Geel, Belgia

— International Furan Chemicals BV, Rotterdam, Niderlandy

— Central Romana Corporation, LTD, La Romana, Republika Dominikańska

— Producenci eksportujący w Chinach:

— Zhucheng Taisheng Chemical Co. Ltd.

— Producent w kraju analogicznym:

— Penn Speciality Chemicals Inc., Stany Zjednoczone Ameryki („USA”)

— Importerzy niepowiązani/przedsiębiorstwa handlowe:

— S. Chemicals, Niderlandy

— Użytkownicy:

— Kiilto OY, Finlandia

— Mazzon Flli., Włochy

— SATEF Hüttenes-Albertus, Włochy

— Ashland Südchemie Kernfest, Niemcy

— Hüttenes-Albertus, Niemcy

3.3. *Okres objęty dochodzeniem przeglądownym i okres badany*

(9) Dochodzenie dotyczące kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 października 2007 r. do dnia 30 września 2008 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”).

(10) Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny prawdopodobieństwa kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do końca ODP („okres badany”).

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**1. Produkt objęty postępowaniem**

(11) Produkt objęty postępowaniem jest taki sam jak w dochodzeniu pierwotnym, tzn. AF pochodzący z Chin, klasyfikowany obecnie w ramach kodu CN ex 2932 13 00.

(12) AF to produkt chemiczny. Jest to płyn bezbarwny lub o barwie jasnożółtej, który rozpuszcza się w zwyczajnych rozpuszczalnikach organicznych. Surowcem do produkcji AF jest furfural (FF) będący płynem chemicznym otrzymywanym w wyniku przetworzenia różnych rodzajów odpadów rolnych, takich jak m.in. trzcina cukrowa, kolby kukurydzy oraz łuski ryżowe.

(13) AF to produkt towarowy. Podstawowym zastosowaniem AF jest produkcja żywic syntetycznych wykorzystywanych w produkcji form odlewniczych do wytwarzania odlewów z metali do celów przemysłowych.

2. Produkt podobny

(14) Podobnie jak w poprzednim dochodzeniu, w toku obecnego dochodzenia wykazano, że podstawowe właściwości fizyczne i techniczne AF produkowanego i sprzedawanego przez przemysł unijny w Unii, AF produkowanego i sprzedawanego na chińskim rynku krajowym oraz AF przywożonego do Unii z Chin, jak również AF produkowanego i sprzedawanego w USA, są takie same oraz że produkty te są wykorzystywane do takich samych celów.

(15) Uznano zatem, że wszystkie wyżej wymienione produkty są produktem podobnym w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. PRAWDOPODOBIENSTWO KONTYNUOWANIA DUMPINGU

(16) Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, zbadano czy wygaśnięcie środków doprowadziłoby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu.

(17) Zgodnie z art. 11 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zastosowano tę samą metodykę co w pierwotnym dochodzeniu. Ponieważ przegląd wygaśnięcia nie przewidywał badania zmiany okoliczności, nie rozważano zatem, czy producentom należy przyznać status podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych („MET”).

1. Uwagi wstępne

(18) Należy przypomnieć, że w pierwotnym dochodzeniu wszyscy czterej producenci eksportujący z Chin współpracowali podczas dochodzenia i wystąpili o MET zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Jednak żaden z tych chińskich producentów eksportujących nie wypełnił wymaganych warunków dotyczących przyznania MET, a zatem wnioski o MET zostały odrzucone. Wszystkim wymienionym producentom przyznano indywidualne traktowania (IT), ponieważ w toku dochodzenia wykazano, iż spełnili oni wymagane kryteria. Należy odnotować, że chińskiemu eksporterowi, który jako jedyny współpracował podczas obecnego przeglądu wygaśnięcia, przyznano IT w dochodzeniu pierwotnym.

- (19) Jedyne współpracujący chiński producent eksportujący dokonywał 23,1 % przywozu do Unii w ODP. Podczas ODP nie udało się zgromadzić bezpośrednio od innych producentów eksportujących żadnych wiarygodnych informacji dotyczących przywozu do Unii produktu objętego postępowaniem. W takich okolicznościach i zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego, w celu określenia ogólnej wielkości przywozu i cen Komisja musiała wykorzystać dostępne fakty, tj. dane Eurostatu oraz dokumenty przedłożone przez wnioskodawcę we wniosku o wszczęcie przeglądu.
- (20) Obowiązujące cła antydumpingowe, wynoszące od 84 EUR do 160 EUR za tonę, oraz ogólnokrajowe cło rezydualne w wysokości 250 EUR za tonę, odpowiadają poziomowi szkody ustalonemu podczas poprzedniego dochodzenia.

2. Dumping w okresie objętym dochodzeniem

2.1. Kraj analogiczny

- (21) W pierwotnym dochodzeniu wykorzystano Stany Zjednoczone Ameryki („USA”) jako odpowiedni kraj o gospodarce rynkowej, aby ustalić wartość normalną w odniesieniu do Chin. W zawiadomieniu o wszczęciu obecnego dochodzenia Komisja wskazała, iż zamierza wykorzystać USA jako kraj analogiczny. Zainteresowane strony zaproszono do wyrażenia uwag w tej sprawie. USA uznano za właściwy kraj biorąc pod uwagę wielkość i otwartość ich rynku krajowego oraz fakt, że jeden producent z USA wyraził zgodę na pełną współpracę w dochodzeniu.
- (22) Stowarzyszenie importerów wyraziło sprzeciw wobec wyboru USA jako kraju analogicznego, twierdząc, że w USA jest tylko jeden główny producent a ceny krajowe są niezwykle wysokie. Jeden chiński producent eksportujący twierdził, że poziom konkurencji w USA jest niższy niż na rynku krajowym w Chinach i w związku z tym rynki te nie są porównywalne. Ustalono jednak, że pomimo obecności tylko jednego producenta na rynku USA, dużą rolę odgrywał tam przywóz, który gwarantował wystarczający poziom konkurencji na tym istotnym rynku. Ponadto żaden ze znanych producentów, z którymi skontaktowano się w innych krajach analogicznych, włącznie z Tajlandią, Turcją i Południową Afryką, nie zgodził się na współpracę.
- (23) W świetle powyższych ustaleń, uznano, że USA stanowi najważniejszy kraj analogiczny w myśl art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

2.2. Wartość normalna

- (24) Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego wartość normalna została określona na podstawie zweryfikowanych informacji uzyskanych od producenta w USA.
- (25) Po pierwsze, Komisja ustaliła, że całkowita sprzedaż krajowa producenta z USA była wystarczająco duża, aby uznać ją za reprezentatywną w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.

- (26) Następnie sprawdzono, czy sprzedaż krajowa produktu objętego postępowaniem w reprezentatywnej ilości w analogicznym kraju mogła być uważana za dokonaną w zwykłym obrocie handlowym zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Stwierdzono, że wielkość sprzedaży dla każdego rodzaju produktu sprzedawanego po cenie sprzedaży netto przynajmniej równej lub wyższej od kosztów produkcji wynosiła przynajmniej 80 % całkowitej wielkości sprzedaży, a średnia ważona cen tego rodzaju była przynajmniej równa lub wyższa od kosztów produkcji. Dlatego można było wykorzystywać rzeczywiste ceny krajowe obliczone jako średnia ważona cen całej krajowej sprzedaży w ODP, bez względu na to, czy była to sprzedaż z zyskiem, czy nie.

- (27) Wartość normalna została zatem ustalona, jak określono w art. 2 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, na podstawie cen zapłaconych w zwykłym obrocie handlowym na rynku kraju analogicznego przez niezależnych odbiorców lub na podstawie takich cen od nich należnych.

2.3. Cena eksportowa

- (28) Jedynemu chińskiemu producentowi eksportującemu, który współpracował, przyznano IT w pierwotnym dochodzeniu. Zgodnie z art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego cenę eksportową produktu objętego postępowaniem w przypadku tego przedsiębiorstwa ustalono na podstawie cen eksportowych faktycznie zapłaconych przez pierwszego zlokalizowanego w Unii niezależnego odbiorcy lub na podstawie takich cen od niego należnych.
- (29) Zważywszy, że poziom współpracy ze strony Chin był bardzo niski, ogólnokrajowy margines dumpingu obowiązujący względem wszystkich pozostałych eksporterów w Chinach został obliczony przy wykorzystaniu chińskich statystyk eksportowych.

2.4. Porównanie

- (30) Aby zapewnić rzetelne porównanie między wartością normalną a ceną eksportową, wzięto pod uwagę, w formie dostosowań, różnice wpływające na ceny i porównywalność cen zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Wprowadzono odpowiednie dostosowania dotyczące kosztów transportu, ubezpieczenia i kredytu we wszystkich przypadkach, w których uznano je za uzasadnione, prawidłowe i poparte zweryfikowanymi dowodami.

2.5. Margines dumpingu

- (31) Zgodnie z art. 2 ust. 11 rozporządzenia podstawowego, średnia ważona wartość normalna ustalona dla USA została porównana ze średnią ważoną ceną eksportową współpracującego chińskiego producenta eksportującego na podstawie ceny ex-works. Porównanie to wykazało istnienie znacznego dumpingu, ponieważ jego margines wyniósł ponad 40 %.

(32) Na podstawie statystyk Eurostatu i Chin, ustalono istnienie równie istotnego marginesu dumpingu w przypadku całego pozostałego chińskiego wywozu do Unii, o poziomie podobnym do wskazanego powyżej.

3. Zmiany wielkości przywozu w przypadku wygaśnięcia środków

3.1. Uwaga wstępna

(33) Przypomina się, że środki obowiązują od października 2003 r.

3.2. Zmiany produkcji i wykorzystanie mocy produkcyjnych w Chinach

(34) Wobec braku znaczącej współpracy ze strony chińskich producentów eksportujących w trakcie obecnego dochodzenia nie są dostępne żadne możliwe do zweryfikowania dane dotyczące ich mocy produkcyjnych oraz wykorzystania tych mocy.

(35) Zgodnie z szacunkami wnioskodawcy, łączne moce produkcyjne w Chinach w 2006 r. wynosiły około 364 900 ton AF rocznie.

(36) Według Chińskiego Krajowego Centrum Informacji Chemicznych (China National Chemical Information Center) ⁽¹⁾ – „Chińskie moce produkcyjne w zakresie furfuralu i alkoholu furfurylowego odnotowały zbyt szybki przyrost w ubiegłych latach. Ogólne spowolnienie konsumpcji w sektorach przemysłu przetwórczego, takich jak żywice furanowe, doprowadziło do nadwyżki podaży na rynku furfuralu i alkoholu furfurylowego”⁽²⁾ „Produkcja furfuralu, a zwłaszcza alkoholu furfurylowego w Chinach wciąż jest uzależniona od wywozu.” Zgodnie z tym źródłem informacji w 2005 r. istniało ponad 300 producentów AF w Chinach. Łączne roczne moce produkcyjne AF wynosiły 240 000 ton, a produkcja była na poziomie około 140 000 ton.

(37) Według szacunków jedyne współpracujące chińskiego producenta eksportującego, łączna produkcja AF w Chinach w 2008 r. wyniosła 200 000 ton.

(38) W każdym przypadku chińskie moce produkcyjne nadal są znaczące. Ponadto pomimo obowiązujących środków chiński wywóz do Unii wciąż powiększał się. Niezależnie od źródła informacji jasne jest, że chińskie moce produkcyjne znacznie przekraczają konsumpcję w Unii.

(39) Rynek unijny jest istotnym i stabilnym rynkiem AF, a zważywszy na istnienie wysokich środków antydumpingowych w USA (wynoszących od 43 % do 50 % i odnowionych w lipcu 2006 r.) wprowadzonych

względem przywozu z Chin, należy spodziewać się, że w przypadku wygaśnięcia obecnych środków, chińscy producenci byłiby skłonni do skierowania wolnych mocy produkcyjnych na rynek unijny.

(40) Na podstawie powyższych ustaleń można wyciągnąć wnioski, że wobec ogromnych mocy produkcyjnych w Chinach i istnienia cel antydumpingowych na innym ważnym rynku, jakim jest USA, istnieje duże prawdopodobieństwo zwiększonego przywozu po cenach dumpingowych do Unii w przypadku wygaśnięcia środków.

3.3. Wielkość i ceny przywozu z Chin do Unii

(41) W ODP przywóz produktu objętego postępowaniem z Chin wynosił około 21 000 ton. Cena jednostkowa była na średnim poziomie 1 210 EUR za tonę (zob. motyw (57)). W tym samym okresie unijna średnia cena jednostkowa sprzedaży znacznie przewyższała wskazaną powyżej cenę sprawiając, że rynek Unii byłby niezmiernie atrakcyjny dla chińskich eksporterów, w przypadku gdyby umożliwiono wygaśnięcie środków.

3.4. Wielkość i ceny wywozu z Chin do krajów trzecich

(42) Na podstawie danych przedłożonych przez współpracujące chińskiego producenta eksportującego ustalono, że przedsiębiorstwo to wywoziło większe ilości do krajów trzecich niż do Unii, a ceny tego wywozu były znacznie niższe od cen producentów unijnych na rynku unijnym, a także od chińskich cen eksportowych stosowanych wobec Unii.

(43) Znajduje to potwierdzenie w ogólnodostępnych chińskich statystykach, które wykazały, że przez większą część okresu objętego dochodzeniem chińskie przedsiębiorstwa dokonywały wywozu głównie do krajów azjatyckich po cenach znacznie niższych od cen stosowanych przy ich wywozie na rynek unijny. W takich okolicznościach, jeżeli umożliwiono by wygaśnięcie środków, chińscy producenci eksportujący mogliby przekierować taką sprzedaż na charakteryzujący się wyższymi cenami rynek unijny, stosując ceny dumpingowe, które podcinałyby ceny przemysłu unijnego.

(44) Informacje na temat cen krajowych w Chinach są ograniczone.

(45) Jednak na podstawie odpowiedzi od jedyne współpracujące chińskiego przedsiębiorstwa na pytania zawarte w kwestionariuszu, stwierdzono, że sprzedawał on produkt objęty postępowaniem na swoim rynku krajowym po cenach znacznie niższych od cen jego wywozu do krajów trzecich i do Unii.

3.5. Wnioski

(46) Dochodzenie wykazało, że chociaż wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem w ODP była stosunkowo wysoka, stwierdzono znaczny poziom dumpingu w przypadku tego przywozu.

⁽¹⁾ Chińskie Krajowe Centrum Informacji Chemicznych (Chem China) zostało utworzone w październiku 1992 r. po połączeniu Instytutu Badań Informacji Technicznych w ramach Ministerstwa Przemysłu Chemicznego (Scientific and Technological Information Research Institute of the Ministry of the Chemical Industry), utworzonego w 1959 r., oraz Centrum Informacji Gospodarczej w ramach Ministerstwa Przemysłu Chemicznego (Economic Information Center of the Ministry of the Chemical Industry), utworzonego w 1984 r. http://www.chemchina.com.cn/chempwas/en/7under_8.htm

- (47) Mając na uwadze wolne moce produkcyjne dostępne w Chinach, które znacznie przewyższają łączną konsumpcję w Unii, znaczące różnice cen stosowanych wobec Unii i krajów trzecich oraz wynikającą z tego atrakcyjność rynku unijnego dla chińskich producentów eksportujących, jak wskazano w powyższym motywie (41), stwierdza się, iż istnieje duże prawdopodobieństwo zwiększenia przywozu po cenach dumpingowych do Unii w przypadku wygaśnięcia środków.

D. DEFINICJA PRZEMYSŁU UNIJNEGO

- (48) Podobnie jak w dochodzeniu pierwotnym istnieje tylko jeden producent AF w Unii – TransFurans Chemicals, Belgia („TFC”). Dlatego też produkcja TFC reprezentuje całość produkcji unijnej, w rozumieniu art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
- (49) Produkcja unijna jest całkowicie zintegrowana w ramach jednego podmiotu gospodarczego, który składa się z trzech przedsiębiorstw funkcjonujących w następujący sposób:
- (50) TFC przetwarza surowiec – furfural (dostarczany przez spółkę dominującą – Central Romana Corporation („CRC”), Republika Dominikańska) na produkt objęty postępowaniem. International Furan Chemicals („IFC”) zlokalizowany w Niderlandach działa jako ogólnosiwiatowy agent sprzedaży produktu objętego postępowaniem wytwarzanego przez TFC. TFC, IFC i CRC są powiązane wspólną własnością.
- (51) Z tego względu TFC i jego powiązane przedsiębiorstwo IFC reprezentują przemysł unijny w rozumieniu art. 5 ust. 4 i art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Należy podkreślić, iż w celu dokonania konstruktywnej oceny niektórych wskaźników szkody, konieczne było również uwzględnienie pewnych danych z CRC.

E. SYTUACJA NA RYNKU UNIJNYM

1. Uwaga wstępna

- (52) Mając na uwadze, że przemysł unijny składa się tylko z jednego przedsiębiorstwa, szczegółowe dane odnoszące się do przemysłu unijnego, zgłoszone w zweryfikowanych odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, a także dotyczące konsumpcji oraz udziału chińskich producentów eksportujących w rynku, jak również innego przywozu z krajów trzecich zostały zindeksowane, aby zachować poufność informacji przedstawionych zgodnie z art. 19 rozporządzenia podstawowego.

2. Konsumpcja w Unii

- (53) Konsumpcja w Unii została obliczona na podstawie łącznej wielkości sprzedaży AF wyprodukowanego przez przemysł unijny w Unii, przywozu z Chin oraz przywozu z innych krajów trzecich.
- (54) W odniesieniu do wielkości przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, podobnie jak w dochodzeniu

pierwotnym, polegano w większym stopniu na chińskich oficjalnych statystykach eksportowych niż na statystykach importowych Eurostatu, ponieważ te poprzednie okazały się dokładniejsze, mając na uwadze fakt, iż niektóre dane Eurostatu dotyczące rozpatrywanego produktu były objęte klauzulą „tajne” i w związku z tym nie zostały upublicznione. W zakresie wielkości przywozu z innych krajów trzecich wykorzystano statystyki Eurostatu, ponieważ nie dysponowano innymi bardziej wiarygodnymi informacjami.

Tabela 1 Konsumpcja w Unii (na podstawie wielkości sprzedaży)

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	108	158	166
Zmiany w ujęciu rocznym		8 %	47 %	5 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu, Eurostat, chińskie oficjalne statystyki eksportowe

- (55) Na tej podstawie, jak wskazuje powyższa tabela 1, stwierdzono, iż konsumpcja w Unii znacznie wzrosła w okresie badanym, tj. o 66 %.
- (56) Należy podkreślić, że ewentualne tajne dane dotyczące przywozu z Tajlandii, jak wskazano w poniższym motywie (61), mogą mieć wpływ na kształtowanie się tych zmian.

3. Wielkość, udział w rynku i ceny przywozu z Chin

Tabela 2 Wielkość przywozu z Chin, udział w rynku i ceny importowe

	2005	2006	2007	ODP
Przywóz (tony)	16 010	10 635	19 245	21 002
Indeks	100	66	120	131
Udział w rynku (indeks)	100	62	76	79
Ceny importowe CIF (EUR/tonę)	887	738	893	1 210
Indeks	100	83	101	136

Źródło: Chińskie oficjalne statystyki eksportowe

- (57) Wielkość przywozu z Chin wzrosła o 31 % podczas okresu badanego, z 16 010 ton w 2005 r. do 21 002 ton w ODP, podczas gdy udział w rynku zmniejszył się o 21 % w tym samym okresie. Zmiany te należy postrzegać w kontekście znacznego wzrostu konsumpcji w Unii wynoszącego 66 % w okresie badanym.
- (58) Należy odnotować, że przemysł unijny sam dokonywał w ODP przywozu produktu objętego postępowaniem z Chin (w ilości od 5 000 do 9 000 ton) a następnie odsprzedawał go na rynku unijnym. Dlatego też przemysł unijny był głównym importerskim produktem objętego postępowaniem z Chin. Przywóz ten był dokonywany przez przemysł unijny, ponieważ jego moce produkcyjne były całkowicie wykorzystane (zob. poniższe motywy (64) i (65)) i nie był w stanie zaspokoić popytu na rynku unijnym.
- (59) Średnie ceny importowe z Chin wzrosły w okresie badanym o 36 %, tj. z 887 EUR/tonę w 2005 r. do 1 210 EUR/tonę w ODP.
- (60) Porównanie cen importowych CIF na granicy Unii, stosowanych wobec niezależnych klientów i obejmujących koszty ponoszone po przywozie, z cenami ex-works przemysłu unijnego stosowanymi za te same rodzaje produktu, wykazało, iż chińskie ceny importowe nie podcinały cen sprzedaży przemysłu unijnego podczas ODP.

4. Wielkość, udział w rynku i ceny przywozu z innych krajów trzecich

Tabela 3 Przywóz z innych krajów trzecich

	2005	2006	2007	ODP
Tajlandia				
Tony	673	208	10 660	11 450
Indeks	100	31	1 584	1 701
Udział w rynku (indeks)	100	28	1 017	1 044
Cena importowa w EUR/tonę	1 059	822	1 086	1 302
Indeks	100	78	103	123
Republika Południowej Afryki				
Tony	890	0	123	2 695
Indeks	100	0	14	303
Udział w rynku (indeks)	100	0	8	183

	2005	2006	2007	ODP
Cena importowa w EUR/tonę	682	0	930	1 301
Indeks	100	0	136	191
Inne kraje trzecie				
Tony	160	11	193	239
Indeks	100	7	120	149
Udział w rynku (indeks)	100	0	75	100
Cena importowa w EUR/tonę	1 790	7 500	3 051	3 368
Indeks	100	419	170	188

Źródło: Eurostat

- (61) Należy odnotować, że dane Eurostatu dotyczące Tajlandii wskazują na wzrost wielkości przywozu z nieznacznych ilości w 2005 r. i 2006 r. do 10 660 ton w 2007 r. i 11 450 ton podczas ODP oraz na istotny wzrost jej udziału w rynku z poziomu indeksu wynoszącego 100 do 1 044 w okresie badanym. Jednak należy podkreślić, że dane Eurostatu zawierały pewne tajne informacje odnoszące się do przywozu z Tajlandii w latach 2005-2006, a wzrost przywozu i udziały w rynku były faktycznie niższe niż wskazano powyżej. Tajlandzkie ceny importowe powiększyły się o 23 % w okresie badanym i były wyższe od cen chińskich, a także od cen przemysłu unijnego w ODP.
- (62) Mimo, że przywóz z Republiki Południowej Afryki wzrósł w okresie badanym, nadal pozostawał na stosunkowo niskim poziomie, a jego ceny były zbliżone do cen przywozu tajlandzkiego.
- (63) Wielkość przywozu z innych krajów trzecich nie była znacząca.

5. Sytuacja gospodarcza przemysłu unijnego

5.1. Produkcja, moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (64) Produkcja przemysłu unijnego wzrosła w okresie badanym o 8 %. Moce produkcyjne przemysłu unijnego pozostawały stabilne w tym okresie.
- (65) Wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrosło o 8 % w okresie badanym i tym samym osiągnięto poziom pełnego wykorzystania mocy. Od 2006 r. produkcja przemysłu unijnego przewyższała jego teoretycznie dyspozycyjne moce produkcyjne.

Tabela 4 Produkcja unijna

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	104	106	108
Zmiany w ujęciu rocznym		4 %	1 %	2 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 5 Unijne moce produkcyjne

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	100	100	100
Zmiany w ujęciu rocznym		0 %	0 %	0 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 6 Wykorzystanie mocy produkcyjnych

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	104	106	108
Zmiany w ujęciu rocznym		4 %	1 %	2 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

5.2. Zapasy

- (66) Zapasy zmniejszyły się o 50 % w okresie badanym, co było spowodowane wysokim popytem w tym okresie, zwłaszcza w ODP, oraz niewystarczającymi mocami przemysłu unijnego by zaspokoić popyt na rynku unijnym. W konsekwencji poziom zapasów stale obniżał się.

Tabela 7 Zapasy

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	81	89	50
Zmiany w ujęciu rocznym		- 19 %	10 %	- 44 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

5.3. Sprzedaż, udział w rynku oraz ceny

Tabela 8 Wielkość i wartość sprzedaży

	2005	2006	2007	ODP
Wielkość sprzedaży (indeks)	100	151	147	134
Zmiany w ujęciu rocznym		51 %	- 2 %	9 %

	2005	2006	2007	ODP
Wartość sprzedaży (indeks)	100	127	156	175
Zmiany w ujęciu rocznym		27 %	23 %	12 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (67) Wielkość sprzedaży przemysłu unijnego wzrosła o 51 % między 2005 r. i 2006 r., osiągając najwyższy poziom w 2006 r., lecz następnie stale zmniejszała się. W tym samym czasie udział przemysłu unijnego w rynku obniżył się o 19 %. Wynikało to z tego, że popyt na produkty przemysłu unijnego wzrósł bardziej niż łączny wzrost wielkości sprzedaży. Jak wskazano powyżej, przemysł unijny w pełni wykorzystywał swoje moce produkcyjne i nie był w stanie zwiększyć wielkości sprzedaży, aby nadążyć za wzrostem konsumpcji.

Tabela 9 Udział przemysłu unijnego w rynku

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	140	93	81
Zmiany w ujęciu rocznym		40 %	- 34 %	- 13 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu, Eurostat, chińskie statystyki eksportowe

- (68) Jednostkowe ceny sprzedaży przemysłu unijnego początkowo obniżyły się o 16 % między 2005 r. i 2006 r., a następnie stale rosły. W całym badanym okresie średnie ceny przemysłu unijnego wzrosły o 31 %.

Tabela 10 Ceny sprzedaży przemysłu unijnego

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	84	106	131
Zmiany w ujęciu rocznym		- 16 %	26 %	23 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

5.4. Czynniki wpływające na ceny w Unii

- (69) Presja ze strony popytu wywierana podczas okresu badanego doprowadziła w konsekwencji do znacznego wzrostu cen. Wysoki popyt w ODP spowodował nawet tymczasowy niedobór na rynku unijnym.

- (70) Poziom cen na rynku unijnym był ogólnie wysoki w całym badanym okresie. Przywóz po cenach dumpingowych z Chin nie wywierał istotnej presji cenowej w tym okresie. W związku z powyższym można odnotować taką samą tendencję wzrostową w przypadku chińskiego przywozu oraz przywozu z innych krajów trzecich, z wyjątkiem 2006 r., kiedy zarówno wielkość przywozu jak i ceny spadły.

- (71) Całkowite koszty produkcji nie wywierały dużego wpływu na marżę sprzedaży, a wzrost cen był wywołany głównie zmianami rynkowymi. Znajduje to potwierdzenie w wyjątkowym wzroście kosztów w 2006 r. (związanym z nadzwyczajnym wzrostem kosztów oleju opałowego do produkcji FF), który nie wywarł bezpośredniego wpływu na zmniejszające się w tym samym roku ceny sprzedaży przemysłu unijnego.

5.5. Zatrudnienie, wydajność i płace

- (72) Zatrudnienie utrzymywało się na tym samym poziomie w okresie badanym, a wydajność wzrosła o 6 % w tym samym okresie, co wynikało ze wzrostu wielkości produkcji. Przetwarzanie FF na AF jest stosunkowo prostym procesem, który nie jest bardzo pracochłonny. Średnie wynagrodzenie zmniejszyło się w okresie badanym o 4 %.

Tabela 11 Zatrudnienie

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	106	105	102
Zmiany w ujęciu rocznym		6 %	- 1 %	- 3 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 12 Wydajność

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	98	100	106
Zmiany w ujęciu rocznym		- 2 %	2 %	6 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 13 Wynagrodzenia

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	102	95	96
Zmiany w ujęciu rocznym		2 %	- 6 %	1 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

5.6. Rentowność

- (73) Rentowność przemysłu unijnego wzrosła istotnie między 2005 r. i ODP, tj. o 43 % i osiągnęła bardzo wysoki poziom w ODP, przekraczając znacznie zysk docelowy ustalony w ramach dochodzenia pierwotnego (15,17 %). Należy zauważyć, że rentowność przemysłu unijnego osiągnęła wysoki poziom w całym okresie badanym,

z wyjątkiem 2006 r. W 2006 r. nadzwyczaj wysokie koszty oleju opałowego, które są jednym z głównych czynników kosztów w produkcji FF, w połączeniu z niskimi cenami sprzedaży, doprowadziły do strat w przemyśle unijnym.

Tabela 14 Rentowność

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	- 27	125	143
Zmiany w ujęciu rocznym		- 127 %	562 %	14 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

5.7. Inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (74) Inwestycje wzrosły podczas okresu badanego, chociaż łączna ich wielkość nie była znacząca i równała się jedynie niewielkiemu odsetkowi zysków. Przemysł unijny nie inwestował w nowe moce produkcyjne, lecz raczej w naprawę i konserwację. W toku dochodzenia wykazano również, iż w okresie badanym znacznie wzrósł zwrot z inwestycji, tj. zysk netto przed opodatkowaniem produktu podobnego jako odsetek wartości księgowej netto aktywów trwałych przyporządkowanych produktowi podobnemu.

Tabela 15 Inwestycje

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	116	150	187
Zmiany w ujęciu rocznym		16 %	29 %	25 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

Tabela 16 Zwrot z inwestycji

	2005	2006	2007	ODP
Zwrot z inwestycji	4,3 %	- 6,1 %	8,3 %	18,4 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (75) Podczas dochodzenia nie znaleziono dowodów na to, iż przemysł unijny miał większe trudności z pozyskaniem kapitału.

5.8. Przepływy pieniężne

- (76) Przepływy pieniężne wykazywały tę samą tendencję jak rentowność, odnotowując istotny wzrost w okresie badanym.

Tabela 17 Przepływy pieniężne

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	- 167	294	661
Zmiany w ujęciu rocznym		- 267 %	276 %	125 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

5.9. Wzrost

- (77) Przemysł unijny nie skorzystał bezpośrednio ze wzrostu na rynku w okresie badanym, ponieważ zwiększonej wielkości sprzedaży towarzyszył spadek jego udziałów w rynku. Jednakże sytuacja ta wynika z decyzji przemysłu unijnego o utrzymaniu mocy produkcyjnych na tym samym poziomie w całym badanym okresie. Istotnie, pomimo wysokiej rentowności i rosnącego popytu, nie dokonano żadnych inwestycji w powiększenie mocy produkcyjnych.

5.10. Wielkość marginesu dumpingu

- (78) Na podstawie danych uzyskanych od jedynego współpracującego producenta eksportującego oraz obliczeń wykorzystujących dostępne fakty (chińskie statystyki) stwierdzono, że w ODP obowiązujące środki nie usunęły znaczącego dumpingu, który nadal występował, chociaż na niższym poziomie, niż ustalono w pierwotnym dochodzeniu.

5.11. Poprawa sytuacji po wcześniejszym dumpingu

- (79) Nawet jeżeli przemysł unijny miał możliwość poprawy swojej sytuacji po wcześniejszym dumpingu, w szczególności w zakresie wielkości sprzedaży, cen sprzedaży i rentowności, stwierdzony margines dumpingu jest wciąż wysoki.

5.12. Działalność eksportowa przemysłu unijnego

Tabela 18 Wielkość wywozu przemysłu unijnego

	2005	2006	2007	ODP
Indeks	100	82	78	96
Zmiany w ujęciu rocznym	—	- 18 %	- 5 %	23 %

Źródło: zweryfikowane odpowiedzi przemysłu unijnego na pytania zawarte w kwestionariuszu

- (80) Głównym rynkiem eksportowym przemysłu unijnego jest USA. Pomimo tendencji spadkowej w 2006 r. i 2007 r.,

w ODP wielkość wywozu prawie osiągnęła poziom z 2005 r. Należy odnotować, że wielkość wywozu do USA była znacząca, tj. odpowiadała 25 % jego łącznej wielkości produkcji w ODP, podczas gdy z drugiej strony duże ilości produktu objętego postępowaniem były przywożone przez przemysł unijny z Chin, aby zaspokoić popyt odbiorców w Unii. Własna produkcja AF przemysłu unijnego była wywożona na bardziej atrakcyjny rynek USA, charakteryzujący się cenami jeszcze wyższymi od tych stosowanych na rynku unijnym.

6. Wnioski dotyczące sytuacji przemysłu unijnego

- (81) Środki antydumpingowe wywarły wyraźny pozytywny wpływ na sytuację przemysłu unijnego. Wszystkie główne wskaźniki szkody, takie jak produkcja (+ 8 %), wielkość sprzedaży (+ 34 %), wartość sprzedaży (+ 75 %), średnia cena sprzedaży (+ 31 %), inwestycje (+ 87 %), rentowność (+ 43 %), przepływy pieniężne (+ 561 %), zapasy (- 50 %) oraz wydajność (+ 6 %) wykazały korzystne zmiany. W szczególności rentowność przemysłu unijnego osiągnęła wysoki poziom w całym okresie badanym, z wyjątkiem 2006 r.
- (82) W odniesieniu do udziału przemysłu unijnego w rynku – jego tendencja spadkowa nie mogła zostać uznana za wyrządzającą szkodę. Istotnie, przemysł unijny wykorzystywał pełne moce produkcyjne i nie mógł zaspokoić rosnącego popytu, co wywarło, pomimo zwiększenia wielkości sprzedaży, negatywny wpływ na jego udział w rynku.
- (83) Reasumując, w świetle korzystnego kształtowania się wskaźników dotyczących przemysłu unijnego uznaje się, że jego sytuacja jest dobra i nie można stwierdzić dalszego występowania istotnej szkody. Zbadano zatem, czy istnieje prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody w przypadku wygaśnięcia środków.

F. PRAWDOPODOBIEŃSTWO PONOWNEGO WYSTĄPIENIA SZKODY

1. Podsumowanie analizy prawdopodobieństwa kontynuacji dumpingu i ponownego wystąpienia dumpingu wyrządzającego szkodę

- (84) Należy przypomnieć, że nawet pomimo obowiązywania środków, chińscy producenci eksportujący wciąż stosowali znaczący dumping, jak wyjaśniono w powyższym motywie (31). Wygaśnięcie środków mogłoby doprowadzić do jeszcze wyższego marginesu dumpingu, jeżeli ceny eksportowe zostałyby proporcjonalnie obniżone.
- (85) Jak wskazano powyżej zachęty do zwiększenia wielkości wywozu na rynek unijny są znaczące, ponieważ na innym głównym chińskim rynku eksportowym, tj. w USA, wprowadzono wysokie środki antydumpingowe o charakterze zakazowym wobec Chin i rynek ten stał się praktycznie niedostępny dla chińskiego wywozu.

- (86) Ponadto ustalono, że chińscy producenci dysponowali istotnymi mocami produkcyjnymi wynikającymi ze strukturalnej nadwyżki wywołanej spadkiem popytu krajowego w Chinach, który z kolei był spowodowany zmniejszającym się rynkiem po organizacji Igrzysk Olimpijskich w 2008 r. oraz skutkami globalnego kryzysu gospodarczego.
- (87) Ustalono także, iż chińskie ceny eksportowe stosowane przy wywozie do krajów trzecich były niższe niż tego rodzaju ceny stosowane przy wywozie do Unii.
- (88) W związku z powyższym stwierdzono, że istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji dumpingu oraz ryzyko wzrostu wielkości przywozu, a w przypadku wygaśnięcia środków czynniki te będą wywierać presję powodującą spadek cen w Unii, przynajmniej w perspektywie krótkookresowej.
- (89) Zazwyczaj wzrost przywozu dumpingowego wywiera presję na obniżenie poziomu cen sprzedaży i wpływa negatywnie na rentowność przemysłu unijnego, jak również na poprawę jego sytuacji finansowej odnotowaną w ODP.
- 2. Wpływ przywozu po cenach dumpingowych na przemysł unijny – wskazówki oraz prawdopodobny rozwój sytuacji po ODP**
- (90) Pomimo wzrostu konsumpcji udział przemysłu unijnego w rynku obniżał się już od 2006 r., podczas gdy od tego samego roku udział chińskiego przywozu w rynku rósł. Mając na uwadze mieszane wskaźniki (tj. ogólną poprawę sytuacji przemysłu unijnego, lecz spadek udziałów w rynku), zbadano rozwój sytuacji po ODP, aby uzyskać wyraźniejszy obraz przyszłych tendencji. Należy także przypomnieć, że prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody wyrządzonej przez presję na obniżenie cen może również wynikać z rozwoju ogólnej sytuacji gospodarczej i jej wpływu na popyt oraz konsumpcję lub być przez te czynniki wzmocnione.
- (91) Zgromadzono dodatkowe informacje, aby ustalić czy wnioski wyciągnięte na podstawie analizy okresu badawczego, a w szczególności ODP, wciąż będą odzwierciedlać sytuację po ODP. W tym zakresie przemysł unijny przedłożył informacje w sprawie rozwoju jego cen sprzedaży w Unii w okresie od października 2008 r. do kwietnia 2009 r., a także w sprawie wielkości chińskiego przywozu i średnich cen importowych w tym okresie.
- (92) Na tej podstawie odnotowano wyraźną i stałą tendencję spadkową cen sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym, tj. w kwietniu 2009 r. ceny sprzedaży spadły o 35 % w porównaniu ze średnimi cenami sprzedaży w ODP. W odniesieniu do wielkości sprzedaży przemysłu unijnego, nie odnotowano stałej tendencji spadkowej, ale w kwietniu 2009 r. sprzedaż była o 33 % niższa od poziomu z marca 2009 r. Istniały wskazówki, że ilość zamówień dla przemysłu unijnego zmniejszała się.
- (93) W odniesieniu do rentowności przemysłu unijnego negatywne trendy były istotne. Poziom zysku stale obniżał się i spadł o około 80 % w kwietniu 2009 r. w porównaniu z poziomem osiągniętym podczas ODP. W związku z powyższym od marca 2009 r. zysk przemysłu unijnego nie osiągnął wartości docelowej ustalonej w dochodzeniu pierwotnym, a w kwietniu 2009 r. spadł znacznie poniżej tej wartości.
- (94) W odniesieniu do chińskiego przywozu – jego ceny wciąż obniżały się, jednak w mniejszym stopniu niż wielkość przywozu oraz ceny sprzedaży przemysłu unijnego na rynku unijnym. Ceny chińskiego przywozu, chociaż wciąż nieznacznie wyższe od cen sprzedaży przemysłu unijnego, podcinały je w niektórych miesiącach, co wskazuje, że presja cenowa na rynku ze strony tego przywozu zwiększyła się. Podobnie z końcem tego okresu ustalono, że chińskie ceny zaniżały ceny przemysłu unijnego.
- (95) Na podstawie powyższych faktów i mając na uwadze tendencję spadkową sytuacji finansowej przemysłu unijnego, stwierdzono, że ponowne wystąpienie szkody jest prawdopodobne w przypadku wygaśnięcia środków.
- (96) Należy zauważyć, że w wyniku globalnego kryzysu, popyt w Unii znacznie obniżył się, co doprowadziło do negatywnego wpływu na wielkość sprzedaży, ceny sprzedaży oraz rentowność na rynku unijnym. Sytuacja finansowa przemysłu unijnego pogorszyła się, sprawiając, że przemysł unijny stał się szczególnie podatny na zagrożenia, a tym samym przywóz dumpingowy z Chin mógł łatwiej wyrządzić mu szkodę. Ta sytuacja może jeszcze bardziej zaostrzyć się w przypadku napływu wymienionego przywozu spowodowanego wygaśnięciem środków.
- 3. Wnioski w sprawie prawdopodobnego ponownego wystąpienia szkody**
- (97) W podsumowaniu uznano, iż w przypadku wygaśnięcia środków, istnieje krótkookresowe prawdopodobieństwo znaczącego wzrostu wielkości przywozu po cenach dumpingowych z Chin do Unii, co w konsekwencji wywołałoby presję na obniżenie cen oraz ponowne wystąpienie szkody dla przemysłu unijnego.

(98) Należy jednak podkreślić, że w ujęciu ogólnym sytuacja przemysłu unijnego w okresie badanym był dobra, a sam przemysł unijny mógł powrócić do dawnego poziomu po skutkach wcześniejszego dumpingu i osiągnąć znaczne zyski pod koniec tego okresu. Stwierdza się zatem, iż przemysł unijny będzie mógł potrzebować krótszego czasu niż zazwyczaj wymagane pięć lat, aby jego obecna niestabilna sytuacja, która może być tymczasowym zjawiskiem, poprawiła się, oraz, aby zapobiec ponownemu wystąpieniu szkody w przypadku wygaśnięcia środków. W perspektywie średnioterminowej popyt na produkty przemysłu unijnego może znowu wzrosnąć. W takim przypadku oraz zważywszy na specyfikę rynku unijnym, a zwłaszcza potrzeby użytkowników unijnych związane z szybkim i rzetelnym źródłem dostaw, należy stwierdzić, iż przemysł unijny może w średnim okresie poprawić swoją sytuację po wyrządzonej szkodzie lub, że ponowne wystąpienie szkody nie będzie prawdopodobne. W przeszłości sytuacja ta może zostać poddana przeglądowi.

G. INTERES UNII

1. Uwaga wstępna

- (99) Zgodnie z art. 21 rozporządzenia podstawowego zbadano, czy dalsze obowiązywanie istniejących środków antydumpingowych nie zaszkodzi interesom Unii jako całości. Interes Unii określono na podstawie analizy wszystkich zaangażowanych interesów, tj. interesu przemysłu unijnego, interesu importerów/przedsiębiorstw handlowych, a także użytkowników produktu objętego postępowaniem.
- (100) Należy przypomnieć, że w pierwotnym dochodzeniu wprowadzenie środków nie zostało uznane za działanie wbrew interesom Unii. Ponadto obecne dochodzenie jest przeglądem wygaśnięcia mającym na celu przeanalizowanie sytuacji, w której środki antydumpingowe są już stosowane.
- (101) Na tej podstawie zbadano, czy pomimo wniosku dotyczącego prawdopodobieństwa kontynuacji dumpingu i ponownego wystąpienia szkody, istnieją szczególnie ważne wskazania mogące prowadzić do stwierdzenia, że utrzymanie środków w tym konkretnym przypadku nie leży w interesie Unii.

2. Interes przemysłu unijnego

- (102) Przypomina się, iż w ODP dumping wciąż był obecny i istnieje prawdopodobieństwo kontynuacji dumpingu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Chin, a także prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody dla przemysłu unijnego.
- (103) Przemysł unijny okazał się być rentownym i konkurencyjnym, co znalazło potwierdzenie w pozytywnym rozwoju wszystkich głównych wskaźników szkody w okresie badanym. Uprzednio wprowadzone

środki antydumpingowe przyczyniły się do utrzymania poziomu cen ustalonego podczas ODP, który umożliwił przemysłowi unijnemu odzyskanie rentowności.

- (104) Dlatego też dalsze stosowanie środków wobec chińskiego przywozu dumpingowego leży w interesie przemysłu unijnego.

3. Interes niepowiązanych importerów lub przedsiębiorstw handlowych

- (105) Komisja wysłała kwestionariusze wszystkim znanym niepowiązanym importerom/przedsiębiorstwom handlowym. Tylko jeden importer/jedno przedsiębiorstwo handlowe współpracowało podczas dochodzenia.
- (106) W toku dochodzenia wykazano, że wielkości będące przedmiotem obrotu u współpracującego niepowiązanego importera w okresie badanym były nieznaczące, a sprzedaż produktu objętego postępowaniem stanowiła tylko niewielką część jego ogólnej sprzedaży.
- (107) Uznano, że dalsze stosowanie środków nie wpłynie na obecną sytuację importerów/przedsiębiorstw handlowych. Jest oczywiste, że importerzy mogą również polegać na innych źródłach zaopatrzenia, o czym świadczy udział innych krajów trzecich w rynku, zwłaszcza Tajlandii, co wskazuje, że zapewnione są warunki konkurencji na rynku unijnym.
- (108) Na tej podstawie stwierdzono, że dalsze stosowanie środków nie będzie miało istotnego wpływu na importerów/przedsiębiorstwa handlowe.

4. Interes użytkowników

- (109) Komisja przesłała kwestionariusze do wszystkich znanych niepowiązanych użytkowników. Ośmiu użytkowników współpracowało w toku dochodzenia i reprezentowało 44 % łącznego przywozu z Chin. Dochodzenie wykazało, iż użytkownicy dokonywali przywozu produktu objętego postępowaniem bezpośrednio z Chin. Dodatkowo dwa stowarzyszenia użytkowników udzieliły odpowiedzi i przedłożyły uwagi.
- (110) Główni użytkownicy przemysłowi AF w Unii są wytwórcami żywicy furanowej. Podczas dochodzenia wykazano, iż pomimo obowiązujących środków, przynajmniej niektórzy użytkownicy wciąż osiągnęli dosyć wysokie marże zysku w ODP.
- (111) Użytkownicy wskazali również, iż przemysł unijny powinien pozostać ważnym źródłem zaopatrzenia, aby zapewnić krótkoterminową dostępność produktu objętego postępowaniem oraz pewną rzetelność i zgodność dostaw.
- (112) Zważywszy na powyższe ustalenia, stwierdzono, że dalsze obowiązywanie środków nie wywrze negatywnego wpływu na użytkowników przemysłowych.

5. Wnioski dotyczące interesu Unii

- (113) Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że w zakresie interesu Unii nie istnieją ważne powody przeciwko przedłużeniu obowiązywania środków antydumpingowych.

H. ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

- (114) Wszystkie strony zostały poinformowane o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza się zalecić utrzymanie obowiązujących środków. Wyznaczono również termin, w którym strony mają możliwość przedstawienia uwag i wniosków dotyczących ujawnionych informacji.
- (115) Jasne jest, że przemysł unijny był w stanie odnieść korzyści z wprowadzenia obowiązujących środków, a jego sytuacja uległa znacznej poprawie podczas okresu badanego w odniesieniu do większości wskaźników szkody. Przemysł unijny odnotował wysokie marże zysków w ODP, a sprzedaż i wielkość produkcji osiągnęły maksymalny poziom. Zważywszy na korzystne kształtowanie się sytuacji gospodarczej przemysłu unijnego w okresie badanym, nie można było ustalić, czy nadal występowała istotna szkoda.
- (116) Niemniej jednak, w toku dochodzenia wykazano, że pomimo wzrostu konsumpcji przemysł unijny utracił udziały w rynku, podczas gdy chiński przywóz powiększył je. Dochodzenie wykazało również, że w Chinach istnieją wolne moce produkcyjne i że w ODP nadal stosowano wysoki dumping.
- (117) Ponadto dochodzenie dotyczące prawdopodobieństwa ponownego wystąpienia szkody wskazało, iż sytuacja przemysłu unijnego pogorszyła się po ODP i doprowadziła do wyrządzenia szkody na początku drugiego kwartału 2009 r. Wykazano także, iż w Chinach istniały znaczące wolne moce produkcyjne, a zachęty do przekierowania takiej produkcji na rynek Unii były istotne, jeżeli umożliwiono by wygaśnięcie środków. Taki przewidywany napływ przywozu po cenach dumpingowych mógłby zwiększyć presję cenową w Unii i wyrzucić negatywny wpływ na poziom cen i zysków przemysłu unijnego. Stwierdzono zatem, że istnieje, przynajmniej w krótkim okresie, prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody w przypadku wygaśnięcia środków.
- (118) Sytuacja ta mogłaby wyrzucić jeszcze bardziej negatywny wpływ w kontekście obecnego kryzysu gospodarczego, który doprowadził do spadku konsumpcji po ODP. Przy takim scenariuszu, zwiększony przywóz po cenach dumpingowych mógłby wielokrotnie negatywny wpływ na przemysł unijny.
- (119) Wreszcie uznano, że w przypadku ożywienia gospodarczego w krótkim terminie, popyt na AF w Unii wzrośnie.

W takich okolicznościach, przemysł unijny będzie w stanie zwiększyć swoją wielkość sprzedaży.

- (120) Z powyższych ustaleń wynika zatem, że jak przewidziano w art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, obowiązujące środki antydumpingowe stosowane względem przywozu AF z Chin, wprowadzone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1905/2003 powinny zostać utrzymane przez dodatkowy okres dwóch lat, nie naruszając innych przepisów art. 11 rozporządzenia podstawowego.
- (121) Po ujawnieniu informacji przemysł unijny stwierdził, że obowiązywanie ostatecznych środków powinno zostać przedłużone o pięć lat, wskazując, iż nagle zmiana warunków rynkowych po ODP oznacza niepewność przyszłych zmian rynkowych oraz znikomą możliwość ich przewidzenia. W związku z powyższym ocena instytucji Unii, zgodnie z którą sytuacja gospodarki może poprawić się w średnim okresie, a w konsekwencji doprowadzi to do wzrostu popytu na AF w Unii, nie jest wystarczająco dokładna. Jednakże jak wskazano w powyższych motywach (117) do (119) ustalono, że zmiany po ODP, w tym skutki kryzysu gospodarczego, będą prawdopodobnie krótkotrwałe i uzasadniają wprowadzenie środków na okres nieprzekraczający dwóch lat. Dlatego też argumenty przemysłu unijnego zostały w tym względzie odrzucone.
- (122) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z wysoką różnicą w stawkach celnych, uważa się, że w tym przypadku potrzebne są specjalne środki, aby zapewnić odpowiednie stosowanie ceł antydumpingowych. Te specjalne środki obejmują:
- Przedstawienie organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Przywóz, któremu nie towarzyszy taka faktura, podlega rezydualnemu cłu antydumpingowemu mającemu zastosowanie do wszystkich pozostałych eksporterów.
- (123) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z czterech przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę w strukturze handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach oraz pod warunkiem spełnienia określonych wymagań, może zostać wszczęte dochodzenie dotyczące obchodzenia środków. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych, a następnie nałożyć cło ogólnokrajowe,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz alkoholu furfurylowego klasyfikowanego obecnie w ramach kodu CN ex 2932 13 00 (kod TARIC 2932 13 00 90) i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Stawkę ostatecznego cła antydumpingowego mającą zastosowanie do produktu opisanego w ust. 1 ustala się następująco:

Przedsiębiorstwa	Stawka cła antydumpingowego (EUR/tonę)	Dodatkowy kod TARIC
Gaoping Chemical Industry Co. Ltd	160	A442
Linzi Organic Chemical Inc.	84	A440
Zhucheng Taisheng Chemical Co. Ltd.	97	A441
Henan Huilong Chemical Industry Co. Ltd.	156	A484
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	250	A999

3. W przypadkach, gdy towary zostały uszkodzone przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu i dlatego cena rzeczywiście zapłacona lub należna jest przeliczana proporcjonalnie w celu określenia wartości celnej zgodnie z art. 145 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽¹⁾, kwota cła antydumpingowego wyliczona na podstawie powyższego ust. 2 jest pomniejszona o odsetek, który odpowiada proporcjonalnemu przeliczeniu ceny rzeczywiście zapłaconej lub należnej.

4. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla czterech przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 jest uwarunkowane przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która jest zgodna z wymogami określonymi w załączniku do niniejszego rozporządzenia. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury, obowiązuje stawka celna mająca zastosowanie do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw.

5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wygasa w dniu 10 grudnia 2011 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2009 r.

W imieniu Rady
C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Ważna faktura handlowa, o której mowa w art. 1 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, musi zawierać oświadczenie podpisane przez pracownika przedsiębiorstwa w następującej formie:

1. Nazwisko i funkcja pracownika przedsiębiorstwa, które wystawiło fakturę.
 2. Oświadczenie o następującej treści: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że [ilość] alkoholu furfurylowego klasyfikowana obecnie w ramach kodu CN ex 2932 13 00 (dodatkový kod TARIC) sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez [nazwa przedsiębiorstwa i adres] w Chińskiej Republice Ludowej. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą”.
 3. Data i podpis.
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1203/2009**z dnia 9 grudnia 2009 r.****ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 10 grudnia 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 grudnia 2009 r.

*W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,*

Jean-Luc DEMARTY

*Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich*⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	AL	37,7
	MA	48,4
	TN	81,6
	TR	64,4
	ZZ	58,0
0707 00 05	MA	52,9
	TR	78,0
	ZZ	65,5
0709 90 70	MA	48,2
	TR	131,1
	ZZ	89,7
0805 10 20	AR	70,4
	MA	49,0
	TR	49,3
	ZA	57,8
	ZZ	56,6
0805 20 10	MA	71,9
	ZZ	71,9
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	CN	132,8
	HR	55,6
	IL	75,3
	TR	73,7
	ZZ	84,4
0805 50 10	TR	73,4
	ZZ	73,4
0808 10 80	AU	161,8
	CA	65,1
	CN	81,4
	MK	24,5
	US	92,9
	ZZ	85,1
0808 20 50	CN	45,0
	US	242,2
	ZZ	143,6

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) NR 1204/2009

z dnia 4 grudnia 2009 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 968/2006 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiające tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 968/2006⁽²⁾ ustalono niektóre terminy wdrożenia środków w ramach planów restrukturyzacji i krajowych programów dywersyfikacji. Od tamtej pory stało się oczywiste, że należy określić nowy kalendarz w odniesieniu do tymczasowego systemu restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego, tak aby uwzględnić wpływ światowego kryzysu finansowego na gospodarki niektórych państw członkowskich oraz niespodziewane ważne zmiany krajowych programów restrukturyzacji, które rozpoczęły się w 2008 r. i nadal są w toku.
- (2) W art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 320/2006 ustanawia się, że każda kwota pozostała w tymczasowym funduszu restrukturyzacji po sfinansowaniu środków przekazywana jest do Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji. W celu zapewnienia właściwego zarządzania finansowego i budżetowego pozostałymi środkami finansowymi należy przełożyć na później istniejące ostateczne daty kwalifikowalności płatności dokonywanych w ramach funduszu restrukturyzacji, w przypadku gdy zainteresowane przedsiębiorstwa aktualizują swoje plany restrukturyzacji.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 968/2006.
- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Funduszy Rolniczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 968/2006 wprowadza się następujące zmiany:

⁽¹⁾ Dz.U. L 58 z 28.2.2006, s. 42.
⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2006, s. 32.

1) w art. 6 ust. 1 dodaje się akapit drugi w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego lit. b), na uzasadniony wniosek zainteresowanego przedsiębiorstwa, państwo członkowskie może wyrazić zgodę na przedłużenie terminu ustalonego w tej literze najpóźniej do dnia 30 września 2011 r. W takim przypadku przedsiębiorstwo przedstawia zmieniony plan restrukturyzacji zgodnie z art. 11.”;

2) w art. 14 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Działania i środki przewidziane w krajowym programie restrukturyzacji należy wprowadzić do dnia 30 września 2011 r.”;

3) w art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pierwsza wypłata może nastąpić we wrześniu 2007 r. Pomoc na rzecz dywersyfikacji, dodatkowa pomoc na rzecz dywersyfikacji oraz pomoc przejściowa dla niektórych państw członkowskich jest wypłacana najpóźniej do dnia 30 września 2012 r.”;

4) w art. 22 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z wyjątkiem przypadków siły wyższej, zabezpieczenie nie zostaje zwrócone, jeżeli warunki określone w ust. 1 nie zostały spełnione najpóźniej do dnia 30 września 2012 r.”;

5) w art. 24 ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwo członkowskie przedkłada Komisji do dnia 30 czerwca 2012 r. ostateczne sprawozdanie porównujące wprowadzone działania, środki oraz poniesione wydatki z działaniami, środkami oraz wydatkami przewidywanymi w planach restrukturyzacji, krajowych programach restrukturyzacji i biznes planach oraz wyjaśniające powody rozbieżności.”;

6) w rozdziale V dodaje się art. 22b w brzmieniu:

„Artykuł 22b**Kwalifikowalność płatności**

Wydatki kwalifikują się do finansowania wspólnotowego jedynie pod warunkiem, że kwoty zostały wypłacone beneficjentowi przez państwo członkowskie najpóźniej do dnia 30 września 2012 r.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 grudnia 2009 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA NIE JEST OBOWIĄZKOWA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 grudnia 2009 r.

o przedłużeniu okresu dostępności przyznanej Kosowu wyjątkowej pomocy finansowej Wspólnoty

(2009/918/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Artykuł 1

uwzględniając decyzję Rady 2006/880/WE z dnia 30 listopada 2006 r. o przyznaniu Kosowu wyjątkowej pomocy finansowej Wspólnoty ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 1 ust. 3,

Okres dostępności przyznanej Kosowu wyjątkowej pomocy finansowej Wspólnoty przedłuża się o dodatkowy rok, do dnia 11 grudnia 2010 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) Zgodnie ze wspomnianą wyżej decyzją 2006/880/WE dostęp do wyjątkowej pomocy finansowej Wspólnoty dla Kosowa ⁽²⁾ wygasa z dniem 11 grudnia 2009 r.Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(2) Artykuł 1 ust. 3 decyzji 2006/880/WE przewiduje możliwość przedłużenia okresu dostępności pomocy o maksymalnie jeden rok.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 grudnia 2009 r.

(3) Okres dostępności pomocy powinien zostać przedłużony o rok w celu zakończenia programu pomocy finansowej.

(4) W sprawie przedłużenia skonsultowano się należycie z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym,

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 339 z 6.12.2006, s. 36.⁽²⁾ Na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244/1999 z dnia 10 czerwca 1999 r.

- V Akty przyjęte od dnia 1 grudnia 2009 r. na mocy Traktatu o Unii Europejskiej, Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktatu EURATOM

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA JEST OBOWIĄZKOWA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1202/2009 z dnia 7 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz alkoholu furfurylowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 48
- Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1203/2009 z dnia 9 grudnia 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 62
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1204/2009 z dnia 4 grudnia 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 968/2006 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie 64

AKTY, KTÓRYCH PUBLIKACJA NIE JEST OBOWIĄZKOWA

2009/918/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 7 grudnia 2009 r. o przedłużeniu okresu dostępności przyznanej Kosowu wyjątkowej pomocy finansowej Wspólnoty 66

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
od 33 do 64 stron: 12 EUR
powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

